

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

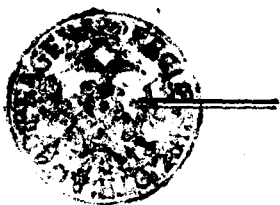
L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S VII

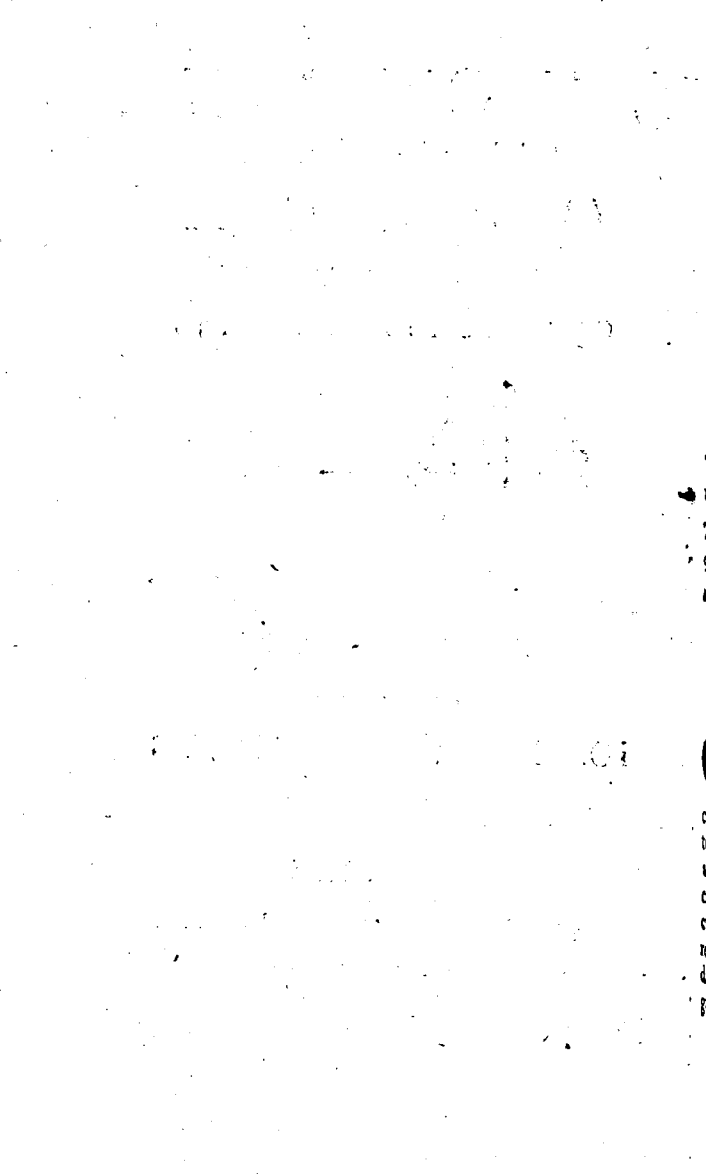
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIUM

M D C C L X X X.

Προσλαλιά, ἡ Διόνυσος.

Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὰς στρατιὰν ἤλασε
 (κωλύει γὰρ ἔδεν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν
 διηγέσασθαι Βακχικόν) Φασὶν ἔτω κατὰφρο-
 νῆσαι αὐτῷ τὰ πρῶτα τὰς ἀνθρώπους τὰς ἐκεῖ,
 ὥς καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
 τάλμαν, ὥς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου
 ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκον
 γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλέκοτα ὑπὲρ τῆς
 στρατίας αὐτῷ ἀγγελλόντων, ὥς ἡ μὲν Φάλαγγξ
 αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἄφρονες καὶ
 μεμνη-

Praefatio, seu Bacchus.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus,
 nihil enim, opinor, prohibet etiam Bac-
 chicam vobis fabulam enarrare; ita aiunt con-
 temta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut
 aduentantem deriderent, vel potius ipsius auda-
 ciae misererentur, qui statim ab elephantis con-
 culcandus esset, si aciem contra auderet instrue-
 re. Audierant enim, puto, exploratores absur-
 da quaedam de illius exercitu narrare, Phalan-
 gem ipsius et ordines esse mulieres insanas et fu-
 rentes,

μεμηνῆαι, κιττῶ ἐξεμμέναι, νεβρίδας ἐνήμεναι,
 δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττο-
 ποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια, κοῦφα,
 βομβῶντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο (ἀσπίσι
 γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμπαρα) ὁλέγεις δέ τινος
 ἀγροίκου νεανίσκου ἐνείναι χιμῶος, κέρδακα ὀρ-
 χημένους, ἑρᾶς ἔχουσας, κερᾶσας, οἷα) τοῖς
 ἀρτί γενηθεῖσιν ἐρίφοις ὑπαφύεται.

Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρμα-
 τος ὀχεῖσθαι παραδάλων ἀπεξευκμένων, ἀγέ-
 νειον ἀκριβῶς, εἰδ' ἐπ' ὀλίγον χυαῶντα τὴν πα-
 ρειάν,

rentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulo-
 rum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas,
 sine ferro, hedera ornatis et ipsis, letribusque
 parmulis, bombos, si quis modo attingeret, red-
 dentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tym-
 pana: paucos autem quosdam inter eos versari
 rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui
 caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia ro-
 cens natis haedis subnascuntur.

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iun-
 ctis pardalibus, plane imberbem, ne parua qui-
 dem lanugine vestitum genas, cornutum, coro-
 natum

I: κερᾶσας, οἷα] Κερᾶσας iungendum cum
 accusatiuis reliquis: οἷα per synesin i. sylle-
 psin dicere malis aut ellipsin adeo, refertur
 ad κέρματα quae in κερᾶσας latent. Gesner.

ρειν, κερασφόρον, βοτρυόις ἐσσεφανωμένον,
 μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι,
 καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποσραττηγεῖν δὲ δύο, ἕνα
 μὲν τινὰ βρεχχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προ-
 γάστορα, ῥινόσιμον, ὧτα μεγάλα ὄρεθια ἔχοντα,
 ὑπότερομνον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὅν τε τὰ
 πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τέτον πᾶ-
 νυ πιθανόν τινὰ συνταγματάρχην αὐτῷ. ἑτε-
 ρον δὲ τεράσιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθευ
 εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα,
 βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω
 μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμ-
 πύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιετῶντα ὅλον τὸ
 στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτόν,
 καὶ

natum vis, mitra reuinctum comas, amictum
 purpura, ex auro calceatum: duces sub ipso duos,
 vnum breuem, senem, crassiusculum, ventri-
 cosum, simum naribus, auribus longis et erectis,
 tremulum, innixum baculo, asino vestum ple-
 rumque, crocota indutum, atque adeo congruen-
 tem plane agminis sub illo ductorem; alterum
 porro prodigiosum hominem, capro inferiori
 parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, bar-
 ba prolixa, iracundum et vehementem, qui al-
 tera manu ferat fistulam, dextra vero baculum
 incuruam intentans, exercitum totum circum-
 saltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare

καὶ σείειν ἡνεμαμένας τὰς κόμας, ἐπότε προσίοι,
καὶ βοᾷν, εὖ οἱ· τῷτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι
αὐτῶν τὸν δεσπότην 2)· τὰς δ' ἐν ποίμνας,
διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶ-
σθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγους γάρ
τινας αὐτὰς εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκρόν-
τες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκός, καὶ εὖ ἀντεπεξάγειν,
ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἶπερ ἄρα τὰς
γυνᾶμας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιτο,
σφίσι

permissos ventis capillos ad illius aduentum, et
clamare Eue; suspicari autem, hac voce appel-
lari ab illis dominum. Greges porro iam dire-
ptos a mulieribus, et dilaceratas viuas adhuc pe-
cudes; esse enim illas crudiiores.

3. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant,
ut probabile est, neque contra educere exercitum,
aut aciem struere, operae pretium censebant.
Sed, (si modo *omnino educere contra eos placeat*)
mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis
autem

2. εὖοἱ — δεσπότην] Omisssa Bochario atque
Huetio observatio. Nempe ipsum nomen
יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum
et ipsum. Qui εὖ οἱ vel εὖ οἱ scripsere; illi
votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt,
qua ratione cum nobili illo נח — עשו
conueniret, quod in Iudaica illa thyrsophe-
ria ingeminatum novimus. Gesner.

σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν εἶδοκει, καὶ Φονεῦειν
 γυναῖκα μεμνηνότες, καὶ θηλύμιτρον ἄρχοντα, καὶ
 μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην
 ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχησάς, πάντας γελοίους.
 ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν
 χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρες καταφλέγων, καὶ
 ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πάσαν τὴν
 Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς (ὅπλον γάρ τοι Διο-
 νυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ κτῆ κε-
 ραυνῆ) ἐνταῦθα ἤδη σπεδῆ ἀνελάμβανον τὰ
 ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπιστάξαντες, καὶ ἐγ-
 χαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι,
 ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήσαν, καταφρονοῦντες μὲν
 καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι
 σπεύ-

autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur,
 et interficere mulieres furentes, et mitratum mu-
 liebriter ducem, et ebrium paruum feniculum,
 et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes
 ridiculos. Cum vero nunciaretur iam igne va-
 stare regionem Deus, et cum ipsis hominibus
 cremare vrbes, et silvas incendere, et Indiam
 vniuersam breui tempore implere incendiis (nam
 Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine)
 hic iam festinanter sumere arma, et ornatis ele-
 phantibus, atque frenatis, impositisque in illos tur-
 ribus, contra illos educere, contemnentes illi
 quidem tum quoque, sed irati tamen, et atte-
 rere

σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον ἐκεί-
νον στρατηλάτην.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλή-
λας, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τὰς ἐλέφαντας,
ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον
μὲν αὐτὸς εἶχε, τῷ κέρως δὲ αὐτῷ τῷ δεξιῷ
μὲν ὁ Σαίηνος, τῷ εὐωνύμῳ δὲ ὁ Πάν, ἡγᾶντο·
λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστή-
κεισαν. καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ
οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ
κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ τῶν Σα-
τύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρθιον,
καὶ ὁ τῷ Σαίηνῳ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγμήσατα,
καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ἐλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς,
δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θυρῶν ἄκρων
ἀπο-

rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum
imperatorem.

4. Cum vero prope et in conspectum venissent,
Indi constitutis in prima acie elephantis, pha-
langem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit,
Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ducto-
res constituti Satyri: tessera omnibus illud Euoe.
Simul pullantur tympana, ac Satyrorum aliquis
cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus
Martium quiddam rudit, et insultant illis cum
vlulatu Maenades, succinctae draconibus, et de
summis

ἀπογυμνᾶσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλ-
 Φαντες αὐτῶν αὐτίκᾳ ἐκκλίναντες, σὺν ἑδερῇ
 κόσμῳ ἔφυγον, ἑδ' ἐντὰς βέλους γενέσθαι ὑπο-
 μέναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλῶκεσαν,
 καὶ ἀλχμάλωτοι ἀπήγαγον ὑπὸ τῶν τείως κα-
 ταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς ἂν ἐχρῆν ἀπὸ
 τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρα-
 τῶν.

Ἀλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος;
 εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκᾷσι (καὶ, πρὸς Χαρί-
 των, μὴ με κορυβαντιάν, ἢ τελέως μεθύσειν
 ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὲν εὐκλῶ τοῖς θεοῖς) ὁμοίῳ
 τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς κινῆς τῶν λόγων
 τοῖς Ἴνδοις ἐκείνοις, αἷον καὶ πρὸς τὰς ἐμὰς. οἷο-
 μνοι

summis thyrsis ferrum nudantes. At Indî et il-
 lorum elephantés, inclinato statim agmine, sine
 more et modo fugiunt, nec intra teli iactum ve-
 nire ausi, ac tandem vi superati captique abdu-
 euntur ab his, quos modo deriserant, experi-
 mento docti, non esse ex prima famâ deridendos
 externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste
 Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi vide-
 tur, (et per ego vos Gratiâs oro, ne me fanati-
 co furore agi aut plane ebrium esse putetis, si
 me cum Diis comparem) simili ratione quosdam,
 atque Indos illos, ad nouitatem disputationum
 affectos esse, vt ad mearum quoque. Nam cum

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κο-
μικά παρ' ἡμῶν ἀκέσθαι 3), τοιαῦτα
πεπιζεύκασιν, ἐκ οἷδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἡμῶν. οἱ μὲν ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνέονται, ὡς ἐ-
δὲν δέον παρέχειν τὰ ὅσα κώμοις γυναικείοις,
καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας 4) ἀπὸ
τῶν

audiunt Satyrica, et ridicula quaedam, et plane
Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt,
nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim
quidem eorum plane non veniunt, quasi non
oporteat descendentes de elephantibus aures prae-
bere comissationibus muliebribus, et Satyricis
salte-

3. οἰόμενοι — ἀκέσθαι] Quae ista est
connexio: dum putant a nobis audiri ridicu-
la, talia credunt? quis sic loquitur de vna
quadam re, dum putant, credunt? Corrupta
haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima
mutatione posse restitui οἰόμενοι dum au-
diunt ex aliis, credunt. Audacter recipi sua-
derem, si praesto esset vel libri vnus aucto-
ritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut
aliud bonum scriptorem verbo αἶμα, pro
αἶω, quod ipsum poeticum est, vsum esse.
Sed ideo non damno coniecturam. Praesto
caussa est, ob quam verbo alio quam ἀκέσθαι
vsum esse potest Lucianus; quia statim sequi-
tur ἀκέσθαι. Ipsa deinde raritas verbi
fecit, vt in οἰόμενοι mutaretur. Gesner.

4. καταβάντας] Cum allusione ad Indos in-
telligit

ων ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοῖς τό τι ἤκου-
 ρες, ἀντὶ τῆς κίττης σιδήρον εὐρόντες, εἰδὲ ἔτι
 παυεῖν τολμῶσι 5) τῷ παραδόξῳ τῆς πράγμα-
 τος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρῶν ἐπαγγέλλο-
 μαὶ αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε
 τὴν τελετὴν ἐτελέσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ
 ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοι-
 νῶν

saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant,
 inuento pro hedera ferro, neque sic redire au-
 dent, inopinata re perturbati. Verum audacter
 illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, ce-
 rimoniam inspicere voluerint saepius antiqui no-
 stri conuiuiae, et recordati fuerint commissatio-

A 5

num

telligit superbo quodam fastidio quosdam
 venire nolle ad audiendas suas recitationes
 vel declamationes. *Gesner.*

5. ἐπανεῖν τολμῶσι] Non est hic sermo de
 laudibus, sed simpliciter de audiendi studio.
 Queritur Luc. quosdam, audito, ludicra a
 se dici, plane non venire: alios, qui ludi-
 cra audiendi consilio veniant, seriis praeter
 spem turbatos, non audere quid ex-
 pectamus? *laudare* ne an *redire*? *Redire*
 profecto. Legendum ergo ἐπανιέναι vel
 ἐπανεῖναι. Certe sine fraude fuerit inter-
 pretationem dedisse, quae ex ἐπάνεμι tra-
 cta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore
 reditu demum laudem sperari, sequentia sa-
 tis declarant. *Gesner.*

νῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσασαι
τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι δὲ ἐς κόρον
τῷ κρατῆρος τέττε, ἐκβακχεύσεν καὶ αὐτὰς,
καὶ πολλὰ κίς μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ, εὐ οἱ.

Οὗτοι μὲν ἔν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούν-
των ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι
ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν ἀπηγέσθαι
τι τῶν ἐκεῖθεν, ἔκ ἀπροσδιόνυστον οὐδ'
αὐτὸ, ἔδ' ὧν ποιῶμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς
τοῖς Μαχλαίοις (6), οἱ τὰ λατὰ τῷ Ἰνδοῦ ποτα-
μῷ, εἰ κατὰ ῥῆν αὐτῷ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι,
μέχρι

num illius temporis communium, neque con-
temserint Satyros ac Silenos, biberintque ad fa-
tietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quo-
que occupentur Baccho, et saepe nobiscum Euoe
illud ingeminent.

6. Atque hi quidem, liberum enim audire,
faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando
adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud
vobis de illis rebus enarrare, nec ipsum abhor-
rens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum.
Apuđ Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi
amnis, si secundum flumen respicias, pascentes
ad

6. τοῖς Μαχλαίοις.] Ignorabile nomen Geo-
graphis; non puto tamen a Nostro confi-
ctum. Gesner.

μέγχερι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκασι· παρὰ τοῖ-
 τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, ἔ πανυ μεγά-
 λῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κιττός γὰρ πολὺς,
 καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν.
 ἐνταῦθα πηγὰί εἰσι τρεῖς καλλίσαι καὶ διειδεσά-
 τε ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρεια, ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ
 Σειληνῆ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἴνδοι ἄ-
 παξ τῷ ἔττει, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν ἔχ. ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καὶ
 ἡλικίαν, τὰ μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τῷ Σειληνῆ οἱ
 κατ' ἐμέ.

Ἄ μὲν ἔν πάσχασι οἱ παῖδες ἐπειδὰν πίω-
 σιν, ἡ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ
 Πανί,

ad Oceanum usque perueniunt: apud hos igitur
 nemo est in conspectu, regione non admodum
 magna, sed opaca, hedera enim multa et vites
 plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri
 vnus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud
 nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes
 Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes,
 sed pro diuersa aetate, adolescentes nimirum de
 Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni au-
 tem mei aequales.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt,
 eueniant, aut quae viri audeant occupati a Bac-
 cho,

Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες ποιεῖσιν, ὅταν μεθύσθῃσι τῷ ὕδατος, ἐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατὰσχῇ αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ καρηβαρῆντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθόγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτε ἐστίν· ἔδ' ἂν ἐπισομίσας παύσεας αὐτὸν μὴ ἔχῃ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρεα ἐκείνῳ ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. ἔδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τε πυκνὸν

cho, longum fuerit dicere. Sed quae fenes faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, et loquela vehemens, et spiritus modulatus illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, et longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, et decentia, et, ad Homerici illius oratoris exemplum, *niuius similia bibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicada-

πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας
 ἐσπέρας. τέντευνθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς
 τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνα-
 τρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον εἰ-
 πον. ἦν γὰρ ἀτελὴ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη
 ὃν διεξήει τὸν λόγον, δύντος ἤλιξ κωλυθεὶς ἐπὶ
 πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὐθις
 ἐκείνα συνάπτει, ἀ πέρυσι λέγοντα ἢ μέθη αὐ-
 τὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπε-
 σκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, καὶ ἂν ἔτι ἐπαγα-
 γοίμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ
 μύθῳ ἔοικα. ὥς ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἢ
 μέθη.

cadarum more confertum quiddam et volubile
 ad feram usque vesperam perpetuant. Inde au-
 tem, iam dimissa ebrietate, tacent, et ad pri-
 stinam rationem redeunt. Verum, quod maxi-
 me admirabile est, nondum dixi. Si enim se-
 nex imperfectam abrumpat, quam explicare coe-
 pit, orationem, occidente sole impeditus illam
 ad finem suum perducere; altero anno bibens
 rursus illa adnectit, quae superiore anno dicen-
 tem destituerat ebrietas.

8. Ista Momi illius exemplo in me ipsum di-
 cta sunt, nec ego, ita me Iupiter, quorum per-
 tineat fabula adiunxero: iam enim videtis qua
 re similis illi sum. Itaque si quid deliremus, cau-
 la

μέθῃ αἰτία· εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα,
ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἰλεως.

sa ebrietas: si prudentia quae diximus videantur,
Silenus erat propitius.

Προσλαλία, ἢ Ἡράκλῃς.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγγιον ὀνομάζουσι
Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεῷ,
πάνυ ἄλλόκοτον γράφει. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς
ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφаланτίας, πολλὰς ἀκρι-
βῶς, ἔσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρ-
μα, καὶ διασκεκαυμένους ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί
εἰσιν οἱ θαλαττεργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χα-
ρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ
πάν-

Praefatio, seu Hercules.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant:
sed figuram Dei plane monstrosam pingunt.
Ultimae aetatis senex illis est, recaluus, plane
canis qui supersunt capillis, rugosa cute, et ad
nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charontem
quendam aut Iapetum de tartareis specubus, et
omnia

πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσεις.
ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὁμῶς τὴν σκευὴν τῷ
Ἡρακλέει. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν
τῷ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ τὸν γαστροτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅπως Ἡ-
ρακλῆς ἐστὶ.

Ταῦτά γε ὥμην ἔν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων
θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν
μορφὴν τὴν τῷ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν
τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐ-
τῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὅποτε τὰς Γηρυό-
νου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ, τῶν
ἐσπερίων γενῶν.

Καί-

omnia potius quam Herculem, esse suspiceris.
Verum talis cum sit, habet tamen paratum Her-
culis. Etenim pellem leonis suspensam gerit,
et clauam dextra praefert, et pharetra appensa,
et intentum arcum sinistra ostendit: atque in vni-
versum est Hercules.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent
Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Hercu-
lis designasse, quem tali pictura vicisci vellent,
qui suam quondam regionem inuasit, ac prae-
das ibi gegerit, cum quaerens Geryonis greges
multas per occidentem gentes percurreret.

3. Ve-

Καίτοι τὸ παραδοξότατον ἔδεπε ἔφην τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πᾶμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν αὐτῶν ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσιν αἱ σερραὶ λεπταὶ χρυσῇ καὶ ἡλέκτρῃ εἰργασμένα, ὅρμοις ἐοικῆσαι τοῖς καλλύσαις. καὶ ὅμως ἀφ' οὗτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἕτε δρασμὸν βελεύσει, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, ἕτε ὅλως ἀντιτείνεσθαι, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερεῖδαι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπεγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάνειν ἐθέλουν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθισομένοισι, εἰ λυθῇσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώτατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt tennes catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *carellis* tracti, neque fugam moluntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque vrgent omnes, et dum praeuenire student, laxant vinculum, quasi aegre latūri, si soluantur. Quod vero omnium maxime portentosum

τατον εἶναι μοι ἔδοξεν, ἐκ οὐνήσω καὶ τῷ
εἰπεῖν. ἔ γάρ ἔχων ὁ ζωγράφος ἔθεν ἐξάνψαι
ταῖς σειραῖς *) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς
δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαῖας δὲ τὸ τή-
ξον ἐχέσης, τρυπήσας τῷ θεῷ τὴν γλῶτταν ἀ-
μεραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτὰς ἐποίησα, καὶ
ἐπέστραπται γε εἰς τὰς ἀγομένους μαιδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσήκουσεν ὄρων, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελ-
τὸς δέ τις παρεστὼς ἐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα,
οἷς

tosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque
dicere. Cum non haberet pictor vnde principia
catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam,
arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua
extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Her-
cules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admira-
tione, dubius sumul, et indignatus. Sed Gallus
aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris lite-
ris,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio,
propter quam aliquando optabam τῆς σει-
ραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et
potest Dativus hic intelligi pro Genitivo.
Certe non opus esse putabam, interpretatio-
nem ad hanc difficultatem accommodari.
Gesner.

αἷς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀΦιεῖς, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνγμα, πάντῃ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτὴν· τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, ἔχῃ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τῷ Ἑρμῇ ισχυρότερος ἔστω. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσῃς· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ, ἐνταλὴ ἐπιδεικνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρεσθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Οὕτω

ris, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma, videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute solet plenam vim et maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poetae,

Suspensa incerto est iuuenum sententia motu:
Dicit senex meliora iunioribus.

Isa

Οὕτω γὰρ τοι καὶ τῷ Νέστορος ὑμῖν ἀποῤῥεῖ ἐκ
τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορευταὶ τῶν
Τρώων τὴν ἔπα τὴν λειριόεσσαν ἀφίᾳσιν εὐαν-
θῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι,
τὰ ἀνθῆ.

Ὡς εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένους τὰς ἀνθρώπους
πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρον ἔτος Ἑρακλῆς ὁ λό-
γος ἔλκει, μηδὲ τῷ θαυμάσῃς, εἰδὼς τὴν τῶν
ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· ἔδ' ὕβρις εἰς
αὐτόν, εἰ ταύτῃ τετρυπῆται. μέμνημαι γοῦν
ἔφη καὶ κωμικῶν τινῶν ἰαμβείων, παρ' ὧν
μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λαλοῖς

Ἐξ ἄκρῃ ἡ γλῶττα πᾶσιν ἔστιν τετρυπη-
μένη.

Τὸ

*Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel de-
fluit. Et concionatores Troianorum vocem emit-
tunt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar
suauem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.*

5. *Itaque neque illud mireris, si auribus reuin-
ctos hic Hercules, b. e. eloquentia trahit, qui no-
ris illam aurium atque linguae cognationem. Ne-
que vero consumelia in ipsum est, hac parte perfo-
ratum esse. Memini enim, pergebat, etiam quo-
rundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici;*

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λό-
γω τὰ πάντα ἡγέμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν
γενόμενον, καὶ παιδοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι.
καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαί, ὀξεῖς,
καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώ-
σκοντες· πτερόεντα γέν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς Φα-
τε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός.

Ἐμοὶ δὲ ἤνικα περὶ τῆς δεῦρο παρῶδε ταύτης
ἐσκοπέμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
τηλικῶδε ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδειξέων πεπαυ-
μένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτῷ ψῆφον δίδοναι τοσέ-
τοις δικασαῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνη-
σθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μὴ
τινι ὑμῶν δόξαιμι κομῶδῃ μείραμιδι ταῦτα
ποιεῖν,

6. In uniuersum autem putamus, oratione Her-
culem perfecisse omnia, sapientem virum, et elo-
quentiae viribus pleraque expugnasse. Ex tela ipsius
orationes puro sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celeres, quibusque vulnereantur animi. Alata nem-
pe verba vos quoque esse dicitis. Haec tum Gallus.

7. Mihi vero, cum apud me considerarem;
deceretne huc me progredi, hoc aetatis homi-
nem, quique hoc declamandi genus olim desis-
sem, et rursus de me calculum dare tot iudici-
bus; opportune in mentem venit eius imaginis
memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrum
viderer plane adolescentuli more istuc facere, et
praeter

ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίην νεανιεύεσθαι· κατὰ τις

Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπατήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λελυται. καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατεῖληφές σε,

Ἡπεδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδέες δὲ

τοσῖπποι·

ὣς τὰς πέδας τῆτο ἀποσκηπτῶν. ἀλλ' ὅταν

ἀναμνησθῶ τῆ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάν-

τα ποιεῖν προάγομαι, καὶ ἐν αἰδέσεια τοιαῦτα

πολμῶν, ἡλικιώτης ὢν τῆς εἰκόνης.

Ὡς ἐσχὺς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ

ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς,

ὦ Τῆς ποιητῆ, εἰσιδὼν με ὑπερόλιον γένητον,

χρυσοφαιένων εἰ βάλεται πτερύγων, ἢ αἰτοῖς

παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἰπποκλείδης ἔφρονετῶ.

τῷ

praeter aetatem iuuenari; ac deinde Homericus
aliquis iuuenis increparet mihi illud,

Iam perit tua vis, grauis arripuitque senectus,

Inualidusque tibi famulus, tardique caballi,

In pedes hoc ultimum iaciens. Sed vbi recordor

senis illius Herculis, ad agenda omnia prouehor,

nec me pudet talium auctorum, qui imaginis pro-

positae aequalis sim.

8. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo,

et quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac

tuus, Teie Poëta, Cupido, *intuens me, sensim*

canente mento, auratis vectus, si voluerit, alis,

aut aquilis praeteruolato: ac non curabis Hippocli-

τῷ λόγῳ δὲ νῦν αὖ μάλιστ' ἀνηβᾶν, καὶ ἀρθεῖν,
καὶ ἀκημάζειν καδ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκων τῶν ὠ-
των, ὅσας αὖ πλείους δύνηται, καὶ τοξεύειν
πολλὰκις, ὡς εἰδέν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθῃ
ὁ γῶρυθός αὐτῷ. ὅρῳς ὅπως παραμυθεύμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ διὰ
τῷτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλμημένον τὸ ἀκαί-
τιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευά-
σας, αὐθις ἀφείναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἶη
δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιά,
ὥς νῦν γε μάλιστ' πλησιίσῃ τε, καὶ ἐσθλῷ, καὶ
ἑταίρῳ ἀνέμῳ θεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φαινόμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐπιφθέγξῃται τις.
Οἶν' ἐκ ῥαυέων ὁ γέρον ἐπιγχανίδα φαίνει.

des. At dicendi facultate vel maxime rejuuene-
scere, et florere, et vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam fieri possit, plurimos,
et sagittas emittere saepius, cum metus non sit,
ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quo-
modo meam ipse aetatem senectutemque conso-
ler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum o-
lim nauigiolum iterum deducere, et pro copia
instructum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim
vel maxime implente vela, et bono, et secundo
vento indigemus, vt, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior tam vilibus effert!

Περὶ

Περὶ τοῦ ἤλεκτρος, ἢ τῶν κύκνων.

Ηλέκτερες περὶ καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέ-
πεικεν, αἰγείρας ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποτα-
μῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηγέσας τὸν Φαέθοντα, καὶ
ἀδελφῆς γε εἶναι τὰς αἰγείρας ἐκείνας τῷ Φαέ-
θοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεираκιον, ἀλλὰ γῆ-
ναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποσάζειν ἐπὶ αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει
καὶ αὐτὸς ἀκκῶν τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἠλπιζον,
εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν
μίσιν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον,
ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον
ἔχοιμι.

Καὶ

De electro, seu cynis.

De electro nimirum nobis etiam fabula per-
suasit, populos ad Eridanum flumen cam
stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem,
et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis,
deinde dum deflent adolescentulum mutatas esse
in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poetis canentibus, sperabam, si quan-
do essem ad Eridanum, me subiturum populo-
rum unam, et expanso sinu excepturum paucas
lacrimas, ut electrum habeam.

Καὶ δὴ ἔπρὸ πολλῶν, κατ' ἄλλο μέντοι χεῖρος,
 ·κον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκείνα, καὶ ἔδει γὰρ
 ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, ἔτ' αἰγείρας εἰ-
 δόν, πάνυ περισκοπῶν, ἔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ'
 ἔδὲ τένομα τῷ Φαέθοντος ἦδεσαν οἱ ἐπιχώριοι.
 ἀναζητῶντος γέν ἐμῶ καὶ διαπυνθανομένη, πρὶ-
 τέ δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλε-
 κτρον ἐκδιδάσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιεν
 σάφεςερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοισι· καὶ γὰρ τὸν
 μῦθον διηγάμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἥλιος παῖδα, καὶ τῆτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα,
 αἰτηῆσαι παρὰ τῷ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς
 ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δῆναι,
 τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελ-
 Φάς

2. Et sane non ita diu est, cum alterius qui-
 dem rei causa, sed veni tamen in loca illa: opor-
 tebat enim aduerso Eridano nauigare, sed nec
 populos vidi, diligenter licet circumspiciens, ne-
 que electrum. quin neque nomen Phaëthontis
 noverant incolae. Requirente enim me atque
 interrogante, quando veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant nautae, postulabant-
 que, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem.
 Hic ego fabulam ipsis enarrō, Phaëthontem fuisse
 Solis filium, et hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut
 et ipse diem vnum faceret: illum dedisse, hunc
 excussum curru perisse, et sorores ipsius dum
 luge-

Ραῖς αὐτῇ πειθόμεναι ἐνταῦθα περ, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρας γενέσθαι, καὶ δακρύνειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσά το ἀπα-
τεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ ἔτε
ἡνιόχον τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, ἔτε τὰς αἰ-
γείρας, ὥς φῆς, ἔχαμεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον,
οἷσι ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνα καὶ ἐβάττειν αὖν, ἢ ἔλ-
κειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, αἷς ἐξῆν
πλακτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
τῆτο λεχθεὲς ἔμστρίως μὲ καδίκετο· καὶ ἐσώ-
πησα διασχυνθεὶς, ὅτι παιδίς τινὸς ὡς ἀλη-
θῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πισεύσας τοῖς ποιηταῖς
ἀπίθανά οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιᾶς
ἀρε-

ingerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi
etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas
esse, et lacrimari propter eum succina.

3. Quis haec tibi, dicebant, narrauit impostor
et mendax homo? Nos vero neque aurigam quem-
quam excidere vidimus, neque habemus, quas, ais
populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duo-
rum obolorum causa remigaturos, aut tracturos
aduerso flumine nauigia, cum diuinibus nobis esse
liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo
non mediocriter me momordit. Et tacui cum
puderet me, cui re vera accidisset quod puero,
vt poetis crederem improbableia adeo mentienti-
bus,

ἀρέσκεισθαι αὐτοῖς. μίᾱς μὲν δὴ ταύτης ἐλπί-
δος ἔ' μικρᾶς ἐψευσμένος ἠτιώμην, καθάπερ ἐκ
τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη
ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ.

Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς ὤμην εὐρήσειν
παρ' αὐτοῖς, κύκνας πολλὰς αἰδοντας ἐπὶ ταῖς
ὄχθαις τῶ ποταμῷ. καὶ αὖθις ἡρώτων τὰς
ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι,
πηνίκα ἡμῖν τὸ λεγυρὸν ἐκεῖνο αἰδεσιν ἐφ' ἐσώτω
τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλ-
λωνος παρῆδρες αὐτὰς ἔντας, ῥῶδικες ἀνθρώ-
πες, ἐνταυθ' ἀπὸ ἐς τὰ ὄρεα μεταπεσόν, καὶ
διὰ τοῦτο αἰδεσιν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένους τῆς με-
σικῆς.

Οἱ

bus, vt sanum nihil illis placeat. Vna igitur hac
spe non parua falsus, aegre ferebam quasi ex
ipsis manibus electrum perdidissem, qui iam ima-
ginatus fueram, ad quot res et quomodo illo usu-
rus essem.

4. Illud tamen, et quidem certo, putabam
me apud illos reperturum, cyenos multos canen-
tes in ripis fluminis; ac rursus interrogabam nau-
tas (nam adhuc aduerso flumine nauigabamus)
*Vtrum cycni certe quando nobis modularum illud
carmen canunt adstantes hinc et hinc fluuiio? Aiunt
enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
hic aliquando in volucres abiisse, et propterea ad-
huc canere, non obliuio Musicae.*

5. At

Οἱ δὲ σὺν γέλῳτι, Σὺ, εἶπῃσαν, ὦ ἄνθρω-
 πε, ἢ παύσῃ τήμαρὸν καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τὰ ποταμῶ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλέον-
 τες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ
 Ἑριδανῷ, ὀλίγες μὲν κήκνες ἐνίοτε ἀρῶμεν ἐν
 τοῖς ἔλεσι τῶ ποταμῶ, καὶ κρώζουσιν ἅτοι πά-
 νυ ἄμυσσον καὶ ἀσθενές, ὡς τὰς κόρακας ἢ τὰς
 κολοϊκὰς Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτάς· ἀδόν-
 των δὲ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, ἐδὲ ὄναρ ἀκηκόω-
 μεν, ὥςθι θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς
 ἀφίκετο περὶ ἡμῶν.

Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνί, πιστεύον-
 τας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἔκαστα ἐξηγαγμένοις. ὥςθι
 καὶ γὰρ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἀρτι
 ἀφίγμε-

5. At illi cum risu, Tu homo, inquiunt, non
 desines bodie mentiri de regione nostra atque fluvio?
 Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fere
 opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos
 interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et
 crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et
 imbecillum, adeo ut corui vel graculi Sirenes sint
 ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais,
 ne per somnium quidem audiimus. Itaque mirari
 subit unde ista de nobis ad vos pervenerint.

6. Multum decipi in talibus potest, si quis
 credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia.
 Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne
 qui

ἀφ' ὧν ἐμεῖοι, καὶ τὸ πρῶτον ἀνθρωπώμενοι ἡ-
 μῶν, ἤλεκτρα τίνα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὖ-
 ρήσων παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθου-
 τε καταγαλῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοι-
 αῦτα πολλὰ καμῆλα ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ
 μαρτύρομαι, ὡς ἐμὰ τοιαῦτα μεγαλαυχούμενα
 περὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλος πῶ ἀκή-
 κοεν, ἔδ' ἂν ἀκέραιε ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ
 ἐν ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι, καὶ οἷς
 ἐν ἤλετρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποσάξει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λεγυ-
 ροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὄρατε ἤδη ὅποιον ἀπλαϊκὸν
 καὶ ἄμυστον, ἔδε τις ὠδὴ πρόσσεσιν. ὥς ἔρα μὴ
 τοιᾶνδ' ἂν τι πάθῃς μείζων περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷον

τι

qui modo venistis et iam primum nos auditis,
 electra quaedam et cycnos inuenire apud nos cum
 speraretis, discedatis paullo post iridentes illos;
 qui pretiosa id genus multa inesse nostris in ora-
 tionibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor,
 talia me de meis rebus gloriantem neque vos,
 neque alium quemquam vnquam audiuisse, ne-
 que auditurum vnquam esse. Alios quidem in-
 venias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat,
 multum poetis cycnis modulatiores. Ego vero
 qualis sim iam videtis, simplex, literarum ex-
 pers; neque cantus adest. Igitur vide, si quis
 maiora de nobis speras, ne tibi accidat, quod
 his,

τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὄρωντες· οἷοι-
μενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνετα
αὐτοῖς ἀνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν
αὐγὴν 1), ἐπειδὴν ἀνασπάσσωσι, πολλῶ μικρό-
τερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη ἔν σοι προέ-
γω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ 2), καὶ ἀποκαλύψας τὰ-
μά,

his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim,
tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus vi-
debantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta
multo minora deprehendunt, indignantur. Jam
igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me,
ne

1. σκιᾶς — αὐγὴν] Non satis opticarum ra-
tionum peritum fuisse nostrum, non nega-
verim. Sed nec obesse illi debet usus ho-
rum nominum. Nempe σκιά est species
in oculos incurrens, praesertim, cui nihil
solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum,
tum quae apud manes, quas etiam Latine
umbras vocari notum est: αὐγὴ sunt radii va-
rie reflexi et refracti, quibus augetur illa
umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς En-
clides in principio opticarum; εἰδῶλον au-
tem et ἑμφασιν hic et Heliodorus Larissaeus
dicunt eam, quae hic σκιά est. Plin. 36.
26. s. 67. imaginem, quam reddit Obsidia-
nus lapis, umbram vocat, et magis diserte
Isidor. Orig. 16, 4. imaginum umbras.
Gesner.

2. ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam ad iu-
dicia-

μὰ, μηδὲν μέγα προδοκῆσης ἀνιμῆσεσθαι, ἢ
 αὐτὸν αἰτιάσθαι τῆς ἐλπίδος.

ne quid magni te hausturum speres, aut spei va-
 nae culpam in te ipse conferas.

dicialem clepsydram hoc pertinet. Dixerat,
 quae sub aqua sunt, ea apparere maiora: ac
 simili ratione iudicare quosdam de operibus
 ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua pro-
 fessione, velut illam aquam effundere, quas
 hominum iudiciis officere posset, et nudum
 se praeberē spectandum. *Gesner.*

Μυίας ἐγκώμιον.

H Μῦα ἔσι μὲν ἔ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων,
 ἔσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι I), καὶ τοῖς ἔτε
 λεπτο-

Muscae Encomium.

Non est minima volucrum musca, in quan-
 tum culicibus diuersi generis, et minoribus
 etiam

I. ἐμπίσι καὶ κώνωψι] Non inueniebam di-
 versa nomina horum insectorum. Igitur
 contentus fui *culicum genera* indiscretim di-
 cere. *Gesner.*

λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσῶτον ἐκί-
νων μεγέθει πρᾶχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπο-
λείπεται. ἐπτέρωται δὲ ἔκκατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς
ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν ἡμεῶν τοῦ
σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ
κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελί-
τας, ἔσι μὲν ὑμενόπτερος, τοσῶτον ἀπαλώτε-
ρα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆ-
τος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακιωτέρα· καὶ
μὴν διήνθισαι κατὰ τὰς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς
βλέποι ἐς αὐτήν, ὅποταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
ἥλιον, ἐκπτερώσσηται.

Ἡ δὲ πτήσις ἔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρε-
σία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, ἔτε κατὰ τὰς ἀκρί-
δας

etiam insectis comparatur: sed tantum istaec ma-
gnitudine superat, quantum ipsa ape minor est.
Pennata est non eadem ratione, qua aliae volu-
cres, ut plumis toto corpore velut comata sit,
maiores autem pennas habeat in alis; verum in-
star locustarum, et cicadarum, apiumque, pin-
nas habet e membrana, tanto quidem molliores
alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior
et delicatior. Et sane floreat pauonum instar
colores habet, si quis intente illam respiciat, cum
expansis ad solem pennis volatum meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vespertilionum
in perpetuo alarum remigia, neque locustarum
instar

δας μετὰ πηδήματος, ἔδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ
 ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος
 ὁρμήσῃ τῷ αἰέρος. καὶ μὴν καὶ κείνο πρόσεστιν αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ κατ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέ-
 τασθαι, ἐκ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων,
 ἔδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφη-
 κῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀποιλητικὸν ἐνδεικνυμέ-
 νης· ἀλλὰ τοσῆτόν ἐστι λιγυρώτερα, ὅσον σάλα-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα
 τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριώγωγος,
 ἔ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλ-
 μοὶ δὲ προπαγῆς, πολὺ τῷ κέρατος ἔχοντες,
 ἑξέρον ἐπαγῆς, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πό-
 δες,

*instar cum saltu coniunctus, neque cum perstre-
 pero impetu, vt vesparum, sed flexilis in quam-
 cumque partem aëris tendat. Etiam hoc illi in-
 est, quod non silentio, verum cum cantu quo-
 dam volat, non infesto, qualis est culicum, ne-
 que graues fremitus apum, aut terribiles mina-
 cesque vesparum imitante, sed in tantum est mo-
 dulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae
 sunt placidiores.*

3. Quantum ad reliquum corpus, caput te-
 nuissimo canali continetur ceruicibus, et circum-
 actum est facile, non adnatum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes multum habentes
 de cornu: pectus compactum, e quo enati pe-
 des

δεσ, ἔ κατὰ τὰς σφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἡ
 γαστήρ δὲ ὠχύρεται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἑο-
 κε ζώνας πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύ-
 νεται μέντοι ἔ κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ,
 καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ σώματι, καὶ τῇ προβοσ-
 κίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτῇ
 ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ
 προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 ἐοικυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ᾧ κεντῶ-
 σα πίνει τῷ αἵματος, πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλα-
 κτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἶμα, ἔ μετὰ μεγά-
 λης ὀδύνῃ τῶν κεντκμένων. ἐξάπκε δὲ οὔσα,
 τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προ-
 σθίοις δυοῖ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν
 οὖν

des non omnino vt in vespis adstricti. Aluus
 munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Vlciscitur se non circa
 nouissimam alui partem, vti vespa, et apis, sed
 ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti
 instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et
 adhaerescens continet, quum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem
 lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum
 dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor solis incedit, ante-
 rioribus autem duobus, velut manibus vtitur.

Luc. Op. T. VII.

C

Videas

οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσαν τε ἐν ταῖς χερσὶν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ κατ' ἡμᾶς.

Γίνεται δὲ ἂν εὐθύς τσιαύτη, ἀλλὰ σιώληξ τὸ πρῶτον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρεον γίνεται, καὶ κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίκτει σιώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕπερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπεζος ἅπαντων γεύεται πλὴν ἐλαίου, θάνατος γὰρ αὐτῇ τέτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος ἔσα (πάνυ γὰρ ἐς ξενὸν ὀβίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶν τέτω πολί-

Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque vt nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, siue ex hominibus, siue animalibus aliis demortuis. Deinde paullatim et pedes profert, et pinnas gignit et ex repente fit volucris: fit etiam grauida et vermiculum parit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio et mensa utatur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, et in ea versatur.

προκλιτεύεται· νύκτος δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ ἔτε
πέτεται, ἔτε ᾗδαι ἄλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ

Σύνεσιν δὲ ἔμικράν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπό-
ταν τὸν ἐπίβελον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀρά-
χην διαδιδράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ,
καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρεα, ἐκκλίνουσα τὴν ὀρυμνὴν ὡς
μ.) ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσῶσα
ταῖς τῷ θηρίῳ πλεκάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀν-
δρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, ἔχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμη-
ρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζη-
τῶν, ἔλεοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ἢ τὴν ἀλκὴν αὐ-
τῷ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ
ἀτρέσῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ
γὰρ.

tur: noctu autem quietem agit, et neque volat,
neque canit, sed contrahit se et nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo dico
inesse, cum insidiatorem et hostem suum araneum
effugiat. Insidiantem enim observat, et contra
infuetur, deuitans impetum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem
illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poë-
tarum magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni, aut
pardali, aut apro robur illius comparat, sed au-
daciae muscae, et intrepidis illius improbisque

γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος 2) Φησὶν αὐτῇ προσ-
εἶναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως ἐκ αὐ-
φίσταται, ἀλλ' ἐφίσταται τῷ δῆγματος. ἔγωγε δὲ
πάνυ ἐπαινέω καὶ ἀσπάζεταιμαι τὴν μυῖαν, ὥς ἐχ-
ἄπαξ, ἔδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ
πολλὰκις, ἔγωγε κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη,
ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγέλαιαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ
τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὁπότε
τῷ

conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, ta-
men non desistit, sed morsum appetit. Ita au-
tem omnino laudat atque amplectitur muscam;
ut non semel, neque paucis mentionem illius in-
iiciat, sed saepe: adeo commemorationis illius
ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius
ad lac volatum enarrat; nunc Mineruam, cum
defen-

2. ἔδ' ἐν γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος] Firmat ita-
que etiam Lucianus discrimen inter θράσος
et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et
Homero iam observatum Il. 9, 570. quam
accurate non dixerim. Observavit hoc dis-
crimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσει ἀ-
πίστω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, et
2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ
ὄκνον φέρει. contra ea, 6, 68. θάρσος πα-
ρασχεῖν, de honesta fiducia. Observavit
Aristoph. et, puto, ut quisque est accura-
tissimus. *Gesner.*

τῷ Μενέλαῳ τὸ βέλος ἀποκρέσσει, ὡς μὴ ἐπὶ
τὰ καιριώτατα ἐπαΐσσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδο-
μένη κοιμωμένη αὐτῇ τῷ βρέφει, τὴν μυῖαν
αὐτοῦ ἐπείσασθαι τῷ παραδειγματι. καὶ μὴν καὶ
ἐπιθέτω καλλίστῳ αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσ-
ειπὼν 3), καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη καλῶν.

Οὕτω
defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius
labatur, comparans matri dormientem infantem
suum curanti, muscam rursus comparationi in-
ducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, et turbam illa-
rum vocavit *gentes*.

C 3

6. Ad-

3) ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est no-
tio huius epitheti. *Eustath.* Od. Ω, 326. p.
817, 35. *Bas.* ad verba ποῦταδ Σειρήνων ἀδι-
νῶν, "Εἰθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινῶν
ἀντὶ τῷ ἡδυφάνων, ὡδικῶς. παρὰ τὸ ἁ-
δειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πάντε γὰρ
φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει, ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ
μελισσῶν ἀδινῶν. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ
ἀδινὸν ζοναχῆσαι ἡδίων, ἡ γὰρ ἡδύ γλυκύ,
ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινῶν. πικρὸν καὶ
ἰσχνόν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα,
ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνερείκατο Φώνησεν τε.
Inter hæc ipse *Eustath.* ad locum, quem
trahat Lucianus, nempe Il. B, 469. p. 194.
48. *Bas.* eligit, ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυ-
κνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior in-
tellectus ad Luciani mentem aptior: nisi ta-
men

Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐσιν, ὥσθ' ὀπάται τι δά-
κνη, τιτρώσκει ἐκ ἀνθρώπου δέριτα μόνον, ἀλ-
λά καὶ βοῶς, καὶ ἵππος, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ
ἐς τὰς ρυτίδας αὐτῆ παρειαδυομένη, καὶ τῇ
αὐτῆς προνομαία κατὰ λόγον τῷ μεγέθους ἀμύσ-
σασα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων
πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρῃν οὐ
κατὰ τὰς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς, εὐδύς ἀπεπήδη-
σεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ-
κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν
ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρε-
σαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπι-
πολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνης ἐσίν.

6. Adeo autem robusta est, ut morfu vulneret
non hominis modo cutem, sed bouis etiam et
equi. Quin elephantem dolore afficit intra ru-
gas illius dum repit, et sua proboscide proportio-
ne magnitudinis suae fauciat. Coitus, et Vene-
ris, et nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
non, ut in genere gallinaceo, cum incendit,
statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae,
atque illa fert sponsum, volantque vna, neque
illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeci-
so capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat.

7. Quod
men malis canoras, quod praeferrem, nisi
de fortitudinis laude agereter, cuius etiam
est, densare ordines. *Gesner.*

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ Φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τὸ δὲ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῶσα γὰρ μουσὰ τέφρᾳ ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίνεταί· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι κἀκείνων ἀθάνατος ἐστὶν ἡ ψυχὴ, εἶγε καὶ ἀπελθῶσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μουσάν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τῆ Κλαζομενίε μῦθον, ὅτι παλαιὰς ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπέδημι κατ' ἑαυτήν· εἴτα ἐπανελθῶσα ἐπλήρη αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμοτίμον.

Ἄργος

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plátō praeteruidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperfo cinere refurgit, et instaurata illi natiuitas, atque alia de nouo vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, et agnoscit et suscitāt corpus, et, ut volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem impleuisse corpus, suscitasse Hermotimum.

Ἄργος δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος ἔσται, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχῶς τρέπεσθαι καὶ γὰρ αἴγες αὐτῇ ἀμέλ-
ηονται, καὶ ἡ μέλιττα ἔχ' ἥμισυ μυίας ἢ ἀν-
θρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ
ῥέφα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται,
καὶ ταῖς τρέπεσθαις ἐμπεριπατῆσα συνεσιᾶται
αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοττιᾶν δὲ ἡ καλιὰν ἔχ' ἐνὶ τόπῳ κατεσῆ-
σατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπερ ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νυ-
κτός καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐσίαν καὶ εὐνὴν
παιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, ἔδεν
ἐργάζεται, ἔτε ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττεσα, ἔδεν
ἡγεῖ-

8. Iam ipsa musca vacua opere et solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi vbique mensa. Nam et caprae illi mulgentur, et non minus muscis quam hominibus laborat apis: et coqui huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, et vna fruitur omnibus.

9. Pullitiem vero suam aut nidum non vno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, vbicumque a nocte deprehenditur, ibi et larem sibi et cubile facit. Verum noctu, vti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se

ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἀνθρώπων τίνα Μυῖαν τὸ αἰσχρὸν γενέσθαι πάντῃ καλὴν, λάλον μὲντοι γὰρ καὶ σωμύλην, καὶ ὠδίκην, καὶ ἀντὶραςθῆναι γὰρ τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τῷ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὰ μεράκιον συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελᾶσα, καὶ ἄδασα, καὶ κοιμάσασα ἐπ' αὐτόν, τὸν μὲν ἀγασσάσθαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῷ τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τῷ πᾶσι νῦν τοῖς κοιμώμενοις αὐτὴν τῷ ὕπνῳ Φθονεῖν, μεμνημένην ὅτι τῷ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ ταῦ αἵμα-

τος

se turpe facere, quod in luce factum pudori esse sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, et cantus amantem; rursus autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, et cautionibus, et comisationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerioribusque. Morfus autem ipse,

τες ἐπαθυμία, ἐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἐριστὰς εἰς
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν αἰ-
πολαυεῖ, καὶ τῇ καλῇ ἐτί ἀπανθίζεται.

Ἐγένετο δὲ κατὰ παλαιὰ καὶ γυνή τις
ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πᾶν καλὴ καὶ σο-
φή· καὶ ἄλλη σταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφάνης,
περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα
ἔδαικνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτιω· ἔδὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἔδὲ ἀπέλειπε τῆς
σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, ἔδ' οἱ γονεῖς ἠδῶντο
τὰς θυγατέρας ἔτιω καλῶντας. ἡ μὲν ἔντρα-
γαδίαι καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς
μυίας, ὥς ἐν τέτοις,

Δεσὼν γὰρ τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν

et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum,
sed amoris est; atque humanitatis. Quantum
enim potest fruitur, et de pulchritudine decerpit
aliquid.

II. Fuit autem apud antiquos etiam mulier
quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sane,
et docta; et alia nobilis apud Athenienses mere-
trix, de qua Comicus poeta dixit, *Istaec momor-
dit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica
venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen
muscae; neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragoedia multa cum laude muscae mentia-
riam usurpat, ut in illis.

Prob. aedecus, si musca foris robore, uoluit

Cor-

Ἰηδᾶν ἐπὶ ἀνδρῶν τῶν αὐτῶν, ὡς πληροῦς ἦ Φόνος
 Ἄνδρας δ' ἀπλῆσας παλῆμιον παρθεὺν δόρυ
 πολλὰ ἂν ἐγχοῦ εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Νυθᾶς
 γορικῆς, εἰ μὴ γινώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν
 τὴν ἰσορίαν.

Γίνονται δὲ καὶ μέγιστά τινες μυῖαι, ὥς στρα-
 τιώτιδας οἱ πολλοὶ καλεῖσιν, αἱ δὲ κυνας, τρα-
 χύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτήσιν ωκυτα-
 ται. αἶγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ
 χειμῶνος ὅλε ἄσιτοι διακαρτερεῖσιν, ὑπεπτη-
 χυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κακῆινο
 θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
 καὶ τὰ ἀρρένων ὄρωσι, βαίνοντες αὐτῶν μέρεα
 κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν
 τὴν

Corpus vinorum amore caedis insili:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Mulca (Myia) etiam
 Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam mu-
 scae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bom-
 bo asperriimo, velocissimo volatu; quae etiam
 longaeuae admodum sunt, et tota hieme sine ci-
 bo durant, lacunaribus se insinuantes maxime,
 in quibus illud praesertim mirabile est, quod
 vtrumque et marium opus et feminarum pera-
 gunt, mutuo se inscendentes, vt Veneris ille et
 Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta naturam
 pul-

τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυϊάκης ποιεῖν.

pulchritudine duplici. Multa cum superflint quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, elephantem facere ex musca videar.

Πρὸς ἀπαιδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνέμενον.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν ἡ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷμαι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπερδῇ συνωνυμευός τῃ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τῆς κατὰ χωρεῖ, καὶ ἔλεγε

Aduersus indoctum, et libros multos euentem.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quoque libros coemtas. At illud nequit

ἐλεγχος γίνεσθαι τῆς ἀπαιδευσίως πως τοῦτο.
 μάστιγα δὲ καὶ τὰ κάλλινα ὦνῃ, ἀλλὰ πιστεύεις
 τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπανῆσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν
 τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ
 θησαυρὸς ἑτοιμος τοῖς κατήλοισι αὐτῶν. ἢ πό-
 ρον γὰρ σοι διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν πα-
 λαῖα, καὶ πολλὰ ἄξια, τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλ-
 λως σαφρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κα-
 ταιεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέλη-
 γες σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ
 τῷ ἀκριβῆς, ἢ τῷ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ
 ποία διαγνώσις;

Ἰνα δὲ σοι δοῖ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμένα, ὅσα
 ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοῖδιμος Ἀττικὸς
 σὺν

quiter tibi euenit, et ipsum valet quodammodo
 ad conuincendam ignorantiam tuam. In primis
 vero, quod nec emis optimos, sed credis temere
 laudantibus: et Mercurio immolant te inuento,
 qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus pa-
 ratus es eorum mangonibus. Aut vnde tu di-
 gnoscere posses, qui sint veteres et multi pretii;
 qui autem viles et temere futiles: nisi ex eo,
 quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consilia-
 rias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-
 doquidem cutae exquisitae, et certae fidei, quae
 aut qualis a te profisciscatur diiudicatio?

2. Vt autem tibi dem, ipsa illa te iudicare
 posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille
 Atti-

σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαι, σοὶ τί ὄφελος, ὦ θαυμάσιε, τῷ κτήματος, ἔτε εἰδότε τὸ κάλλος αὐτῶν, ἔτε χρησαμένῳ ποτὲ ἔδεν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ νῆ Δία, κατακόρως καὶ ἀναγιγνώσκεις ἐνία πάνυ ἐπιτρέχων, φθάσας τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα. ἰδέσθω δὲ τῷ τῷ μοι ἰανόν, ἢ μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἑκάστω τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅσις μὲν ὁ νῦν αὐμπασί, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ἑρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρασκευαμένα.

Τί

Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis visurus sis, non magis quam caecus forma fruatur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praeueniente perlegis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam vitiumque vniuscuiusque eorum, quae scripta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia vniuersis, quis ordo verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit, quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata.

3. Quid

Τί ἔτι Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλώνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν; Ἑλικῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται, ἐδὲ ἀκήκοας, οἶμά, ποτε, ἐδὲ διατρίβας τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποίησεν; καὶ μεμνησθαι Μουσῶν ἀνάσσειν. ἐκείναι γάρ τῳ ποιμένι μὲν ἐκ ἂν ὤκησαν Φανῆνα σκληρῷ ἀνδρὶ καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷω δέ σοί, καὶ μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος 1), ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σῦμ-
παντα

3. Quid igitur ais? haecceine etiam, licet non didiceris, tamen nobis scire? Vnde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini et hirsuto, et multum in corpore solem prae se ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Libanitidem, permitte in praesens, ne diserte dicant

1. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος.] Vix dubito, quin Libanitis, quod nondum alias inueni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, *Arbaciridis* appellatione decantata ante, quam illius templum in Libano monte positum, euerteret Constantinus M. Locus classicus est

παντα σαφῶς εἶπεῖν, ἔδδ' ὄγγυς γενέσθαι περ
 ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντί τῆς δα-
 Φνης μυξέριν ἂν ἢ καὶ μακάχης φύλλοις μασ-
 γῆσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοιᾶτων, ὡς μὴ μιᾶ-
 ναι μήτε τὸν Ὀλμεῖον, μήτε τὴν τῷ ἱππε κρή-
 νην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις δαψῶσιν, ἢ ποιμένων σό-
 μασι καὶ θάροϊς πότιμα. καὶ τοὶ ἔδδ' εἰ πάνυ ἀ-
 ναίσχυντας εἶ, καὶ ἀνδρεῖός τὰ τοιαῦτα, τολ-
 μήσειας ἂν ποτε εἶπεῖν ὡς ἐπαυδευθῆς, ἢ ἐμέ-
 λησέ σοι πρόποτα τῆς ἐν χερσὶ πρὸς τὰ βιβλία
 συνεχσίας, ἢ ὡς διδασκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ
 δεῖνι ξυνεφοίτας.

Ἀλλ'

nam omnia) ne prope quidem venire, bene no-
 vi, vnquam dignentur: sed pro lauro, murtea
 virga, aut maluae foliis, flagellatum relinquunt,
 ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant,
 fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris
 pastoribus opportunos. Verum quantumcumque
 impudens sis, et eatenus virilis, non tamen au-
 debis vnquam dicere, te eruditum esse, aut vn-
 quam curae tibi fuisse arctiorem cum libris con-
 suetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse,
 aut illum condiscipulum.

4. Sed

est *Eusebii* de Vita Constant. 3, 53. Reli-
 qua de hoc templo *Bocharius* Canaan 2,
 14. *Gesner*.

Ἄλλ' ἐνὶ τῷ μόνῳ πάντα ἐκείνα ἀναδρα-
 μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βι-
 βλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβίων ἐκείνα τὰ
 τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ
 ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θουκυδίδῃ, ὅσα παρὰ τοῦ
 Δημοσθένει, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμ-
 μένα εὗρέθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκείνα κτήσῃ,
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε,
 τί ἂν ἐκ τούτων πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ
 ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυγκολήσας,
 καὶ περιβαλλόμενος περινοσῇς; πίθηκος γὰρ ὁ πί-
 θηκος, ἢ παροιμία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβο-
 λα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
 ἀναγινώσκεις ἀεὶ· τῶν δὲ ἀναγινωσκομένων
 οἶσθα

4. Sed vno hoc solo omnia te illa iam emen-
 surum speras, multis libris comparandis. Hacten-
 us sane habe tibi collecta illa Demosthenis ex-
 emplaria, quae sua manu scripsit orator, et illa
 Thucydidis, quae a Demosthene et ipsa oeties
 descripta pulchre inuenta sunt. Si omnia illa ha-
 beas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae
 tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio?
 et si substratis tibi indormias, aut ea tibi aggluti-
 nata vel vestis instar circumposita circumferas.
*Simia enim simia est, ait prouerbium, etiam si
 aurea gestet crepundia.* Etiam tu igitur librum
 quidem habes in manu, et legis semper: eorum.

Luc. Op. T. VII.

D

vero

οἶσθα ἔδέν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκῆεις κινῶν τὰ ὦ-
 τα. ὡς εἶγε τὸ κερτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πε-
 παιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλὰ ἂν
 ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνον ὑμῶν
 τῶν πλεσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι,
 πρὸς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς
 ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἤρισεν ἂν
 περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πω-
 λᾶσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅφει μὴδ'
 ἐκείνους πολὺ σε τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ
 βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους
 δὲ τῇ γνώσει, οἷός τις εἶναι τὰς μὴδὲν τῶν
 καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ
 μὲν

vero quae legis scis nihil, sed asinus lyram au-
 dis mouens auriculas. Nam si eruditum redde-
 ret dominum librorum possessio, quantiuis certe
 illa possessio pretii esset, et vestrum solorum qui
 estis diuites; si nempe velut de foro liceret eme-
 re, atque pauperes nos superare. Quis vero cum
 mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione con-
 tenderet, tot libros habentibus vendentibusque?
 Verum si volueris examinare; videbis, neque il-
 los multum quam tu es eruditione praestantiores,
 sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad
 cognitionem nihil intelligentes; quales esse cre-
 dibile est, qui nihil vel turpium vel honesto-
 rum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut
 tres

μέν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος ἔχης· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά.

Τίνος ἔν ἀγαθῷ ὦνῃ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδευ-
σθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναί·
μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τὸτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον
γῆν, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις
αὐλεῖν μὴ ἐπισάμενος, κτήσαιο τὰς Τιμοθέας
αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίας, ἃς ἑπτὰ ταλάντων ὁ
Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τὸτο καὶ
αὐλεῖν δύναιτο; ἢ ἔδὲν ὄφελος αὐτῷ τὴν κτή-
ματος, οὐκ ἐπισαμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν
τέχνην; εὖγε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρ-
σύας

tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die
pariter ac noctu manibus illos tractant.

5. Cuius igitur boni causa illos emis, nisi
ipsas quoque librorum captas eruditas esse putas,
quae tot veterum virorum scripta contineant?
Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc
non possis, annue certe aut renue ad ea quae
interrogabo. Si quis tibi arum infandarum igna-
tus, Timothei tibi arum emat aut Ismeniae, quas
hic septem talentis emit Corinthi; numquid pro-
pter ea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi
possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit?
Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel

σύε ἢ Ὀλύμπῃ κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ
 μαθὼν. τί δ' εἴ τις τῶ Ἡρακλέους τὰ τόξα
 κτήσαιο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐν-
 τεínaσθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοπῶ τοξεῦσαι,
 τί σοι καὶ ἔτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι
 ἔργον τοξότῃ ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τῷτο. κατὰ
 ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερναὶν ἐκ εἰδῶς, καὶ ἵππεύειν
 μὴ μεμελετηκῶς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλιῆν παρα-
 λαβοῖ τοῖς ἅπασι, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφά-
 λειαν καλλιῆσα ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτή-
 σαιο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον;
 ἐλέγχοιτο ἂν, οἴμαι, ἑκάτερος ἐκ εἰδῶς ὅ, τί
 χρῆσαιο ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τῷτο; πεί-
 θου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις
 ὥσπερ

Marfyae aut Olympi tibi quis possideat, canat,
 nisi didicerit. Quid vero si quis Herculis cum
 arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui
 possit contendere, et collineare ad metam; quid
 hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore
 dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione
 qui gubernare nescit, et equestrem rationem non
 exercuit, si iste quidem pulcherrimam nauem
 accipiat rebus omnibus ad decus pariter ac firmi-
 tatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum
 emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut cop-
 pa insignem: deprehendatur, puto, vterque;
 qui neutra re recte uti possint. Annuiis etiam
 hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si
 quis,

ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὢν ὠνεῖτο πολλὰ βιβλία,
 καὶ σκώμματα ἔτος εἰς ἀπαιδευσίαν κατ' ἑαυτὴν
 ἐκφέρει; τί δυνεῖς καὶ τῷτο ἐπιμεύειν; ἔλεγχος
 γὰρ, οἶμα, σαφὴς ἔτος, καὶ τῶν ὀρώντων ἐ-
 καςος εὐθύς τὸ προχειρότατον ἐκείνο ἐπιφθέγ-
 γεται, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;

Καὶ ἐγένετό τις καὶ πρὸ πολλῶν ἐν Ἀσίᾳ πλά-
 σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέ-
 ρας τὰς πόδας, ἀπὸ κρύου, οἶμα, ἀποσαπέν-
 τας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσας ξυνέ-
 βη αὐτῷ· ἔτος τοίνυν τῷτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπε-
 πόνθει, καὶ θερραπέων τὴν δυσυχίαν ξυλίνους
 πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδούμενος,
 ἐβιάδιζεν, ἐπισηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις·
 ἐκείνο

quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat
 libros; nonne dicteria hic in ruditatem suam con-
 tra se ipsum *elicit*, et publicat? Quid annuere
 hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar-
 gumentum, videntiumque unusquisque statim
 illud, quod maxime in promptu esse solet, subii-
 cit, *Quid commune cani et balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir
 diues, calamitate quadam utroque pede truncatus,
 qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti,
 cum per niuem iter ei faciendum fuisset. Huic
 ergo miserabilis ille casus obuenit: quod infortu-
 nium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat:
 iisque subligatis, seruis simul innixus, incedebat.

ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίσας
 ἔωνεῖτο νεοτμήτης 2) αἰ, καὶ τὴν πλείστων πρα-
 γματεῖαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίσοις ὑπο-
 δήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πά-
 δες δὴ. ἔ ταῦτα ἔν καὶ σὺ ποιεῖς; χολὴν μὲν
 ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνήμενος δὲ χρυ-
 σῆς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπας ἐμ-
 περιπατήσεν.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπρίω
 πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτῶ λαβὼν τὴν
 Βῆτα

At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper
 pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum
 sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcher-
 rimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc
 est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? men-
 tem qui habeas claudam et ficulneam, aureos ve-
 ro tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat.

7. Quandoquidem vero inter alios Homerum
 etiam emisisti sæpe, capiat aliquis et legat tibi se-
 cundum

2. νεοτμήτης] Non ausim damnare nomen
 quod libri tuentur et analogia. Venit tamen
 in mentem, an non posuerit Lucianus ver-
 bum paulo generalius, νεοκμήτης. Certe
 Latine non ausus sum dicere crepidas recens
 scissas, cum a suendo potius sutores dicti
 sint, quam a scindendo. Gesner.

Βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἥς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετάζειν· ἐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίηται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιᾶτος, εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶει ὅτι αὐτίκα διὰ τῆτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσει δὲ αὐτὰ τὸ ρεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτῆς τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀσεροπαῖον, μηδὲ Φέρην ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; ἐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεῦων ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ σῶμα καταπίπτων ὑπὸ τῆς βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅπταν ἀνανεύσεις, δεικνύς

cundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari ridiculus vndique homo, distorto corpore atque debili. Ille ergo Therſites, talis, Achillis arma si capiat, putasne illum propterea statim et pulchrum simul et fortem futurum, et traiectione saltu fluminis aquas Phrygum caede infecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque humeris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat, claudicans sub scuto, et prae grauitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat, stra-

δεικνὺς τὰς παραβλῶπας ἐκεῖνης αὐτᾶ ὀφθαλ-
 μὰς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τῆ μεταφρέ-
 νει κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυρόμενος,
 καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημι-
 εργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ
 καὶ σὺ πάσχων, ἔχ ὁρᾷς ὁπόταν τὸ μὲν βιβλίον
 ἐν τῇ χειρὶ ἔχῃς πάλκαλον, πορφύρεᾶν μὲν ἔχον
 τὴν διφθέραν, χρυσᾶν δὲ τὸν ὀμφαλόν, ἀνα-
 γιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύ-
 νων, καὶ διασρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμέ-
 νων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι
 κολάκων ἐπαινέμενος. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλή-
 λους ἐπιστρέφομενοι, γελῶσι τὰ πολλά;

Θέλω δέ σοι διηγῆσασθαί τι Πυθοῖ γενό-
 μενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν
 ἔκ

bos illos oculos ostendens, et illa dorsi curvitate
 thoracem eleuans, trahensque ocreas, qua re pu-
 dorem et artificii et domino armorum obiciat.
 Idem vero tibi quoque visu venire non vides, cum
 librum in manu habes pulcherrimum, pelle pur-
 purea, aureo vmbilico, ornatum; legis autem
 ita vt pronuntiatione barbara illum deformes at-
 que distorqueas, deridentibus eruditibus, laudanti-
 bus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui
 tamen et ipsi ad se inuicem conuersi frequenter
 rident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone fa-
 ctum. Tarentinus quidam, Euangelus nomine,
 domi

ἐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν ἔν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ὠδῇ, ῥαδίως κρατήσεν ἐπείσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπανέντων, καὶ βοώντων, ὁπότε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκείνος ἀναγκάσαιτο. ἦκεν ἔν εἰς τὰς Δελφὰς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπασον ποιησάμενος, καὶ σέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλισον, ὥς ἀντὶ καρπῆ τῆς δάφνης σμαράγδες εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυσί τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειον χρυσῶ μὲν τῷ ἀκηράτῃ

domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine et pretio, ex auro totam solido,

ῥά τε πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα
μέγα τοῖς ὀρῶσιν.

Ἐπεὶ δ' ἔν ποτε καὶ ἦεν ἡ τῷ ἀγῶνος ἡμέ-
ρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ
Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον
ὁ Φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται ἔν ὅλος
περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγ-
δοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἣ μεταξὺ τῷ
χρυσῷ διεφαίνετο. τέτοις ἅπασι προεκπλή-
ξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλή-
σας τὰς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσας καὶ κιθα-
ρίσας

figillisque et gemmis variis ornatam, cum Musae
inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent:
ingens videntibus miraculum.

9. Cum vero tandem aliquando venisset dies
certaminis, tres erant, quorum media canendi
fors exiit Euangelo, et quidem post Thebanum
Thespin, qui non male certauerat. Ingreditur
ergo, auro relucens totus, et Smaragdus, et Be-
ryllis, atque Hyacinthis. Decora quoque vesti-
menti purpura, inter aurum interlucens. His
omnibus cum ante perculisset theatrum, et admi-
rabili expectatione spectatores impleuisset, ac tan-
dem canere etiam et citharam pulsare omnino
opor-

ρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρέεται μὲν ἀνάρμοσόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ᾄμα χορδαί, σφοδρότερον τᾷ δέοντος ἐμπεσὼν τῇ κιθάρα, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμωσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥς γε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μασιγώσαντας αὐτόν, ἐμβαλεῖν τᾷ θεάτρῳ. ὅτεπερ καὶ γελοιότατος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσεὺς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μασιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σιέλη καθηματωμένος ἐκ τῶν μασιγῶν, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμασιγχεμένης αὐτῷ.)

Μικρὸν

oporteret: pullare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Euangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet una cum ipso etiam cithara.

IO. Par-

Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις
 Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων,
 ξυλίνης δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ
 μόγις σὺν τῷ σεΦάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν·
 ἀλλ' ἔτός γε ὀσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ
 τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύτ-
 τετο, καὶ τῷ Εὐαγγέλῃ κατεγέλκ, μάρτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγῖσιν
 ἐκείναις. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν· ὦ
 Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περικείμεαι,
 πλατεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ἑ πένης τὴν Δελφικὴν·
 πλὴν τῷτό γε μόνον ὦνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ'
 ἐλεῶμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχη, ἀλλὰ μισῶμε-
 νος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ
 περιτ-

IO. Paruo autem post illum interuallo, Eume-
 lus aliquis intrat Eliensis, citharam habens vete-
 rem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero
 vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At
 hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset
 citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et de-
 risit Euangelum, frustra sibi placentem cithara
 illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu qui-*
dem, Euangele, aurea lauro cinctus es, quippe di-
ves: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum
solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque
miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed
exosus omnibus propter artis illam expercem atque
super-

ερίττην τρυφήν. περί πόδα δὴ σοι καὶ Εὐάγγελος ἔστος, παρ' ὅσον σοί γε ἔδ' ὀλίγον μέλεος ἔ γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἄκακρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μὴ τὸν τινα διηγήσασθαι σοι πάλα γενέμενον. Οτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτῆ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσῆσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδασαν θρῆνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεϊ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' ᾧδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καὶ κείνης ἀνελομένης τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ οὖν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἔσι· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι

superuacuum luxuriam. Apprime tibi Euangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

11. Neque vero intempestium fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innataisse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepelisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero

θῆναι εἰς τῆ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολ-
λύ γε σώζεσθαι αὐτήν.

Χρόνῳ δὲ ὕσερον Νέανθον τὸν τῆ Πιπτακῆ τῆ
τυράινῃ ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
ὡς ἐκήλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους,
ἡμελώδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τῆ Ὀρφέως συμφο-
ρὰν μηθενὸς ἀπτομένη, πρὸς ἔρωτα τῆ κτήμα-
τος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερεῶ με-
γάλοις χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν
λύραν, δῶναι αὐτῷ τὴν τῆ Ὀρφέως λαβόντα
δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπῳ
ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάσειον, καὶ
προχειρισάμενον κρᾶειν καὶ συνταράττειν τὰς
χορ-

vero Apollinis in templo dedicasse, vbi diu serua-
ta sit.

12. Interiecto tempore Neanthum Pittaci ty-
ranni filium, qui istaec de lyra audisset, vt ani-
malia, et plantas, et saxa demulserit, ac post
Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit,
in cupiditatem illius habendae incidisse, corrup-
toque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, vt
subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum
vero accepisset, interdum quidem in vrbe ea vti
non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu con-
dita solum progressum esse in locum suburbanum,
eaque deprompta, pulsasse et perturbasse fides ado-
lescen-

χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμωτον νεανίσκον, ἐλπί-
ζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπηχῆσεν τὴν
λύραν, ὑφ' ᾧ πάντας καταθέλξειν, καὶ κη-
λήσειν, καὶ μακάριον ἔσσεσθαι, κληρονομήσαντα
τῆς Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας
τὰς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτό-
θι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τῷτο γὰρ ὅμοιον
τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνος ἐφ' ἑαυτὸν ξυγ-
καλέσσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα
ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλ-
λὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνον ἐξώρετα τῷ
Ὀρφεὶ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα
δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν· οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων
βαρβίτων.

Καὶ

lescentem artis et Musarum expertem, qui spera-
ret, carmina quaedam diuina reddituram esse
lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum
posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem;
donec conuenientes ad sonum canes, multos autem
ibi fuisse, miserum laniauering. Hactenus ergo Or-
phei simile fatum habuisse, ut solos in se conuo-
caret canes. Vbi illud quidem manifestissime ap-
paruit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed
artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a ma-
tre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non
melior barbitis aliis.

Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπα καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐγένετό τις, καὶ ἔτε ἐσὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτη λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κεραμεῦν ὄντα, τρίσχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτη σοφίαν ὄναρ ἐπισήσεσθαι, καὶ ὁμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθὲς δὲ καὶ πρῶην ἄλλος τις τὴν Πρωτέω τῷ Κυνικῷ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντῃ καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τῷτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται τῷ Καλυδωνίῃ τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὅσα τῷ Γηρυόνῃ, καὶ Μεμφῖται τῇ Ἰσίδος τὰς

πλο-

13. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum.

14. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem defiliret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitae cincinnos Isidis. Ipse vero admi-
rabi-

πλοκάμης. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ θαυμαστῷ κτήματος
δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδε-
λυσίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὥς ἔπως κακοδαίμονος
διακείσται, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀλη-
θῶς δεόμενος.

Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον 3) τραγωδίαν ποι-
εῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥς τὸν Φιλό-
ξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμ-
πεσεῖν, ἔδυνάμενον κατέχευεν τὸν γέλωτα. ἔ-
τος τῶν πύθόμενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύ-
λου πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπεδῇ
κτετῶν

rabilis rei dominus, vel ipsum te inscitia atque
impuritate vicerit. Vide quam infeliciter te ha-
beas, baculo in caput (*incusso*) reuera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse
tragoediam, male sane et ridicule, adeo ut saepe
propter eam in Lautumnias inciderit Philoxenus;
qui risum continere non posset. Hic ergo deri-
deri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus
ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum
ratus,

3. λέγεται — Διονύσιον] Vt Latini verbis
passivis imperson. positis nominativum ad-
dere magis amant, ita contra Graeci accusa-
tivum iis frequentius adiungunt. Interdum
tamen et nominativum reperias, ut *Diog-
Laert.* T. 2. p. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς
γενέσθαι *Diod. Sic.* V, 55. λέγονται δ' οὗ-
τοι καὶ γόντες γεγονέναι. *Reiz.*

Ep. Or. T. VII.

E

κτησάμενος αὐτὸ, ὥς το ἐνθεὸς ἔσεσθαι, καὶ
 κάτοχος ἐκ τῆ πυξίδ, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ μακροῦ γελοϊότερα ἔγραφεν· οἷον καλεῖνο τὸ
 Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίς γυνή, καὶ πάλιν· οἴ-
 μοι, γυνᾶϊκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῆτο γὰρ
 ἐκ τῆ πυξίδ, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίξουσιν οἱ
 μωροὶ βροτῶν. τῆτο μὲν γὰρ πρὸς σέ μάλιστα
 εὐσώχως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ
 διὰ τῆτο χρυσῶσαι αὐτῆ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βί-
 βλία, καὶ ἀνελάττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ
 κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφακὰς
 ἐντίθεις, ὡς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάν-
 γαν

ratus, vt diuino quodam ad poetice studio indē
 animaretur. Verum enim vero in illis ipsis tabel-
 lis longe etiam magis ridicula scripsit, quale il-
 lud Doricum, *Aduenit Dionysii mulier*: et illud,
Hei coniugem quam commodam deperdidi: nam istuc
 etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illu-
 dunt enim mortaliūm*. Atque hoc quidem apte
 dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter
 hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spē de libris concepta, eos
 voluis semper, et glutinas, et circumcidis, et
 croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et
 apponis vmbilicos, tanquam fructum aliquem il-
 lozum

γενῆν ἤδη βελτίων γεγένησαι διὰ τὴν ὠνὴν, ὃς τοιαῦτα μὲν Φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς εἰπεῖν καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιᾶντας ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ Φευκτέον ἂν ἦν ὀτιπορῶτά τω ἀπ' αὐτῶν.

Δυοῖν δὲ ὄντων, ἄττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλω τῶν ἀρίστων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόων· ὅταν μὴτε ἐκεῖνα, μὴτε ταῦτα Φαινῇται τις παρ' αὐτῶν ὠφελέμενος, τί ἄλλο ἢ τοῖς μυσι διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκῇ-

lorum capturus? Nempe melior omnino iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-
cipiunt?* Quin piscibus magis mutus es. Viuis autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugiendum ab illis erat.

17. Cum vero duo fere sint, quae a veteribus parare sibi possit aliquis, ut et dicere possit et facere quae oportet, optimorum aemulatione, et fuga deteriorum: si neque istuc neque hoc utilitatis percepisse aliquem inde appareat; quid aliud quam exercitationes muribus parabit, aut habita-

οικήσεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέ-
ταις;

Πῶς δὲ ἔκκαϊνο αἰσχροῦν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ
ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις)
ἔροιτο ἔτινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγγραφέως, ἢ
ποιητοῦ ἐσι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς
πρῶτος εἴποις τὸτό γε· εἴτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοι-
αῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὃ
μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ αἰτιᾷτο τῶν ἐγγεγραμμένων,
σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχους εἰπεῖν, ἐκίεῃ-
ξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτὸν, ὡς ὁ
Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;

Δημή-
ουλα

cula blattis, aut feruis plagas tanquam istorum
negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud negabis, si
quis te videns in manu librum habere, semper
autem omnino habes aliquem, interroget, cuius
aut oratoris, aut historici, aut poetæ sit? tu ve-
ro, qui ex titulo noris, placide illud certe re-
spondeas: deinde vero, ut solent talia in consue-
tudine familiari ad longos sermones procedere,
ille laudet aliquid aut vituperet de his, quae ibi
scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas
quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem op-
tabis, qui librum eo modo, ut *litteras* Bello-
phontes circumferas?

19. Cy-

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀ-
 δευτὸν τινα βιβλίον καλλίσον ἀναγιγνώσκον-
 , τὰς Βακχας, οἶμαι, τῷ Εὐριπίδῃ, κατὰ
 τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγόμενον τὰ τῷ Πεν-
 θεῷ πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπά-
 ζας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ
 πενθεῖ ἅπαξ σπαρχθῆναι ὑπὲρ ἐμῶ, ἢ ὑπὸ σῶ
 ὀλλάκῃς. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, ἔπω
 ν τήμερον εὐρεῖν δεδύνημαι, τίνος ἕνεκα τὴν
 περὶ ταύτην ἐσπάρδακας περὶ τὴν ὠνὴν τῶν
 βιβλίων· ὡφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν ἀπὸ
 τῶν, ἐδ' ἂν οἰηθεῖη τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστον σε
 ἰδοίων. ἔμᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαι-
 ο κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ
 κωφὸς

19. Cynicus Demetrius cum videret Corinthi
 indoctum quendam, qui librum legeret pulcher-
 rimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem
 in ea parte fabulae ubi nuncius Penthei factum
 narrat, et opus Agauae: raptum librum discer-
 psit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacera-*
ri, quam a te saepe. Diu autem multum apud me
 quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius
 rei causa tantum studii in emendis libris colloces.
 Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo putauerit, qui vel mini-
 mam tui notitiam habuerit; non magis, quam
 caluus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut

κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνῆχος, ἢ ὁ
ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλ-
λὰ μὴ ἐπίδειξιν πλάττει σοι τὸ πρῶγμα· ἔχει,
καὶ βάλει τῷτο ἐμφῆναί ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ
μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περι-
τείας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον
ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν Φέρων ταῖς τῷ γέ-
ροντος ἐκείνῃ διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώ-
λεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὔτιθεις
τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἔν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κο-
λάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος,
ἀλλὰ σοφός, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
ἔχ

furdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut me-
diterraneus remum, aut aratrum gubernator. Ve-
rum ostentationem forte diuitiarum ea res habet?
et hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam,
quae nullam tibi vtilitatem adferant, tamen de
multa illa affluentia aliquid impendere? Verum
enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo,
scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabu-
las per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
et auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud, te inductum ab
adulatoribus, vti credas, non modo pulchrum
te esse atque amabilem; sed doctum atque ora-
torem, et historicum, qualis nemo alius, libros
emere

ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις
ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπι-
κινυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνας χερ-
σίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεραγεῖναι,
μὴ πίνειν, ἢν μὴ διαρραγῶσι βοῶντες. καὶ
ἐκ οὗτοιο ὅπως ῥᾶτος εἰ τῆς ῥιπῆς ἐλκεσθαι,
καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
γέισθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὁμοιωθήης τὴν ὄψιν
καὶ θάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιπ-
πος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τὰς προπάτο-
ρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ
τὸ ψεῦδος τεταγμένων 4).

Καὶ

mere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt ve-
ro te illis recitare in conuiuiis, atque illos terre-
trium ranarum instar prae siti clamare, aut non
bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio
enim quomodo opportunus es, qui naso ducas
illis, et credas illis omnia; qui aliquando illud
etiam persuaderi tibi passus sis; regi te cuidam
similem vultu esse, sicut commenticius ille Ale-
xander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui
proauorum nostrorum memoria fuit, simulatus
Nero, et si quis alius praefixam suo nomini men-
dacii notam gerit.

E 4

21. Et

4. ὑπὸ τὸ ψεῦδος τετ.] I. e. vocem ψεῦδος
nomini proprio praepositum habentium,
quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδο-
φίλιππος, et sim. Guier.

Καὶ τί θαρμαζόν, εἰ τῆτο ἔπαθες, ἀνόητος
καὶ ἀπαιδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων,
καὶ μιμνήμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ
βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαρες, ὅπως
καὶ Πύρρον Φάσι τὸν Ἑπειρώτην τὰ ἄλλα θαρ-
μαζόν ἄνδρα, ἔτας ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
ποτέ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὅμοιος ἦν
Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μασικῶν τῆ-
το· δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γάρ καὶ
τὴν τῷ Πύρρῳ εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπεισο ἐμμε-
μάχθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν μορφήν. ἀλλ' ἐνε-
κα μὲν δὴ τέτων ὑβρίζαί μοι εἰς τὸν Πύρρον,
ὅτι σε εἰκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ
τέτε,

21. Et quid mirum, si hoc tibi vsu venit, de-
menti atque indocto homini, si processisti supi-
na ceruice, incessum imitatus et habitum et vul-
tum illius, cui assimilare te gaudebas; cum et-
iam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem
alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus,
quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
vt Alexandro se illi similem putaret: cum tamen
ea res, quantum Musicorum illud summum in-
teruallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam
imaginem. Et tamen putabat in se expressam
Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum
fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem,
comparaui. Quod autem sequitur, etiam tibi
maxi-

τάτα, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη· ἐπεὶ γὰρ
 ἔγωγε διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ
 ἐπέπεισο, ἔδεις ὅσις ἀξυνετίθετο, καὶ ξυνέπα-
 σθεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύ-
 τις ξένη αὐτῷ τάληθές εἰπῶσα ἔπαυσεν αὐτὸν
 τῆς κορύζης). ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐ-
 τῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκας, καὶ Ἀλεξάν-
 δρου,

maxime conueniret. Cum enim ita animum in-
 duxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; ne-
 mo erat, quin accederet illius sententiae, et in
 societatem huius morbi veniret, donec quaedam
 Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista
 ipsum pituita liberauit. Pyrrhus enim postquam
 ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae,

E 5

et

5. ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης] *Obsae naris*,
 itemque contra ea *emunctae naris* homines,
 simili translatione dicunt Latini. Sed κορυ-
 ζαν satis ad verbum reddere num liceat, du-
 bito. Frequentissime ludunt in hoc verbo
 Graeci ad infantiam exprobandam et ἀβελ-
 τερίαν. Antiquissimam esse eam rationem,
 ostendit Plato, apud quem de Rep. I. p. 416.
 C. Thrasymachus Socratein sic superbe tra-
 ctat, τιθῇ σοι ἐσί; cum respondisset Socra-
 tes τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα
 περιορᾷ, καὶ ἐκ ἀπομύττει δέομενον. Sed
 haec copiosissime Hemsterb. in diall. select.
 p. 25. Gesner.

δρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρε-
το τίνι ὅμοιος εἴη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν
Ἀλέξανδρον ἦξεν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον
ἐπισχῆσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγείρῳ·
καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίῳ
ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὴ ὦ τίνι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συν-
όντων κυναίδων ἔοικας, ἂν ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ
μανίαν ἐξέωμένην ἔτι καὶ νῦν μίνεσθαι δοκεῖς
ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα.
ἔκκεν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος ἄτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοῖσθαι ἐθέ-
λεις, πισεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπανῆσι. καὶ
τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ
τὰ

et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum,
interrogabat, *cui ipse similis esset?* persuasum
omnino habens venturam ad Alexandrum. At
illa diu cunctata *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Et
enim erat aliquis in vrbe Larissa Batrachion no-
mine, coquus, Pyrrho similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis saltatorum
libidini seruiantibus, similis sis, non equidem
dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc
furere videri omnibus ista de imagine, illud pla-
ne scio. Itaque admirandum est, te malum ad-
eo pictorem eruditus videri velle similem, et his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et
quid ista nugar? Manifesta enim causa tui circa
tales

τὰ τοιαῦτα βιβλία σπαδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας
ἐγὼ μὴ πάλα κατῴδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γὰρ
οἶει, τῷ ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς
ἔχεις περὶ τῷ πράγματι, εἰ βασιλεὺς μάθοι
ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλις τιμῶν
εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνος ἀκῆσειεν, ὡς ὠνὴ
βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεί
παρ' αὐτῷ ἔσσεσθαι σοι νομίζεις.

Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶει τοσῶτον μανδρα-
γόραν κατακτείνεσθαι αὐτῷ, ὡς ταῦτα μὲν ἀ-
κῆειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷός μιν σὺ ὁ μεθ'
ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποιον δὲ νύ-
κτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ
οἶσθα ὡς ὧτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως;
τὰ

tales libros studii, licet ego prae tarditate non
olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem
putas, hoc tuum commentum est, et spes non
paruas ea de re concepisti, si Imperator ista au-
diat, vir sapiens, et in honore habens eruditio-
nem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut
einas libros et conducas multos, breui te tempore
ab ipso impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copiose illum
mandragora perfusum, ut haec quidem audiat,
nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, qua-
les tuae potationes, quae noctes, cum quilibet
et cuius aetatis hominibus cubes? nescis multas
esse aures, oculos regis multos? Tua autem *facta*
ita

τὰ δὲ σὰ ἔγω περιφανῆ εἰναι, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γινώριμα· εἰ γὰρ καὶ φθέγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λχόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκείται μόνον ἦν ἀποδύσωνταί σε, τί οἶει, μὴ αὐτίκα ἔσθθαι πάντα σε πρόδηλα τὰ τῆς νυκτός ἀπόρρητα; εἰπέ γὰρ μοι καὶ τὸ δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκείνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίκαδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὰς θαυμαστὰς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τέτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶει φαίνεσθαι τοῖς ὀρῶσιν; Ἡρακλῆς εἶναι αὐτόν; οὐκ εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυ-
ρία

ita sunt aperta, vt caecis etiam atque furdīs innotuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si serui modo tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura tuarum secreta notitium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille, Bassus, Sophista, et Batalus tibicen, et cinaedus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati et agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Herculemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcen-
ta

ρία γάρ ἐσι τὰ ἀντιμαρτυρῶντα τῷ σχήματι·
βᾶδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ τράχη-
λος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύδιον, καὶ μασί-
χη, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παρσιμίαν; θᾶττον
ἂν πάντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψαιας, ἢ
ἓνα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιᾶτον ἐκ
ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶσι λήσειν σκεπόμενος βιβλίω;
ἀλλ' εἰ δυνατόν. ὁρῶσιν γάρ σε, καὶ ἀποκα-
λύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοῶν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγα-
θαῖς ἐλπίδας εἰ παρὰ τῶν βιβλιοκαπηλῶν δεῖ
ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ τῶν κατ' ἡμέραν
βίβλιν λαμβάνειν. σὺ δ' οἶσι συνήγορον ποιῶν καὶ
μαρτυ-

ta enim sunt, quae testimonium aduersus illum ha-
bitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, et
vox, et ceruix infracta, et cerussa, et mastiche, et fu-
cus, quibus vos ornaminī. Et omnino facilius,
quod est in prouerbio, quinque sub axilla ele-
phantos tegas, quam vnum cinaedum. Tum
leonina talem non tegat: tu vero speras futurum,
vti libro tectus delitescas? Sed fieri id, quidem
non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua
indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris;
bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a
se ipso vnicuique, atque a quotidiana vita sua;
sumeridas. Tu vero putas aduocatū tibi com-
munein

μάρτυρα ἔσσεσθαι σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλι-
νον τῆς βιβλιογράφου; ἐκ ἄλλ' ὥμεις τινὰς ἀν-
θρώπους ἐπιτρίψοντάς σε, ἦν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον
ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινὲς τῶν
πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐ-
τοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδῆναι δὲ
τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γὰρ ἀπὸ πολλῶν
τῶν ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ καί κ' εἰνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπέ-
δασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ
μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὦνῃν,
καὶ τὸ πρῶγμα σοι πάνυ σπευδάσεται, καὶ θη-
ρεῖσεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, τρὸς ἄμ-
Φω

munem testemque futurum Atticum, et Callinum
librarios? Non, sed crudeles quosdam homines,
qui te obtrent, vbi Dis visum erit, et ad extre-
mum paupertatis adigent; qui debebas vel nunc
ad sanitatē reuocatus vendere eruditorum alicui
libros istos, et cum his recens aedificatam illam
domum, ac reddere mangonibus partem certe
de multis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elabo-
rasti, in libris magni pretii exquirendis et in ado-
lescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis:
eamque rem calide admodum tractas et venaris.
Fieri autem non potest, vt homo pauper vtrique
studio

Φω διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα
 συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφόμενον τῶν μηδὲν
 προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ
 τὰς ὑπηρέτας ἐκείνας ὡνῇ δ' ὅμως 6) μὴ ἐπι-
 λειπόντων σε τῶν αἰκνοφέν, μετασέλλοιό τινας
 τῶν ἐλευθέρων, οἷς εἰδ' αἰκίνδυνον ἀπαλθῆσιν, ἢ
 μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεύσαι τὰ πραχθέν-
 τα

studio par sit. Vide ergo quam diuina res sit con-
silium. Censeo enim te relictis, quae nihil ad
te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et il-
lius ministros pretio emere, ne deficientibus ser-
vis, liberos homines arcessas, quibus nempe non
aeque ac seruis periculofum, nisi acceperint quan-
tum volunt, eliminare omnia quae post computa-
tionem

6. ὡνῇ δ' ὅμως] Locus difficilis. Nempe cor-
 ruptum esse illud indicat, quod infinitum,
 postulante constructione, non sequitur. Ait,
 ἀξιῶ σε ἀφόμενον — θεραπεύειν, καὶ τὰς
 ὑπηρέτας — quid expectamus? non profe-
 cto ὡνῇ δέ, sed ὡνεῖσθαι, nec ὅμως, sed
 ὅπως. Denique εἰδ' mutandum censeo in
 εἶν. Sententiam huic loco esse, quam in
 versione expressimus, nemo in dubium vo-
 cabit, arbitror. Suadet, vt seruis ad ma-
 lam libidinem abutatur potius, quam libe-
 ris; illos obnoxios, hos sine suo periculo
 enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc
 satis declarant, quae sequuntur. *Gesnet,*

τα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἰσχί-
 ζα περὶ σὲ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ
 δειγμάτων ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυ-
 ρας ἂν παρασχοίμην τῆς τότε παρόντας, ὡς
 ἠγαυάκτησα, καὶ ὀλίγῃ πληγᾷ ἐνέτριψα αὐ-
 τῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σέ. καὶ μάλιστα ὅτῃ
 καὶ ἄλλον ἐπέκλῃσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, τὰυτὰ καὶ λόγοις διηγασμένους. πρὸς
 δὲ ταῦτα, ὧ γὰρ δέ, ταμμένε τὰ ῥύριον, καὶ
 Φύλαττε, ὡς οἶκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφα-
 λειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥς μὲν
 γὰρ μικρὴ ἐργαζέσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε;
 εἰς γὰρ κύων ἀπαξ παύσαιντ' ἂν, σκυτοτραγεῖν
 μαθῆσαι.

Tò

tionem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima
 de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia
sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam
 praeberē, qui tum aderant, quam indigne tulerim,
 et tantum non plagis hominem mulcaverim,
 tuam vicem nimium iratus. Praesertim cum
 alium quoque testem aduocaret similiū, et
 alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec
 igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, et serua,
 ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut
 enim plane non amplius facias, quis ita in aliam
 te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat
 temere, corium semel docta rodere.

26. At

Τὸ δ' ἕτερον ῥαῖδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἰκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλλης σοι τῆς σφύρας, μόνον ἐκ ἐπ' ἄκρῃ τῇ χεὶρὶς ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἰσορίαν διᾶσθαι, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ καλίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφὲν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γαγνήσκειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ εἶδέν καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπεὶ δὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος.

Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγινώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἰππώνακτος; ἢ τῶν μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες

26. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nomen vsum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilechi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed orato-

τορες δὲ μάλιστά σοι τέτων διὰ χειρός; εἶπέ μοι,
καὶ Αἰσχίνε τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγι-
γνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώ-
σκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν
Εὐπολὸν ὑποδέδουκας 7); ἀνέγνως καὶ τὰς Βά-
πτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' ἂν σε τὰ κεῖ καθεύ-
κετο, ἂν ἤσυχρίασας γνωρίσας αὐτὰ; ταῦτο
γὰρ καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, τίνα ἀπὸ
ψυχῆς

res potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic
mihi, an Aeschinis etiam contra Timarchum ora-
tionem legis? An illa quidem nosti omnia, et
vnumquodque illorum agnoscis? Aristophanem
et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam
Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te mouere,
neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
maxime illud admiretur aliquis, quo tandem ani-
mo

7. ὑποδέδουκας] Cum omnium, qui modo
laudabantur, auctorum commemoratio acer-
bum quid habeat, ut qui aspere inuecti sint
in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae pos-
sessori obiicit Lucianus; tum in *Aristopha-
nis* atque *Eupolidis* comoediis utitur voca-
bulo ὑποδέδουκας, puto ut indicet, eum
personas turpes, v. g. Hyperboli, et simi-
lium *subiisse*, et *histrionis instar egisse*: quem
intellectum verbi hic tanto magis adnotan-
dum putavi, quod adhuc nondum mihi ob-
servatus est. *Gesner.*

ψυχῆς ἔχων 8) ἄπται τῶν βιβλίων, ὅποιας αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις, πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' εἰδείς ἑώρακε ποιῶντα τῆτο; ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σιότῃς, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιῷτο μηδέν.

Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνα ἐργάζεσθαι ταυτῶ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκείνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τῷ Εὐριπίδῃ Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτῆσαν, καὶ λέγεσθαι,

Οὐδὲ σιότον Φρίσσαισι τὸν συνεργάτην,
Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀΦῆ.

Ei

mo libros attingas? quibus illos euoluas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere? Sed noctu? vtrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo ante tenebras, nihil quidquam istorum audes?

28. Quin tu relinquis libros et tuam solum rem agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram reuereri, indignantem pro mulieribus ac dicentem:

*Tenebras nec horret ulla lecti conscias,
Vocemue, si grauis prorumpat, parietum.*

F 2

Sin

8. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Vult sine dubio dicere Lucianus, quo animo, qua mente? Sed scripsisse videtur τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε ψυχῆς ἔχων. Gesner.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνω-
σαι, ἴθι, ὧν ἔμὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλεί-
σας ἔχει, καὶ καρπᾶ τὴν δέξαν τῶν κτημάτων.
ἱκανόν σοι καὶ τῆτο· προσάψῃ δὲ μηδέπω, μη-
δὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ πα-
λαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δει-
νόν σε εἰργασμένον. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
κελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα
σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ
ἐς ἔδεν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαι-
δευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι, οὐκ ἐκ τῶ
κάλλους τῶν βιβλίων, ἔδ' ἐκ τῆς πολυτελείας
αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν
γεγραφότων.

Σὺ

Sin omnino perseverare in morbo *tibi* decretum
est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe,
et frui gloria possessionis. Satis tibi hoc quo-
que. Sed noli vnquam illos attingere, nec lege,
nec linguae *isti tuae* veterum virorum orationes
et poëmata subiicito, quae nihil tibi mali fecerint.
Noui equidem frustra me ista nugatum esse, me-
que Aethiopem, quod est in proverbio, lavare
conatum esse. Etenim tu emes, et nihil vteris,
et deridere ab eruditis, quibus vtilitatem perci-
pere satis est, non e pulchritudine librorum, ne-
que ex magno illorum pretio, sed e sermone et
sententia auctorum.

29. Tu

Σὺ δὲ οἶμαι θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ
 πικρύνειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, ἃν εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμα-
 θέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιῶσιν, ἐλε-
 φαντίνης νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς ποιῶ-
 μενοι, καὶ σμίλας χρυσοκωλήτας· ὁπόταν δὲ
 καὶ χρήσασθαι τέτοις δέῃ, οἱ μὲν ἔδὲ ὅπως χρῆ-
 μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ
 τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότο-
 μον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰᾷ τᾷδ' αὖ μεσὸν,
 ἀπήλλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσῶντα. ἵνα δὲ καὶ
 γελοιότερῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τὰς κερέας τέ-
 τας ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τὰς μὲν τεχνίτας αὐ-
 τῶν, ξυρὸν καὶ μαχαίριδας, καὶ κἀτοπτρον
 σύμμε-

29. Tu vero putas curari a te posse incertam
 egique ista opinione, percellique posse homines
 librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu,
 facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui
 burneas medicamentorum capsulas, et cucurbi-
 das argenteas sibi faciunt, et scalptra auro ferrumi-
 nata: cum vero iis utendum est, illi, neque quo-
 modo tractanda sint, norunt. At progressus in
 medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum
 habens probe acutum, de caetero rubigine obsi-
 tum, dolore ægrum liberat. Ut vero ridiculae
 magis rei tuam rationem comparem, tonsores
 mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt
 in illo genere artifices, nouaculam, et cultellos,

σύμμετρον ἔχοντας· τὰς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώ-
 τας πλῆθος μαχαριδίῳ προτιθέντας, καὶ κά-
 τοπτρα μεγάλα, ἃ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα
 ἔδεν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκείνο πά-
 σκεσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς
 γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ καὶ ἐκείνων κάτοπτρα
 προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δαιδέντι χρήσεως
 ἂν τὰ βιβλία· χρησασθαι δὲ αὐτὸς ἐκ ἂν δύ-
 ναιο. καίτοι ἔδεν ἔχρησας ἔδεν βιβλίον πώπο-
 τε, ἀλλὰ τὸ τῆς κινῆς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φάτα-
 νῇ κατακειμένης, ἣ ἔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει,
 οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.
 ταῦτα, τότε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων
 παρ-

et speculum modicum habere; imperitos autem
 atque indoctos multitudinem cultellorum expo-
 nere, et specula magna: nec tamen propterea
 obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis
 usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo
 quidem homines apud vicinos illorum tondendos
 se curent, ad illorum vero specula accedentes,
 disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare
 possis libros, ipse uti illis nequeas. Quamquam
 librum nemini unquam commodasti, sed facis
 quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa
 edit de hordeo, neque equum edere, qui potest,
 patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud

ἐρεησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα
τάπτυσα καὶ ἐπονείδισα ποιεῖς, αὐθις ἀκού-
| παλάμης.

aud te disputo: de aliis quae despuenda et flagi-
tiosa facis, saepe in posterum audies.

Περὶ τῆς μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Δεινόν γε ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν ἀν-
θρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα κατα-
λύσσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυ-
ρῶσα, καὶ τὸν ἐκάστη βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκό-
τει γὰρ πλανωμένοις πάντες εἰκόναμεν, μᾶλλον
δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσ-
πτταίνοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες ἔδεν
δέον,

Non temere credendum esse delationi.

Graue sane malum ignorantia, et incommodo-
rum pluriam causa hominibus, quae velut
caliginem quandam rebus offundat, et obscurat
verum, et umbram vitae vniuscuiusque obijciat.
Per tenebras enim oberrantibus similes sumus
omnes; potius autem caecorum more affecti par-
tim offendimus praeter rationem, partim ultra
F 4 quam

δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὄραντες, τὸ δὲ πᾶρρῳ καὶ πάμπολυ διεσηκός, ὡς ἐνοχλᾶν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐνάσας τῶν πραττομένων ἔ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται, τὰς Λαβδανίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὐροὶ τίς ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθ' ὅπερ ὑπὸ τραγικῆς δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολὰς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἴκοι ἀνάσασ-
τοι

quam par est progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod vero procul est, et longe distat, tanquam molestum quiddam metuentes. Atque in vniuersum, in vnoquoque negotio labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragœdiarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta haec res praebuerit, Labdaci Pelopisque progeniem, et horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendunt, mala inueniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc eum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas et vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam et euerstae domus sunt, et vrbes

τοὶ γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πα-
τέρες τε κατὰ παίδων ἐξαμύνησαν, καὶ ἀδελ-
φοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν
γυναμμένων, καὶ ἐρασαὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων.
πολλὰ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι
συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πι-
θανότητος.

Ἰν' ἐν ὧς ἤκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑπρ-
δείξαι βάλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος
γραφῆς, ὁποῖον τί ἐσιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν
ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ
Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προῦλαβε
τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἔτος διαβληθείς
πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότα
τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἔχ' ἐωρα-
κει

bes vastatae funditus, patresque in furorem acti
contra liberos, et contra fratres germani, et liberi
aduersus parentes, et contra amatores suos amasii.
Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae
domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.

2. Vt igitur quam minime in illas incidamus,
hoc libello quasi in tabula quadam ostendere vo-
lo, quale quid sit delatio, vnde incipiat, quid
efficiat. Quin Apelles Ephesus olim imaginem
illam occupauit. Nam ipse quoque delatus fuerat
pud Ptolemaeum, vt qui coniurationis illius,
quam Tyri conflauerat Theodotas, socius fuisset.
At neque Tyrum vnquam viderat Apelles, neque,

καὶ ποτὲ τὴν Τύρον, ἀδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκε Πτολεμαίου τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπι- τετραχμμένον· ἀλλ' ἔμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἰαντίφιλος τᾶνομα, ὑπὸ φθόγῃ τῆς παρὰ βα- σιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζήλοτυ- πίας, κατέειπεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὥς εἴη κεκοινωνηκώς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίᾳ συνεσιώμενον Θεοδότα; καὶ παρ' ὅλων τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ εὖς αὐτὸ κοι- νολογέμενον· καὶ τέλος ἀπέφηνε τὴν Τύραν ὀ- πόςασιν, καὶ τὴν Πηλυσίαν κατὰληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλᾶ συμβεβλήης γεγονέναι.

Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' ἔ- πάνυ Φρενέρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν ἡολακείᾳ δεσποτικῇ

quis esset Theodotas, nouerat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemu- lorum aliquis, Antiphilus nomine, qui inuideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis ob- trectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret conuiuium, caput cum ipso conferentem. Breuiter, defecisse Tyrum et Pe- lusium captam de Apellis consilio, indicauit.

3. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admo- dum prudens, sed adulationi innutritus tyranni- cae,

τραμμένος, ἔτιως ἐξηκούθη καὶ συνεταράχθη
 ὅς τῆς παραδόξεα ταύτης διαβολῆς, ὥς μηδὲν
 ἐν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος
 ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ
 αὐτὴν προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
 πονθὼς ὑπ' αὐτῶ, καὶ παρ' ὄντιν' ἄν κ' ὁμο-
 χλων τετιμημένος, ἀλλ' ἔδὲ τὸ παράπαν, ὥς
 ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὖ-
 ὅς ἑαδὲ μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπέμψα τὰ βα-
 λεία, τὸν ἀχάριστον κερκαγῶς, καὶ τὸν ἐπί-
 λον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνει-
 μένων τις, ἀγαπηκτῆσας ἐπὶ τῇ τῶ Ἀντι-
 φιλῶ ἀνασχυντία, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν
 τελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κοινοποιησέ-
 ναι

e, adeo ad absurdam calumniam exarsit et per-
 turbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem
 venire debebant, reputans, neque, aemulum
 se delatorem, neque, minorem esse pictorem,
 iam qui tantam prodicionem sustinere posset;
 im praesertim, qui beneficio illius affectus, et
 omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset;
 quin neque explorato ante, nauigassetne omnino
 Tyrum Apelles? furere statim vellet, et clamore
 impleret regiam, ingratum clamans, et insidia-
 rem, et coniuratum. Et nisi comprehenso
 aliquis, indigne ferens illam Antiphili
 impudentiam, et miseri Apellis misericordia mo-
 tus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum
 fuisse,

καὶ τὸν ἀνθρώπον, ἀπετέμνητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύνει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, εἰδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς.

Ὁ μὲν ἐν Πτολεμαῖος ἔτιω λέγεται μεταγυνῶ-
ναι ἐπὶ τοῖς γενονοσιν, ὥς· τὸν μὲν Ἀπελλὴν
ἐκατὸν ταλάντοις ἐδώρησατο· τὸν δὲ Ἀντίφι-
λον δελεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς,
ὢν παρεικινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐτι-
κόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν.

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὥτα παρμε-
γέθη ἔχων, μικρὰ δὲ τῷ τοῖς τῷ Μίδα προσει-
κότα, τὴν χεῖρα προτείων· πύρρ' ὦθεν ἔτι προσ-
έσση τῇ διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐσᾶσι δύο γυ-
ναῖκες, ὧργοιά μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτέ-
ρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γύναιον ἐς
ὑπερ-

fuisse, capite plexus Tyrriorum mala ipse luif-
set innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum
poenitentia tactus esse, ut centum talentis dona-
ret Apellem, et in servitutem illi Antiphilum tra-
deret. Apelles autem periculi sui memor tali pi-
ctura delationem illam vltus est.

5. Ad dextram vir sedet, ingentes aures ha-
bens, parum abest quin Midæ auriculis similes,
protendens manum e longinquo adhuc accedenti
Delationi. Circa illum vero stant mulieres duæ,
Ignorantia, ut mihi videtur, et Suspicio. Acce-
dit ab altera parte Delatio, pulcherrima vlti-
dem

ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρα-
 κινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
 δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δάδα καιομένην ἔχου-
 σα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύ-
 χουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν ἔρπον, καὶ
 μαρτυρούμενον τῆς θεᾶς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς
 καὶ ἄμορφος, ὃς δὲ δεδορκώς, καὶ ἑοικώς τοῖς ἐν
 ὅσῃ μακρᾷ κατεσκληρόσι. τῆτον γὰρ εἶναι
 τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι
 τινὲς δύο παρμαρτῆσι, προτρέψασα, καὶ πε-
 ρελάουσα, καὶ κατακισμῆσαι τὴν διαβολήν.
 ἡ δὲ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς
 εἰκόνος I), ἡ μὲν Ἐπιβελή τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη·
 κατό-

em muliercula, sed calidiuscula, et emota, ut
 uae furorem atque iram ostendat, sinistra manu
 censam facem gestans, altera iuuenem quendam
 ahens capillis, manus caelo tendentem, testan-
 mque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis,
 utum cernens, simillis eis, qui a magno morbo
 caruerunt. Hunc Liorem esse facile aliquis
 niecerit. Verum aliae quoque duae sequuntur
 ortantes, et componentes, ornantesque Delatio-
 em. Ut vero mihi illas quoque indicauit My-
 gogus atque interpret imaginis, altera quidem
 fidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
 go

I. ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος] Περιηγηταὶ pro-
 prie sunt illi; qui hospites ad perlustranda
 vrbis

κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς τις ἐσκαυ-
σμένη, μελανείμων, καὶ κατσπαρχυμένη, Με-
τάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεσρέφετο γοῦν
εἰς τὰ πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδῶς πάνυ τὴν
Ἀλήθειαν προσιῆσαν ὑπέβλεπεν. ἔτω μὲν ἔν
Ἀπελλῆς τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς
ἐμιμήσατο.

Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τῷ Ἐ-
Φεσίᾳ ζωγράφῃ τέχνῃν, διέλθωμεν τὰ προσ-
όντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὄρω τινὶ παρι-
γράψαντες αὐτήν. ἔτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γε-
νήσεται. Ἐστὶ τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις,
ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λελη-
θυῖα,

go sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata,
lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat
enim retrorsum lacrumans, et cum pudore omni-
no intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
suum periculum pictura expressit Apelles.

6. Age vero nos etiam, si videtur, secundum
Ephesii pictoris artem ea, quae infunt delationi,
persequamur, cum sine quodam illam ante de-
scripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
dam, absente altera parte facta, ignota accusato,
vni

urbis praecipua loca et monumenta circum-
ducunt, iisque singula exponunt. Hinc per
translationem de explanatoribus et interpre-
tibus ea vox usurpatur. *Tollins.*

θυία, ἐκ τῆ μονομερῆς ἀναντιλέκτως πεπίστυ-
μένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τῆ λόγου. τριῶν
δ' ὄντων πρεσβύπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμω-
δίαις, τῆ διαβάλλοντος, καὶ τῆ διαβαλλομένης,
καὶ τῆ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἑκα-
στον αὐτῶν ἐπίσκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ
γινόμενα.

Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκῇ, πεπραγάγωμεν τὸν
πρωταγωνιστὴν 2) τῆ δράματος, λέγω δὲ τὸν
ποιητὴν τῆς διαβολῆς. ἔτος δὲ δὴ, ὡς μὲν ἐκ
ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γινώριμον.
ἔδει γὰρ, ὡν ἀγαθὸς, καμῶν αἰτίος γένοιτο τῷ
πλη-

vni parti, nemine contradicente, credita. Hoc
argumentum erit nostrae disputationis. Cum
vero tres sint, velut in comoediis personae, de-
latoris, eius, quem defert, et illius, apud quem
delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus,
qualia ab iis fieri verisimile sit.

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus
primarum partium actorem, ipsum dico auctorem
calumniae. Hunc sane virum bonum non esse,
omnibus puto, manifestum est. Neque enim
bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At
est

2. τὸν πρωταγωνιστὴν] Πρωταγωνιστῆς in fa-
bula dicebatur, qui plurima recitabat: siue,
qui primas partes agebat. Töllius.

πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ
ποιῶσιν αὐτοὶ τὰς Φίλκας, ἐκ ἀφ' ὧν τὰς ἀλ-
λὰς ἀδικῶντες αἰτιῶνται, καὶ μισοῦσθαι παρα-
σκευάζουσιν, εὐδοκίμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλα-
βόντες.

Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιῦτος, καὶ παρὰ νο-
μός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζή-
μιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ ἐκ ἂν ὁμο-
λογήσῃς τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ
μηδὲν πλεόν, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄν-
σόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ δια-
βολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς
ἔπλεονέκτης ἔστιν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφτερι-
ζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῷ τὰ ὦτα,
καὶ

est bonorum virorum, suis in amicos benefactis,
non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque
illis invidia, bene audire, et beniuolentiae sibi
parare opinionem.

8. Tum vero quam iniustus sit talis homo, et
iniquus, et impius, et noxius illis, qui se vtun-
tur, discere facile est. Quis enim eat inficias,
aequalitatem in vnaquaque re, et nihil plus *sibi*
arrogandi moderationem, iustitiae munera esse;
sed inaequalitatem, et plus *sibi* *sumendi audaciam*
iniustitiae? At qui delatione clanculum vtitur
contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
nempe auditorem, sibi vindicat? cuius aures oc-
cupet,

καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παν-
 τελῶς ἄβαρα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς
 διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιαῦτον, ὡς φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νο-
 μοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἑναρ-
 κων παιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
 ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν τοῖς κηνα-
 μένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τῷ δευτέρῳ λόγῳ
 παρατεθεῖς, θατέρῃ χεῖρῳ ἢ ἀμείνων φαῖνῃ.
 πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατη-
 γορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο
 ἕσσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτὰς ἀγα-
 νактῆσαι τὰς θεὰς εἵπομεν, εἰ τῷ μὲν κατη-
 γόρῳ μετ' ἀδείας ἃ θέλει λέγειν ἐπιτρέποι-
 μεν,

cupet, atque obturet, et alteri orationi plane red-
 dat imperuies, quippe ante iam a delatione op-
 pletas? Extremae id quidem iniuriae, vt optimi
 etiam Legislatorum dixerint, vti Solon et Dracon,
 qui iuris iurandi religione obstrinxerint iudices,
 ad similiter vtrosque audiendos, aequalemque his
 qui iudicantur tribuendam beniuolentiam, donec
 comparata alterius causa, vel deterior altera vel
 melior appareat. Ante vero quam comparata ef-
 fet crimini defensio, impium plane et profanum
 fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quo-
 que indignari Deos dixerimus, si accusatori sine
 metu dicere permittamus, quae velit, obturatis
 Luc. Op. T. VII. G vero

μεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ σώματι σιωπῶντες, καταψηφίζοίμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κηχειρωμένοι. ὥς οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ἕρκον τὸν δικασικόν, Φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξίόπισοι 3) δοκῶσιν οἱ νομοθέται, παραινῶντες ἔτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τέτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκέσης. ἠπίσατο γὰρ, οἶμαι, καὶ ἔτος,

vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti feramus. Igitur non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurisiurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legeslatores, cum iubent sic iusta et in neutram partem propensa iudicia facere; Poëta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiauit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium caue ferre, prius quam dixit uterque*. Nouerat enim, puto, ille etiam,

3. ἀξίόπισοι] Hic non tam fide dignos, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξίόπισοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. Tollius.

ἔτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων,
οὐδὲν ἂν τις εὖροι χειρόν οὐδὲ ἀδικώτερον,
ἢ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμοίρας λόγων καταδεδι-
κάσθαι: ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχει-
ρεῖ ποιεῖν, ἀκρίτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον
τῇ τῷ ἀκρόντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογία τῷ
λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρέμενος.

Καὶ γὰρ ἀπαρρήσιμος καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦ-
τος ἄνθρωπος, ἔδεν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ'
ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανῆς πρόθεν τοξεύων,
ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀντ-
αγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ
πολέμου διαφθείρεσθαι. ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον,
τῷ

etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora,
nullum inueniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, et indicta causa quidam dam-
nentur, quod omni studio delator conatur effice-
re, indemnatum obliiciens eum, quem petit ca-
lumnia, irae audientis, et clandestina accusatio-
ne causae dicendae facultatem illi intercipientis.

9. Etenim fiducia in dicendo expers et meti-
culosus unusquisque huius farinae homo nihil
aperte molitur, sed, instar collocatorum in insi-
diis, ex obscuro alicunde iaculatur, ut neque
contra consistendi in acie facultas sit, neque re-
pugnandi; sed inopia consilii et belli ignorantia
pereundum: quod quidem maximo est indicio,

τῷ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τῶν ἀληθῶν κατηγορεῖντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, ἔστος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ ἔδειξεν ἂν ἐκ τῶν προφανῶς νικῶν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρήσασθαι κατὰ τῶν πολεμίων.

"Ἴδοι δ' ἂν τις τὰς τοιαύτας μάλιστ' ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκιμῶντας, ἔνθα πολλὰ μὲν ὁ φθόρος, μυρία δὲ ὑπόνοιαι, πάντα πολλὰ δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις, ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλές
 ἔσται,

fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte conuincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis vnquam et fraude contra hostes temere vtatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiiis florere, vbi inuidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque et delationum argumenta quam plurima. Vbi enim spes semper maiores, ibi etiam grauiiores inuidiae, et odia periculiosiora,
 et

ξερὰ, καὶ ξηλοτυπία κακοτεχνέσθαι. πάντες
 ἄν' ἀλλήλας ὁξὺ δεδορκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονο-
 μαχῶντες ἐπιτηρῶσιν, εἴ περ τι γυμνωθὲν μέ-
 ρος θεάσαιντο τῷ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς
 ἑκάστος εἶναι βελλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρ-
 αγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ
 εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκειλίζει. ἔνθα ὁ
 μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσα. ὁ δὲ κολακευ-
 τικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας
 πιθανώτερος, εὐδοκίμει. καὶ ὅλως ὁ φθάσας
 κρατεῖ. τὰ γὰρ τῷ Ὀμήρῳ πάνυ ἐπαληθεύου-
 σιν, ὅτι

Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

ΤΟΙ-

et maleficientiores obtrectationes. Quare intentis
 se inuicem speculantur oculis, et tanquam gladiatores
 observant, si quam nudam corporis partem
 conspiciant, dumque unusquisque primus esse
 cupit, detrudit et cubito dimouet alterum, cum-
 que qui ante se est, si possit, detrahit et supplan-
 tat. Hic vir bonus statim videlicet euersus tra-
 hitur, expelliturque tandem cum ignominia: flo-
 ret contra ea, qui plus adulando valet, et ad ma-
 las id genus artes est probabilior. In vniuersum
 vincit, qui alterum occupat, veraque deprehen-
 duntur. Homericam illam:

Nam communis amat caedentem caedere Maiors.

τοιγαροῦν ὡς ἔ περὶ μικρῶν τῷ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπινοῶσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη ἐστὶν ἢ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνης ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ τραγικὰ ἐπάγεσθαι τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἔδὲ ἀπλῆν ἐστὶ τῷτο, ὡς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, καὶ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβὲς δέ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. ἔ γάρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἢ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρέπον ἐγίγνετο. ἔδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλγήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρесеύατο κατὰ τῶν ἀκρίαντων.

Δια-

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia comminiscuntur contra se inuicem compendia, quorum celerrimum et periculotissimum est delatio, quae initium sumit ab inuidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed miseriae longe tragicosque exitus, et multis refertos calamitatibus inferens.

II. Verum enim vero non paruum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio paucio, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentior omnibus veritatem, nisi allecimenti plurimum, et probabilitatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. De-

Διαβάλλεται μὲν ἔν ὧς τὸ πολὺ μάλιστα ἐ-
τιμώμενος, καὶ διὰ τῆτο τοῖς ὑπολεπτομένοις
αὐτῷ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξά-
ζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προο-
ρώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσε-
σθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπολιορκήτας,
καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἶόν τι καὶ
ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γί-
γνεται. καὶ κῆ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς
ὑσπληγγοῦς εὐθὺς καταπεσῆσης 4), μόνον τοῦ
πρόσω

12. Defertur ergo vt plurimum ille, qui maxi-
mo in honore est, atque ob id ipsum eorum,
quos post se reliquit, inuidiae expositus. In hunc
enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum
quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat vnusquisque, primum se se futurum,
expugnato illo principe, et de amicitia regis
amotō. Quale quid in gymnico etiam certamine
fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor,
vbi primum decedit repagulum, solum anteriora

G 4

petens,

4. τῆς ὑσπληγγοῦς — καταπεσῆσης] Constat
iam satis, docente praesertim *Salmasio* Plin.
exercit. p. 648. ὑσπληγγοῦς esse *repagulum*,
vectim transuersum, quāe aequaret vel equos
vel cursores, iam in linea stantes, ac para-
tos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito vtrin-
que laxata decidebat in subiectam γραμμὴν,
βαλβίδα, lineam canatam, ad cuius modu-
lum

πρὸς τὸ ἐφίεμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας
 πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
 νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ἔδεν κακουργεῖ, ἔδε τι
 τῶν κατὰ τὰς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ
 κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
 γνῆς τὴν ἐν τῇ τάχει ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτε-
 χνίαν ἐτράπετο· καὶ τῷτο μόνον ἐξ ἅπαντος
 σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμπο-
 δίσας, ἐπισομιεῖ, ὥς, εἰ τέτε διαμάρτοι, ἐκ
 ἂν ποτὲ νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τέτοις,
 καὶ

petens, et ad metam intendens animum, suisque
 in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali in-
 fert alii, neque quidquam aduersus certatores
 machinatur. At ille malus, abiecta spe celerita-
 tis, ad malas artes conuersus, illud solum omni-
 no spectat, quomodo retentum impeditumue il-
 lum cursorem sufflaminet, vt qui, si hoc non
 succedat, vincere nunquam possit. Simile quid
 hisce

lum ita attemperate facta erat, vt decidens
 illam cauitatem impleret, et reliquo solo ae-
 quaret. Vnice huc facit *Statii* locus Theb.
 6, 593.

*Vt ruit, atque aequum submisit regula limen,
 Corripuere lenes spatium.*

Disertus etiam *Harpocrationis* locus in βαλ-
 βίς. Haec faciunt etiam ad similem locum
 nostri *Timon*. c. 20. *Gesner*.

καὶν ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ πρᾶχων, αὐτίκα ἐπιβουλευεται· καὶ ἄφρονατος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀναηπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δαμάσιν, ἐξ ὧν ἄλλες βλάπτειν ἔδοξαν.

Τό, τε ἀξιοπίστον τῆς διαβολῆς ἔχ' ὡς ἔτυχεν ἐπινοῶσιν, ἀλλ' ἐν τῷ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικότες τι προσάψαι ἀπαδόν, ἢ καὶ ἄλλότριον. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, καὶ ἀπιθάνους ποιῶνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλάσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικόν 5) δὲ ὡς προδοτικόν.

Ενίο-

hisce in amicitiiis beatorum solet euenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expōitus est, et si incautus deprehendatur intermedium inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc vtar, calumniantur veneficum, diuitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum proditiōis faciunt.

G 5

14. In-

5. τὸν τυραννικόν] Mutuo se explicant ὁ βασιλι-

Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκρωμένος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφορὰς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνῃ τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐσυχᾶσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διδένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτήν, ἀπεξέ-
ναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἐ μάλα ἀη-
δῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ
πρὸς

14. Interdum vero ipse, qui audit, diuersam calumniandi rationem subiicit, vt maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim Zelotypum esse videant, *In coena*, inquit, *innuit uxori tuae, et intuitus eam ingemit*: *vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, et vultu omnino amatorio. Et praesto sunt, quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis calumniae.*

σιλικὸς *Ιοανν. 4, 46.* et hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos ciues operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum ad eo sedulo agere omnia, vti prodictionis consilium tegerat: vt ille Callicrates, qui dum se τυραννικὸν simulat apud Dionem Syracusanum, illum cuertit. Vid. *Nepos 10, 8. Gesner.*

πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τῷ μέγα Φρονῇ, καὶ Δί', ἐχλεύασέ σα Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ ἐλέστυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθέμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνέμενος. ὁ δὲ ἀνέσας, εὐθύς μύωπι διὰ τῶ ὥτὸς τυπεῖς, διακέκασται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέσραπται τὸν Φίλον, ἔ περιμείνας τὸν ἀκριβῆ ἑλεγχον.

"Ολως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινόησι καὶ λέγασιν, ἀ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀνθρώπον· καὶ ἔνθα τρωτὸς ἐσιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκείνο τοξεύει, καὶ ἀκοντίζει-

lumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re sibi placeat, *Per Iouem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos*. Apud religiosum autem atque piū, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget prouidentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, vt facile est ad intelligendum, et auersatur anicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram prouocari audientem. Cumque sciant, vbi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt:

τίξασιν ἐς αὐτὸ, ὥς τῇ παραυτίκῃ ὀργῇ τε-
ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει
τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
σθαι, μὴ προσίσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροά-
σεως, ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν τῷ εἶδος τῆς διαβολῆς,
τὸ ὑπεναντίον τῆς τῷ ἀκρόντος ἐπιθυμίας, ὅπο-
τε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικλη-
θέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνι-
κὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν
ἄλλων γυναικεῖα ἐν ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις.
καὶ εἴ γε μὴ κληθεῖς ἕωθεν ἔπινε τε πάντων ὁ
ῥώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυβάλι-
σε τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς ἔχ
ἡδόμε-

riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius
veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam
dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opi-
nata auditione, tanquam vera, iam ante occupa-
tus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus calum-
niae, quod contrarium est audientis cupiditati:
cum etiam apud Ptolemaeum illum qui Dionysus
appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum
Demetrium, quod aquam biberet, et solus mu-
liebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi
ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium,
et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis;
perierat homo; qui non delectaretur vita regis,
sed

ἡδόμενος τῷ βίῳ τῆ βασιλείας, ἀλλ' ἀντισοφισ-
της ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίικης τρυφῆς.

Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἀν' ἀπα-
σῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν,
μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαισίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀ-
πέθανεν Ἡφαισίων, ὑπὸ τῆ ἔρωτος Ἀλεξάν-
δρος ἐβλήθη προσθεῖναι καὶ τῷ τῇ λοιπῇ με-
γαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευ-
τηκότα. εὐθύς ἔν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις,
καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσίαι,
καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τῷ θεῷ ἐπετελέοντο, καὶ
ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαισίων. εἰ δέ
τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γινόμενα, ἢ μὴ Φαι-
νοίτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία.
ὑπο-

sed aemulatione quadam ductus sententiis, vitae,
luxuriae, Ptolemaci contradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum omnium
crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi
neque adorandum sumisset Hephaestionem. Cum
enim decessisset Hephaestion, prae amore illius
Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere ma-
gnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere
defunctum. Statim ergo et templa excitare vrbes,
et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festi-
que dies nouo Deo parari, sanctissimumque omni-
bus iusiurandum esse Hephaestion. Si quis vero
subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse vi-
deretur; mortis illi poena erat proposita. Exci-
pien-

ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μεираκιώδη ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν, προσεξέταλον εὐθύς, καὶ ἀνεξωπύρην, ὀνειράτα διηγάμενοι τῷ Ἡφαισίωνος, ἐπιΦανσίας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιΦημίζοντες. καὶ τέλος ἔθρονον παρέδρω 6), καὶ ἀλεξιμάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἤδετό τε ἀκῶν, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει,

pientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatōres, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephaestione insomnia narrarent, praesentiamque sibi illius oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, et placere sibi, qui non Dei modo filius

6. παρέδρω] Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit d' Arnaud de Diis παρέδροις, c. 27. cuius observatis adiiciendum, quod *Salmas.* docuit *Exerc. Plin.* p. 248. b, B. iungi etiam solere παρέδρας et ὀνειροπομπὰς δαίμονας. ἘπιΦανείαν etiam de somniis dici; ibidem monet vir summus, et *Sponhem.* de V. et P. N. diff. 7. 425. seq. *Gesner.*

ἐφρόνει, ὥστανεῖ καὶ θεῶ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεὸς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαισίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς ἔ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν, καὶ διὰ τῆτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τῆ βασιλείας εὐνοίας ἐκπεσόντας.

Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μικρῷ δεῖν συγκατείρεχθαι λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριῶν τὸν Ἡφαισίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαισίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετῶντι οἱ, φανέντα
ἐν αὐτῷ

filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephaestionis diuinitatem? cum deferrentur, ut qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea causa, atque henivolentia regis excidentes.

18. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, et in honore fuerat, parum abfuit quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens fleuisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdikkas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse
mani-

ἐναργῇ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἶπεν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθοκλέας. εἰ γὰρ ὡς ἀπιστῶντα, εἰδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνῆθείας μνημόνεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ καὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τῶν τεύχεων προσίσσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἧ 7) ἀφύλακτόν

τι

manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memoria, fleuisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum inuenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, et praecepta, et tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamue

7. ἀλλ' ἐν ἧ] Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ἧ. Possis quidem intelligere χώρα· sed vsum formulae huius desidero: ac malim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis probō, ἧ ἂν vel εἰ πη, quod forte omnium proximè ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. *Gesner.*

τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθωνται, ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ
τῷ πάσῃ δυνάμει χωρεῖσιν, ὡς ῥᾶτα παρεισ-
δύσαι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ διαβάλ-
λοντες, ὅ, τι ἂν αἰσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ
ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τάτω προσβάλ-
λασι, καὶ προσάγασι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος
ἐμπολιορηῇσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ
τὴν ἐφοδὸν αἰσθομένην. εἴτ' ἐπειδὴ ἐντὸς ἁ-
πάξ τειχῶν γένωνται, πυρπολεῖσι πάντα, καὶ
καίουσιν, καὶ σφάττεσιν, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα
εἰκὸς ἀλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμέ-
νης ἔργα εἶναι.

Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τῷ ἅπαντος ἦ-
τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ
πρὸς-

ptamue animaduertunt, aut humilem; hanc viri-
bus omnibus inuadunt, ubi nempe facillime sub-
ire, et capere urbem possint: sic delatores quam-
cumque imbecillam viderint animi, vitiosamque
partem, et superatu facilem, hanc oppugnant,
hic machinas adhibent, et expugnant denique,
cum obiiciat se nemo, quin oppugnationem ne-
que sentiat. Deinde cum semel sunt intra moe-
nia, igne vastant omnia, vrunt, caeduntque et
abigunt, qualia nempe victo animo et in seruitu-
tem redacto, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraudem,
et mendacium, et periurium, et improba assidui-
Luc. Op. T. VII. H tas,

προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυ-
ρία ῥαδιεργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κο-
λακεία ἐστὶ, συγγενής, μᾶλλον δὲ ἀδελφῇ, τις
ἔσα τῆς διαβολῆς. εἰδείς γὰρ οὕτω γεννάδας
ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβε-
βλημένος, ὃς ἐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολα-
κείας διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττέσης, καὶ
τὰς θεμελίους ὑφαίρεσθης τῆς διαβολῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐνδοθεν δὲ πολλὰ
προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγασαι,
καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον
τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι.
πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀν-
θρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα
δὲ

tas, et impudentia et sexcenta alia maleficia. Ma-
xima autem omnium adulatio est, cognata vel
soror potius delationis. Nemo enim tam genero-
sus est, et adamantino muro sic munitum pectus
habet, quin concedat adulationis calumniis: cum
praesertim velut cuniculis quibusdam fundamenta
subruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero pro-
ditiones multae hostem adiuuant, quae manum
praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
pugnationi audientis fauent. Primo quidem no-
vitatis amor, qui natura inest omnibus homini-
bus; et illud celere eorum, quae vix attigimus,
fasti-

δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκασμάτων ἐπόμενον. εἰ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρῆδ' αὖ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας 8) καὶ μεσὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτιως ἡδέως γαρφαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τὰς πτεροῖς κινωμένους.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τῶν πάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶμαι, καὶ εἰ δὲ δυσχερὴς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαρεταττομένους, μηδὲ ἀμυνομένους τὰς προσβολάς.

fastidium: tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, vniuersi audire; quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspitionum. Noui enim quosdam, quorum aures non minus suauiter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur.

22. Cum igitur tantis vndique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec

H 2 impe-

8. πρὸς τὰς λεγομένας] Vix mihi tempero, quin *Solani* emendationem (πρὸς τὸ 8ς) in contextum recipiam; ac miror cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit idem occurrere supra c. 2. Cumque *Gesnero* eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde habeat Lector, ac si πρὸς τὸ 8ς λεγόμενα καὶ μεσὰ ἐδί curassem. *Reiko*.

βολάς. ἀλλὰ τῷ μὲν ἀκόντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τῷ διαβαλλομένῃ δὲ τὴν ἐπιβλήην ἀγνοῶντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως αἰλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται.

Καὶ τὸ πάντων οἴκτισον, ὁ μὲν ἐκ εἰδώς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ὥστε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἀθλίος ἐνδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχη τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιασικόν, εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος 9), ἔγνω μάτην κατὰ τῷ Φίλῳ παρωξυμένος.

Ἦν

impetum repellat; sed ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero petitur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu vrbe, dormientes caeduntur quos petit delatio.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumuentus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis; et fiducia, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si

9. προαισθόμενος] Si praesentis, praecipit, cur adii-

Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπεινότερος, προσίει-
 μέν μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισι, μι-
 ῖ δέ, καὶ λάθρα τὰς ὀδόντας διαπρίει, καὶ
 ὁ ποιητὴς Φησι, Ἰβυσσοδομεύει τὴν ὀργήν.
 δὴ ἐγὼ ἔδὲν οἶμαι ἀδιωκτέον, ἔδὲ δελοπρε-
 ῖστερον, ἐνδανκόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν
 ὀλὴν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατὰκλεισον αὐ-
 εῖν, ἔτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ
 ἔγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ
 προσώπῳ, μάλα περιπαθῇ τινα καὶ πένθους
 γέμψαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τῷτο πάσχου-
 σιν, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν
 εἶναι

24. Si vero minus generosus sit atque humilior,
 admittit ille quidem, et summis labris arridet;
 sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et,
 ut ait poëta, iram tenet alta mente repositam. Qua
 sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut
 servilius; commosso labio, clanculum alere bi-
 lem, et conclusum intra se augere odium, aliud
 sub pectore tectum habere, aliud vero dicere, at-
 que simulare, sub hilari et comica persona, tri-
 stem plenamque tragoediam. Maxime vero ita
 afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur

H 3

fuisse

adiicitur τέλος; Suspicio scripsisse Lucianum
 προσιέμενός, *admittens*, vel si quod verbum
 eiusdem potestatis propius ad literas verbi
 προαισθόμενος accedit. *Gesner.*

εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως 10). τότε γὰρ ἔτε Φωνὴν ἀκέειν ἔτι θέλξει τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογεμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκῆσης Φιλίας προειληφότες· ἔδὲ τῆτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλὰ πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσχας παρὰπίπτεισιν αἰτίαι, τὰς ἄλλας λανθάνεσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστὶ, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τῷ πλησίον, ἐκφυγεῖν ἔτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκῇσι δὲ μάλιστα Φίλοις ἐπιχειρᾷ, τὴν

fuisse eius quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia præsument, neque hoc cogitant, multas sæpe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in uniuersum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam aduersus

10. ὁμοίως] Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμως, quod placuit etiam Caselio. G.

τὴν πρὸς τὰς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαι-
 ρέμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ
 τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.

Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὑπερον ἀδίκως
 διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς Φίλκας, ὅμως
 ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, ἔδ' ἔτι προσίσ-
 σθαι, ἔδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτὰς, ὥσ-
 περ ἡδικοημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικῶντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρὲν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ
 τῶν ἔτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάσως πεπιστευμένων
 διαβολῶν. ἡ μὲν γάρ Ἀντεια,

Τεθναίνης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κακῆτανε
 Βελλεροφόντην.

Ὁς

fus audientes beniuolentiam ostentatum eunt, qui
 ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem
 parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde didice-
 runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen vere-
 cundia quadam fidei temere habitae, neque ad-
 mittere quidquam *excusationis*, nec adspicere illos
 audent, tamquam iniuria affecti eo ipso, quod
 nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a cre-
 ditis ita temere et sine examine delationibus. An-
 tia enim,

*Aus morere, inquit, o Proese, aut interfice
 Bellerophonem*

H 4

Qui

Ὅς μ' ἔθελεν Φιλότητι μιγήμεναί ἐν ἑθελήσει·

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα· καὶ μικρὰ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδῶς ὑπὸ μάχης γυναικὸς ἐπιβεβηλευμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, κακὴν τὰ ἄμμοια κατειπῶσα τῷ προγόνῳ, ἐπάραιτον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τῷ πατρὶ, ἔδεν, ὡ θεοί, ἔδεν ἀνόσιον εἰργασμένον.

Ναί, Φήσει τις· ἀλλ' ἀξιοπίστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ σωστός εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ ἢ τε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τῷ

Qui nostrum inuitae voluit conscendere lectum: cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsa tulisset. Et parum abfuit quin in certamine cum chimaera periret iuuenis, qui hanc mercedem retulit suae temperantiae, et pudoris aduersus hospitem, ut libidinosae mulieris infidiis peteretur. Phaedra autem ipsa quoque similia cum detulisset contra suum priuignum, effecit ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patrasset.

27. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui iustus caetera et prudens esse videatur: et oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiserit. Numquid

Ἄριστείδης ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὁμῶς καὶ
 ἄλλος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρε-
 ξυνε τὸν δῆμον, ἧς Φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς
 φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς
 πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ
 μίσει.

Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τῆς Παλαμήδους
 λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
 Φθόνου φαίνεται συντεθεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαί-
 μος, καὶ Φίλος, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκ-
 πεπλευκότος· ἔτως ἐμφυτον ἅπασιν ἀνθρώ-
 ποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία.

Τί

quid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen
 ille etiam coivit contra Themistoclem, et conci-
 tavit vna populum, eodem nempe, aiunt, quo
 iste civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet
 iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at
 homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et
 amabat quosdam atque oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede narratio,
 Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus opti-
 mus, machinationem illam atque insidias invidia
 compulsi deprehenditur contra virum consan-
 guineum, et amicum, et qui ad eiusdem societa-
 tem periculi vira nauigauerat. Adeo insitum est
 hominibus omnibus in tali re peccare.

H 5

29. Quid

Τί γάρ ἂν τις ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβηλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην τὰς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτως γενομένους; μυρία γάρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα.

Τί ἂν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητῶντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίκατο, παραπλῆειν κελεύσας τὰς ὀλεθρείους ταύτας τῶν ἀγκυμάτων ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταγνύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπισήσαντα

29. Quid enim de Socrate dicamus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque insidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere iam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens perniciosas illas auditionum voluptates, et obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris

τὰ ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίης θυρωρὸς καθιστάναι, τὰ ὧτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν ἀνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτὰ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχινοίαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος, τοσέτω ἐπιμελεσέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. ἔδει τοίνυν πιστεῦειν ἄλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τῷ κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν Φυλακτέον, τῆς ἀλη-

toris instar rectam rationem his quae dicuntur omnibus, quae admittat digna *admissione*, atque adsumat, mala autem excludat repellatque. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores constituere, aures autem ac mentem apertas finire.

31. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte inest, solertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen veritatis sibi seruare, suamque sibi iqui-

ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθά-
νον, καὶ ἐν Φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς
ἐκατέρω διανοίας, καὶ μισεῖν ἔγω, καὶ ἀγαπᾶν
τὸν δεδομματούμενον. πρὶν δὲ τὐτο ποιῆσαι ἐκ
τῆς πρώτης διαβολῆς κεινημένον, Ἡράκλεις,
ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ πάντων ἔχ
ἥμισυ ἄδικον.

Ἀλλὰ τῶτων ἀπάντων αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρ-
χῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκοτῷ περ εἶ-
ναι τὸν ἐκάς τε τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀπο-
καλύψειεν ἡμῶν τὰς βίβας, οἴχοιτο ἂν Φεύγασα
ἐς τὸ βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν ἔκ ἔχασα,
ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς
ἀληθείας.

inuidiam delatori reddere, et qua quisque mente
fit in claram lucem protrahere, ac sic demum vel
amare vel odisse, prout quemque probaueris.
Prius autem hoc facere prima permotum delatio-
ne, quam puerile est, bone Hercules! et humile,
et non minime inter omnia inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa, quam
principio dicebamus, ignorantia, et quod mores
vniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
sint, vtinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat!
iret sane fuga praeceptum in barathrum delatio, lo-
cum nempe, rebus a veritate collustratis, non
iam habitura.

Ψευδολογιστής,

ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος. κατὰ Τιμάρχου.

Αλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τὸνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί περ δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι μετὰ τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σῆ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἴης; (τὴν γὰρ τρέπον σε, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦσθα τῷ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕβερρον· τὸ δὲ τῷ Ἀρχιλόχῳ ἐκείνῳ ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τῷ πτερῷ συνείληφας. εἴπερ τινα ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πάριον

Pseudologista,

sive de die nefasto. Contra Timarchum.

Verum enim vero ignotum tibi fuisse nomen Apophras, unicuique manifestum. Quî enim accusares me hoc ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, hoc est astro diei similem? (Memini enim profecto tuos me mores tali diei assimilare) si omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paullo post te docebo. Iam verò illud tibi Archilochi dicam, *Cicadam alis prebendisti!* si quidem iamborum quendam poetam nosti

ριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνῶντα ἐνειδίζειν, εἰ καὶ
 ὅτι μάλισα λυπήσιν ἐμέλλε τὰς περιπετεῖς ἐσο-
 μένας τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτῶ. ἐκείνος τοί-
 νυν πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς,
 Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τῶ πτε-
 ρῶ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος,
 Φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὅπότεν δὲ καὶ τῶ πτερῶ ληφθῇ, γεγωνότερον
 βοῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸς δαίμων ἄνθρω-
 πε, τί βελλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις
 ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
 τοῖς ἰάμβοις;

Ταῦτά

fiti Archilochum, Parium genere, virum omnino
 liberum, et fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus
 videretur eos, qui in bilem iamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum male ipsi a quodam
 ex illo genere dictum esset, dicebat, alis prehen-
 sam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae com-
 parans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonantius. *Sic tu*, inquit, *in-*
felix, quid tibi vis, cum loquacem in te poetam
concitas, occasiones et argumenta iambis quaeren-
tem?

2. Haec

Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ, μὰ τὸν
 ἰα, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτὸν· πόθεν;
 πολλὰ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδώς ἰάμβων
 ἔξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ ἄδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χιλόχος αὐτὸς διαρκεῖσαι, προσπαρκαλέσας καὶ
 τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὰν Ἱππώνακτα συμποιεῖν
 μετ' αὐτῶ καὶ ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν.
 ἔγωγ σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ,
 τὸν Ὀροδοκίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν
 Βῆπαλον, τὰς ἐκείνων ἰάμβας. καὶ ἔοικε θεῶν
 τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σε τότε τὸν γέλων ἐπὶ
 τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὥς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
 καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν,
 καὶ

2. Haec ipse quoque tibi coinminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem. Vnde
enim? multum sane ab eo absum; sed quod noui
 sexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne
 ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur,
 etiam si Simonidem et Hipponactem aduocet, ut
 secum vel vnum eorum, quae tibi ipsunt, ma-
 lorum carmine describant: adeo tu pueros in
 omni impuritate ut videantur effecisti Orodœcides,
 et Lycambis, et Bupalus, iamborum illorum
 argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia
 tum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade,
 ut ipse quidem manifestius quam Scythae rudita-
 tis omnium rerum conuincereris, qui communia
 ista

καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐκ ποσὶν ἀγνοῶν,
ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχοις τῶν κατὰ σὲ λό-
γων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκοθεν σε ἀκριβῶς
εἰδóτι, καὶ μηδὲν ὑποσελκεμένῳ τὸ μὴ ἔχει πάν-
τα ἐξεῖπεν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεις νύ-
κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς
τοῖς πρὶν ἐκείνοις.

Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παρ-
δείᾳ νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτε γὰρ
ἂν αὐτός ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτί-
μῃσιν, ἢ μᾶλλον ἢ κύνδαρος 1) μεταπεισθεῖν
αὐν,

ista et quae ante pedes sunt ignores; occasionem-
que et principium praeberes contra te scribendi
viro libero, quique te domo inde accurate nouit,
neque metuat quidquam, quo minus omnia pro-
ferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque,
praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu
atque interdiu perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse et superuacuum
fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud
te uti: neque enim ipse vnquam a reprehensione
fias melior, non magis quam scarabaeus dedicat
voluere

1. κύνδαρος] Impurum animal, et turpitudi-
nis, quam inimico obiicit Lucianus, sym-
bolum. *Arist. Hist. anim.* 5, 19. οἱ κύνδα-
ροι ἦν κυλίσσι κόπρον, ἐν ταύτῃ Φωλεύ-
σι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτεσι σκώλη-
κας, ἐξ ὧν γίνονται κύνδαροι. *Difertius*
Aelian.

ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἀπαξ αὐτοῖς
 συνήθης γενόμενος. ἔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν
 ἀγνοῶντα ἔτι τὰ ὑπὸ σῶ τολμώμενα, καὶ ἃ γέ-
 ρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. ἔχ' ἔτως
 ἀσφαλῆς, ἐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· ἐδὲ δεῖ τι-
 νος τῶ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς Φανερός
 γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἵπερ-
 βορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσῆτον Κυ-
 μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναί ὄνων ἅ-
 πάν-

voluere talia, cum semel iis assueuerit; neque
 puto quemquam esse, qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex homo in te ipsum desi-
 gnes. Non ita securus, non ita obscure impurus
 es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat,
 ut appareat te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
 perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit
 Cumanus, ut non ad primum statim conspectum
 cogno-

Aelian. Hist. Anim. 10, 15. ὁ κἀνθαρος ἀθη-
 λυ ζῶν ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν,
 ἣν κυλίει. ὀκτῶ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τῷ
 δράσας, καὶ θάλψας αὐτὴν, εἴτα μέντοι
 τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν.
Quo loco recte utuntur viri docti ad inter-
pretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7. per
μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippoca-
melus.

Non caper, aut aries, sed scarabaeus
erit. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

I

πάντων ὑβριστότατόν σε ἔντα, μὴ περιμείνας
 ὀγνωμένῃ προσέτι ἀκχεῖν. ἔτω πάλα καὶ πρὸς
 ἐμῶ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ
 σὰ, καὶ δόξαν ἔ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ
 τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα,
 τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βάσαν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέ-
 γειν, ὥς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου
 προλόγων εἷς, ὁ ἔλεγχος 2), Φίλος ἀληθείας καὶ
 παρρησίας θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ
 τῇν

cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissi-
 mum, neque exspectet, dum rudentem etiam
 audiat, adeo olim et a me, et apud omnes, et
 saepe, tua vita praeconio vulgarā est; et famam
 eo nomine non parvam habes supra Ariphradem,
 supra Sybaritam Mithonem, supra Chium illum
 Bastam, illum similibus in rebus doctum. Di-
 cendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne
 reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius aduocandus erit Menandri pro-
 logorum vnus, Elenchus, amicus Veritati et Li-
 bertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum,
 qui

2. ἔλεγχος] Sine dubio est, hic non indicari
 Comoediae nomen, non laudari versus ipsius
 Menandri. Porro Elenchi, h. e. *conuictionis*,
 personam iam adhibuit noster in fine *Piscat.*
 c. 48. *Gesner.*

τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτῆ, πάντα καὶ εἰδότες, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν συν-οῖδε. χάριν γὰρ τῷτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθέλησειεν ἡμῖν προεισελθὼν ἔτος διηγῆσασθαι τοῖς θεα-ταῖς σύμπαντα τῷ δράματος τὸν λόγον. "Αγε τοῖνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄρισε "Ελεγ-χε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκρόντας, ὥς ἔ μάλιστα, εἰδὲ. Φιλαπεχθημόνως, εἰδ' ἀνι-πτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τὸν δε-τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυ-νόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισῶντες τὸν ἀνθρωπὸν ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σα-φῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἀπὶ τοῦ ἐκποδῶν, τα-
δε

ui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus,
ui linguam ipsius timetis, qui et nouit omnia,
diserte, quae de vobis nouit, eloquatur. Le-
dum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere,
enarrare spectatoribus totam fabulae rationem.
ge igitur, Prologorum atque Geniorum optime,
enche, vide ut diserte auditores edoceas, quam
n temere, neque animo ad inimicitias prono,
que illoris, quod aiunt, pedibus ad hanc dis-
tationem deuenerimus, sed cum propriam in-
iam vlciscentes, tum communi quodam odio
ninem impuritatis causa persequentes. Haec
vbi dixeris, et aperte exposueris e vestigio
edere hinc poteris, et reliqua nobis permit-

δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε· μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί σε 3). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτὰς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτως· ἔ γαρ ἄξιον θεῷ ὄντι ἐπὶ σῶμα σοι εἰλθεῖν τὰς περὶ τῶν ἔτῳ καταπτύσεων λόγας.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον

tere. Te enim imitabimur, et conuincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis.

5. *Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando,*
oratio-

3. αἰτιάσασθαί σε] Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis conuincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda non laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. *Gesner*

γον τινὰ πρὸ πολλῶ συγγεγραμμένον ἐπιδειξά-
 μενος τοῖς πανηγυρισαῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ
 συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ
 τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχεν τῆς ἐν Ἐλευ-
 σῖνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ
 Πυθαγόρας πρὸ τῶν ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γε-
 γονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος. αὐτῷ κατὰ τὸν
 Αἰσάπε κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων
 ἁλλοτρίων πτερῶν. βεβλόμενος δὴ μὴ ἔωλα δό-
 ξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῶ βι-
 βλίου, δεῖται τῶν συνήθων τινός (ἦν δὲ ἐκ Πα-
 τρῶν ἐκείνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐ-
 πειδὼν αἰτήσῃ 4) τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις,
 τὸν

orationem olim conscriptam habiturus in panegyri.
Erat autem argumentum libelli, Pythagoras probi-
bitus ab aliquo, Atheniensium puero, Sacris Eleusi-
niis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dicti-
tauerat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse.
Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculæ instar
consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem
vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempo-
re proponere quæ de libro edidicerat: rogat sode-
lium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum
versatus homo) cum argumenta posceret dicendi,
 1 3 *Pytha-*

4. αἰτήσῃ] Sicut ille apud Plin. ep. 2, 3, 1.
 Isæus, qui et ipse poscebat controuersias plu-
 res, electionem auditoribus permittebat. Nempe

τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προσέειπεν. καὶ ἔτι
 ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκροῦν
 τὸν ὑπὲρ τῆς Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον.

Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τῷ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος
 ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῶν
 ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἡ ἀναίσχυντία ἔσα 5) ἐπήμυνε, καὶ χεῖ-
 ρα

*Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo,
 ac persuadet theatro, ut audire vellent homines il-
 lam pro Pythagora orationem.*

6. Postea iste in actione valde improbabilis, qui
 connecteret orationem, qualem videri necesse est a
 longo inde tempore commentatam et meditatam, et si
 quam maxime praesens homini impudentia pro illo
 pu-

pe poscebant Sophistae plures controuersias
 aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
 et inter illas deinde optionem quoque au-
 ditoribus permittebant. Quidam forte bona
 fide. Hic noster quidem fraude usus, quae
 hic describitur. *Gesner.*

5. ἡ ἀναίσχυντία ἔσα] Nisi aliud quid hic
 desit, certe excidisse puto syllabam, scilicet prae-
 positionem participio praemissam, legendum-
 que παρῆσα, atque ita interpretatus sum.
Gesner. Et si *Gesner.* non male παρῆσα conii-
 cit, et ego quoque vellem in aliquo libro
 sic inuenire, nondum tamen vulgatum muto;
 quia potest pleonasticus esse, ut supra de Ca-
 lum.

ρα ὤρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῶν ἐκείνον μεταξύ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλυν ὡς ἔλελυθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιεργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ἑλὴν τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτε ἕκασον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλεμέσαις μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ ταῖταις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν τοῖς γελοῖσι καὶ αὐτός. τί δ' ἔκ.

pugnaret, et manum illi porrigeret et certamen illius adiuvaret. Rîsus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero qui agnoscerent quae dicebantur, toto quo audiebant tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paullo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt.

7. Inter hos autem omnes, qui viderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Qui enim

I 4

non

Ium. c. 16. τὸ δὲν, vel videndum, an τὸ ἔσα, hic non efficax plane sit, pro vera, uti ex *Demosth.* ἡ ἔσα ἀρχή, verus principatus, et ἔκ ἔσα falsus, ab *Lexicogr.* adfertur. *Reitz.*

ἐκ ἐμελλε γελαῖν ἐφ' ἔτῳ περιφανεί, καὶ ἀπει-
 θάνῳ, καὶ ἀναίσχυντῳ τολμήματι; καὶ πῶς
 (ἐσι δὲ ἀκρατὴς γέλῳτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐν-
 τρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύ-
 λει τῷ Πυθαγόρῳ, ὁ δὲ τῆτο δὲ τὸ τῆ λόγῳ,
 ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὄρῳν, ἀνεκάγχασε
 μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός 6). ὁ δὲ εἶδεν
 ἐπιτραφεῖς. τῆτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς
 ἑναγχος.

Ἐνθεν δὲ ἦν μὲν ἡ τῆ ἔτῳ ἀρχή, μᾶλλον δὲ
 ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεμηνίας τρίτη 7), ἐν ᾗ οἱ Ῥω-
 μαῖοι,

*non videret auso tam manifesto, et improbabili at-
 que imprudenti? Qui, inquam? Est autem alioquē
 risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad mo-
 dulationem voce, ibrenum quendam, uti putabat,
 accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaues
 cecbinnos solui, asinum videns citharam tractare co-
 nantem. Verum iste conuersus hoc obseruat. Hoc
 illos tum nuper inimicos reddidit.*

8. Deinde fuit principium anni, vel potius dies
 a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco
 quo-

6. ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucia-
 nus ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, vt modo
 dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis
 Elenchus, qui Lucianum *poetam suum* vocat,
 vt Terentiani prologi Terentium. *Gesner.*

7. ἡ ἀπὸ τῆς μεγ. ν. τ.] Romano stilo III Non.
 Ian. solennis ille *Votorum* dies, *Vota* etiam s.

Βῶτα

αἱοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχοντάς τε αὐτοὶ
 πὲρ ἅπαντος τῆ ἔτης εὐχάς τινας, καὶ θύσαι,
 καὶ τῇ βασιλείῳ κατασησαμένῃ τὰς ἱερουργίας
 αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασι τὰς θεὰς ἐν ἐκείνῃ μά-
 λιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν
 τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὃ τότε γε-
 λάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολι-
 μαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατὰ
 πτυσον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λό-
 γων ὑποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀ-
 κριβῶς εἰδὼς αὐτῆ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν,
 καὶ μιαρίαν τῆ βίᾳ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ
 ἃ ποιῶν κατείληπτο) "ὦρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τι-
 να

*quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno,
 et sacra faciunt, a Numa rege praescripta, cre-
 duntque, Deos illo maxime die operam dare precan-
 tibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui ri-
 serat Olympiae insititium illum Pythagoram, cum
 videret accedere conspuendum istum atque superbū
 alienae orationis bistrionem, cuius etiam mores ac-
 curate nosset, et reliquam vitae istius libidinem at-
 que impuritatem, quaeque facere diceretur, et in
 quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad so-
 dalem*

I 5 "

Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae
 dici possunt ea de re, occupavit omnia Span-
 hem. ad *Julian. Orat. I. p. 276. Gesner.*

να τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον
 τῆτο θέαμα, ὃς Φανσίς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
 ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσιν. τῆτ' ἀκῆσας ὁ
 σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλό-
 τριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ
 τὸν ἄνδρα τῆ πάλας ἐκείνῃ γέλῳτος ἡμύνετο,
 ὥς γὰρ ὤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀπο-
 φράς, τί δὲ τῆτό ἐστι; καρπός τις, ἢ βοτάνη
 τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομέ-
 νων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν ἔτε ἡκαστα πώ-
 ποτε, ἔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει.

Ταῦθ' ὁ μὲν ὤετο κατὰ τοῦτου διεξιέναι,
 καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλῳν. ἔλε-
 λήθει

*dalium quendam, deuitemus infelicis occurfus hoc
 spectaculum, qui sua praesentia iucundissimum
 nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturus.
 Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
 quam peregrinum et alienum Graecis nomen statim
 risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est,
 ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat
 hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fru-
 ctus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an
 esculentorum quiddam vel poculentorum est Apo-
 pbras? Equidem nec audiui vnquam, neque in-
 telligebam vnquam, quid sibi velit.*

9. *Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
 nabatur, multumque Apophradi risum conflagrat,*
 igna-

λήθει δὲ καθ' αὐτὴ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαι-
 δευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τῷ τόνδε τὸν λόγον
 συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δει-
 ξετε τὸν ἀσιδμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλή-
 νων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργα-
 στηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦτα μὲν
 ὁ ἐλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τὴν δρά-
 ματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ
 Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
 τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκη, καὶ Συ-
 ρία, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ὥστε κεφαλαιω-
 δέξαι-

*ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se
 iudicium proferre. Hac igitur causa hunc libellum
 conscripsit ille Poëta meus, qui me ad vos praemi-
 sit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam et cau-
 ponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.*

10. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod re-
 liquum est fabulae) iure meo iam possem, ista
 velut e Delphico tripode dicere, quid in patria
 egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto,
 quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
 quae quidem maxime capitalia et fastigium amen-
 tiae

δέξατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ
 κορωνίς τῷ τρόπῳ. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδὴς ἐμισθώσω, καιρὸς
 ἤδη σοι ἀνέειν τὰ σαυτῷ κακὰ.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω· περὶ δὲ τῆς
 ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς Παν-
 δῆμν, καὶ Γενετυλλίδος 8), καὶ Κυβήβης, πῇ
 σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τῆνομα εἶναι
 ἔδοξεν ἢ ἀποφράς; νῆ Δί', εἰ γὰρ ἦν τῶν Ἑλ-
 λήνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισκημάσαν αὐτοῖς
 ἀπὸ

tiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, *Iliensis ipse tragoe-*
dos conduxeris, iam decebat tua te mala audire.

II. Sed potius ista nondum: de *Apophrade* au-
 tem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgi-*
vagam, et *Genetriculam*, et *Cybeben* oro, qua-
 re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis*
 nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Grae-
 corum proprium; sed alicunde quasi commissatum
 venit

8. Γενετυλλ.] Eandem vim habet haec obte-
 statio, seu adiurationem malis, quam in li-
 bello *contra Indoctum* c. 3. illa *Libanitidis*
 mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς pa-
 rum honesta iam *Aristophanis* aetate fuisse.
 Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Gene-*
tricem hic reddere, quod honestum Romae,
 ac tantum non seuerum numen est, sed *Ge-*
netriculam. Gesner.

ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτὰς ἢ Θρακίαις, ἢ Σκύθαις, ἐπι-
 μιξίς. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων) ἐξέκλεισας τῷτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυ-
 ξας τῷ Ἑλληνικῷ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τῷτῳ, ὅτι
 βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τὰς ὁρὰς
 τὰς Ἀττικὰς. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτῳς Ἀθηναίοις
 ἐπιχώριον, ὡς τὰτὶ τῆνομα, Φαῖεν ἂν οἷγε σῶ
 μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥςθι θᾶπτον ἂν
 Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένος ἀποφήναις,
 καὶ ἐπὶ ἡλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀπο-
 Φράδα δείξαις ἐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 Ἀττικῆς.

Πολλὰ μὲν γὰρ ἐσιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταύ-
 τὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀποΦράδα
 δᾶ

venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scy-
 tharum colluie. Tu vero (nostis enim Athenien-
 sium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio
 de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod bar-
 bare loquor, et peregrinum in morem, et ter-
 minos Atticos egredior. Verum enim vero quod
 aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc
 nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixe-
 rint: adeo ut citius Erechtheum et Cecropem
 peregrinos atque aduenas esse Athenis ostendas,
 quam *Apopbrada* demonstres non domesticam esse
 indigenamque Atticae.

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo,
 ac reliqui homines, appellant. *Apopbrada* autem
 soli

δὲ μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μίαν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδὸν πάρεργον, τί βέλεται αὐτοῖς ἢ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγωγῖμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱεραργῇται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῇται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα.

Ἐνομίσθη δὲ τῷτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἢ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτας καὶ ἀνύρας τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἐξωρὸν γε ἤδη, γέροντα ἀνδρας
μετα-

foli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati praeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis euenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam per Iouem Quamquam intempestivum forte, et serum nimis iam, aliter in-

stitue-

μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τέτων εἰδότα. πάνυ γὰρ τῷ ἔσι τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθῃς αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ, ὦ ἄνθρωπε; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῶσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τῶ πολλῷ πάτε, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, ἔδὲ βεληθεῖς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἔν γὰρ τῷτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔξω, Φησί τις.

Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' ἔ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήδη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττομεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκομεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλ-

stituire senem hominem, ac de nouo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, nouerit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noueris. Vnde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores condonandum fuerit, quae extra communem *quasi* viam, et plebeis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Vnum nempe hoc et solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non vsitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero,

ὦ βέλτισε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σὲ εἰπὼν, ἤμαρτον· ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκέρειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνῆναι χρῆ. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνας τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τῷτο ἐν τοῖς μάλιστα τῆνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὲς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε διαταράξῃεν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιὼν. μάλ-

λον

vero, bone vir, peccaueram, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diuersis temporibus multa in lingua sua mutauerint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine vsi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo.

Potius

λον δὲ ἐδ' ἐγὼ σοι τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἓνα τῶν πάλαι δειξας ἔ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσῆς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σάθητι. καίτοι, ὅσις χερῶν ὦν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆνας πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι.

Λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆ ἀκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τῶν πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τῆ μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι

πολ-

Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi vnum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Et si, quisquam senex et deuexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corinthum, et Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit, vti dicas, nomen quidem te sciuisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam, tu vero animum aduerte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus

Luc. Op. T. VII.

K

ante

πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν ἐς τὰς σοὶ
ομοίᾳς ἑκάστοι τὰς τότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε,
ὡς τὸ εἶκός, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ
μικροὶ, καὶ μακροῦθαι τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν
Κόθορνόν 9) τινὰ εἶπεν, εἰκάσας αὐτὰ τὸν βίον,
ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιαύτοις ὑποδήμασιν· ὁ
δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥή-
τωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην 10), ὅτι
ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, κακῆϊνος ἐν
ταῖς

ante nos iecerunt in tui similes suae quisque ae-
tatis: (fuerunt enim tum quoque, ut vero simile
est, abominandi quidam moribus, et impuri,
et malefica vita) et alius Cothurnum quendam
appellavit, vitam illius depingens, quae talibus
calceamentis comparari posset; alius Rabiem,
quod conciones tumultuosus orator perturbaret;
alius septimum, quod ut pueri septimis cuiusque
men-

9. κόθορνον] *Pollux* 7, 90. sq. inter genera
calceorum, ὁ δὲ κόθορνός ἐκάτερος ἀμφὸν
τοῖν ποδοῖν. ὁθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορ-
νον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν
ἀμφοτερισμὸν. *Gesner*.

10. ἐβδόμην] *Septimus* hic dies mensis septi-
mus est, ut ex *Gellio* patet XV, 2. *Apollini*
facer (*Graec.* ad *Hesiod.* συμπ. 770.), non
in orbem recurrens septimus quisque. *de*
Soul.

ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παι-
διὰν ἐποιεῖτο τὴν σπερδὴν τῆς δῆμης· μὴ δῶς ἔν
καίμοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰπάσαι παμπόνηρον
ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρας
δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χολὰς τῶν δεξιῶν ἐκτρεπόμεθα
καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτὰς. καὶν εἴ τις
βάκηλον ἢ εὐνᾶχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθύς ἐξίῳν
τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχε-
ται, ἢ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρας
ἐκείνας πράξεις ἑασσάμ' αὐτῶν, ὑπὸ πονηρῶν τῶν
πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ
δὲ, καὶ ἐν θυραῖς, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
ἔωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους, εἴ τις ἴδοι κίναιδον,
καὶ

*mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, ri-
deretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi habe-
ret: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
dem, dederis, vti comparem hominem vndique
malum, flagitio omni innutritum, inauspicato
diei atque infausto?*

17. Nos etiam claudos dextro pede auersamur,
et maxime si mane illos videamus: et si quis aut
exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad pri-
mum domo egressum, in sua vestigia reuersus redit,
auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones,
post malum illud atque obscenum primum omen.
In principio vero, atque in foribus, primoque egres-
su, summoque velut mane totius anni, si quis videat

καὶ ἀπόρρητα ποιῶντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τῷ, καὶ ἀπεργώγοντα, καὶ μονοναχὶ τῆνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα II), βάραθρον, μὴ Φύγη, μηδ' εἰκάση τῆτον ἀποφράδι ἡμέραι;

Ἄλλ' ἔχι σὺ τοιῦτος; ἐκ ἂν ἔξαρκος γένοιο; εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπολλυταί σοι ἢ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσεις, καὶ

cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et vietum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non negaueris, si fortitudinem tuam noui, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conferere velis ac negare te

II. κύφωνα] De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, vt κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas.* de Mod. Vfur. p. 814. sq. *Gesner.*

καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς;
 τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι
 δίκαιον); ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου
 τροφάς, καὶ ὡς παραδὲς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ
 ἐκείνῳ στρατιῳτῇ, συμπεριεφθείρης πάντα ὑπη-
 ρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τῷ λόγῳ τῷτο, ῥάκος
 πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε.

Καίμεινα μέμνηνται, ὡς τὸ εἶκος, ἃ πρὸς τὸ
 θέατρον ἐνεανιεύς, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμε-
 νος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. εἰδὲς
 γὰρ πρὸ σὲ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, εἰδ' ἂν
 ἐμήνυσεν, ὅ, τι τῷνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ
 κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆ-
 τα

te talem esse: quibus fidem dictorum facies? ci-
 vibusne tuis? inde enim incipere aequum est.
 Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo
 deditus tua voluntate perduto illi militi cum illo
 corruptus fueris, in omnibus ei subseruiens, do-
 nec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effe-
 cisset, exegit.

19. Etiam illa meminerunt, vt probabile est,
 quomodo in scena adolescentem te validum osten-
 deris, cum saltatoribus accommodares operam
 tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim
 te prius in theatrum prodibat, neque quod no-
 men esset fabulae indicabat. Sed tu decenti ha-
 bitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica

τα τυραννικὴν, προεισεπέμπε, εὐμένειαν αἰτή-
 σων παρὰ τῷ θεάτρῳ, σεφάνους κομίζων, καὶ
 κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλ-
 λά νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τῆτο ἦν
 πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σῶ ἐκείνοι,
 τῆτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους (12)
 ὄραν δοκᾶσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον
 ἅπασιν εὐθὺς τὸ, Ἐκείνος, ὃ τότε, καὶ μετ'
 ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, ἐκ ἐπι-
 βαίνει τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς,
 ἀλλὰ

praemittebare, benevolentiam petiturus a theatro,
 coronas ferens, discedens cum plausu, iam tum
 honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista.
 Itaque cum audient quondam talia de te illi, il-
 lud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas duplices: atque in
 promptu statim erit omnibus, *Istene? qui iam?*
post ista? Itaque ipse, prudenti sane consilio,
 omnino non accedis ad illos, neque in ista regio-
 ne

12. δύο μὲν ἡλίους] Pentheus furens apud *Eu-
 rip.* Bacch. 916. καὶ μὲν ὄραν μοι δύο μὲν
 ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, quod imi-
 tatus *Virg.* Aen. 4, 469. vbi reliquas imi-
 tationes dedit Lacerda. Add. *Ouid.* Art. 3,
 764. vbi de ebrietate. Furiosos et ebrios
 hac in re iungit *Lactant.* de Opif. Dei 9,
 1. *Gesner.*

ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κα-
κὴν 13), ἔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγ-
χασθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν
πάλαμ ἐκείνων συνεῖναι, βρέχος ὡς ἀληθῶς ἔσι
σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰ-
δεσθείης σὺ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν
ὑσάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι
μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο πυργίον,
ὡς τὸν τῆ Σινωπῆως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶ-
ναι πρὸς αὐτό. τὰς μὲν δὴ παλίτας ἔδαμῃ ἔ-
δαμῶς μεταπείσας ἂν, μὴ ἔχῃ τῶν ἀπάντων
βδελυ-

ne versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala
per hiemem, neque graui per aestatem, sed pul-
cherrima et maxima earum quae in Phoenice sunt
omnium. Nempe redargui, et versari cum scien-
tibus et recordantibus antiquorum illorum, vere
tibi suspendium est. Verum quid ita deliro?
Quem enim tu vereris? Quid vltimorum tur-
pe putares? Audio vero etiam possessiones apud
illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam
adeo, vt Sinopenfis dolium cum illa comparatum
Iouis aula esse videatur. Ciuibz ergo tuis nulla
vnquam ratione persuadeas, quo minus omnium

K 4

te

13. χεῖμα κακὴν] Alludit ad Hesiod. Ἔργ.
640. Gefner.

βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπά-
ση τῇ πόλει.

Τάχα δ' ἂν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ προσ-
λάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μη-
δὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ μὲν
Ἀντιόχεια καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρ-
σόθεν ἦκοντα ἐκείνῳ νεανίσκῳ ἀπαγαγών. ἀλ-
λὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν
ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπι-
στάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόν-
τες, ἐκείνῳ δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ
παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ.

Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ με-
τὰ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμασὰς ἄθλας ἐκείνας ὑπο-
δεξά-

te putent impurissimum, commune totius ciui-
tatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffra-
gia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus
vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso
adolefcentem abduxisti. . . . Verum etiam dete-
gere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt
et meminere, qui tum adstiterunt, ac te conqui-
nifcentem viderunt, illum autem, facientem illud,
quod tu nosti, nisi omnino obliuiosus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post
praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea,
quae

δεξάμενοι Φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν
 ἑματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας
 πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' ἐν
 ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, ἐδὲ, μὰ
 Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κενεῖσθαι
 αὐτήν· ἀλλ' ἥτε ἀκολασία γυμνοτέρη, καὶ ἡ αἰ-
 σχροεργία σοι ἐκεῖ ἐπιμνηστέρα, καὶ τῆνομα ἐπὶ
 τῆτοις μείζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀνάλυπτος ἢ κε-
 Φαλή 14)· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι ἐξάρων γι-
 γνομένῳ μηδὲν τοιᾶτον ἐργάσασθαι, καὶ βοή-
 θος ἂν κατέσῃ ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τῆνομα δὲ αὐτὸ δώ-
 σαις

quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mer-
 catores persequerentur, a quibus emtas vestes
 pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum
 tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita
 me Iupiter, illam Antiochia inferiorem iudicari.
 Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitio-
 rum furiosa magis, et maior propter ista cele-
 britas, et super omnia caput apertum. Unus so-
 lus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir
 inter principes Romanorum. Nomen ipsum ta-

K 5

cere

14. ἀνάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum mo-
 rem obnubendi in turpitudine et pudore ca-
 put. Vid. interpp. *Petron.* ad illud c. 7.
operui caput. Gelsner.

σεις ἀποσιωπῆσαί μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὁπρῶσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σέ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε τῷ μειρακίᾳ τῷ οἰνοχόῳ τῷ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κείμενον, τί οἶσι; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιῶτον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; ἔκ, εἴγε μὴ παντάπασιν τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε, ὥς Φασι, περιενσγκῶν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

Ἀχαῖα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησαι τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας. ὥς πρὸς τὰς θαυμάζον-

cere mihi permittes, idque cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res fustituerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne tibi, te non esse talem? ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam suam, qui statim domo te eiiceret, et purgamina quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret.

22. Ergo Achaia quidem et omnis Italia tuorum plena facinorum, et partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui miran-

μάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, πῶς ἂν αὐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σε ᾔδεισαν; καίτοι καὶ ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσέμαθες.

Οὐ περὶ πόδα ἐν τῷ τοιαύτῳ, εἰπέ μοι ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ Φιλῆσαι τῷ σώματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τῆτο γὰρ τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιχα πρὸς ἃς ἤμισα ἐχρῆν, καὶ τὰς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τῶν σώματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φωνῆς, τὸ ἀκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμεσον, καὶ τὰ τοιαῦ-

mirantur, quae nunc sunt Ephesi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admirari tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam nouum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti.

23. Nonne ergo tali homini conuenit, dic mihi, *Apophrada* vocari. Sed quid, per Iouem, etiam osculum offerre nobis adhuc audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, et illis maxime, quibus minime oportebat, tuis fodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaustire, nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil ordinatum, a multis aliena omnia, et quae his similia sunt. Osculum autem

τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ ταῖς μὴ γένοιτο,
ὦ ἀλεξίκανε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆ-
σαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ
ἀλγῆμα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν·
ἀπὸ δὲ τῶ σὲ Φιλήματος, καὶ τῶ ἰὺ ἐκείνου, τίς
ἂν ἢ ἱερεὺς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς
ἐπαμείσειεν ἔτι εὐχομένῃ; πόσων περιρῥαντη-
ρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ;

Καὶ τοῖς τοῦ αὐτοῦ ὦν, κατεγέλας τῶν ἄλλων
ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ
τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀπο-
φράδα μὴ εἰδὼς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ
ὥπως εἰπὼν ἀρνηθεῖν ἂν· σὲ δὲ εἰς ἡττιάσα-

το

autem te ferre insuper, absit, Depulso malo-
rum! natricem aut viperam osculari potius est.
Morsus hic periculum, et dolor, quem aduoca-
tus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto
veneno, quis ad templā accedat vel altaria? Quis
Deus amplius precantem exaudiat: quot adspersio-
nibus, quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios de no-
minibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpe-
trans? Verum ego si nescissem *Apopbrada*, pudore
afficerer potius, tantum abest, ut me usum eo
nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-
cusa-

τὸ ἡμῶν-βρωμολόγας 15) λέγοντα, καὶ τροπο-
μάσθλητας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ Ἀθηνιῶ, τὰ
Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδοκρατεῖν, καὶ σφεν-
δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε
ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρεῖψεν αὐτοῖς λόγοις. πᾶ-
ρ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὕρισκεις; ἐν γωνίᾳ πε-
τάχα τῶν ἱαλέμων 16) τινὸς ποιητῶν κατορω-
ρυγμέ-

cusauit, cum *verbicrepor* diceret, et *morefutilis*,
et *vocimetiri*, et *Arbenurio*. h. e. Athenas cupio,
et *floripotentem esse*, et σφενδικίζειν, et χειρο-
βλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi
arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat.
Vbi enim librorum ista inuenis? In angulo forte
Ialemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis
et

15. Βρωμολόγας] Tenui hanc in interpretan-
do rationem, vt quae verba sola compositio-
nis insolentia peccare viderentur, ea simili-
bus, quoad possem Latinis reddere; vlti-
ma vero, quae plane barbara sunt, Graece
scripta apponerem. Nempe pro σφενδονί-
ζειν, *funda emitte*, σφενδικίζειν dixerat
homo, quasi nomen esset σφένδιξ, et χει-
ροβλημᾶσθαι voluit esse *manu proiicere*, quod
formauit contra omnem analogiam ex βέ-
βλημαι. *Gesner.*

16. τῶν ἱαλέμων] Ialemum frigidum fuisse
poetam, facile credimus *Hesychio*, *Eustath.*
ad Il. Z, p. 494, 43. *Basf.* atque adeo ἱαλέ-
μα ψυχρότερος, quod refertur etiam ab
Apo-

φυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀραχνίων μεσὰ, ἥπερ ἐκ
τῶν Φιλανίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχουσ·
σὲ μέντοι, καὶ τῷ σὲ σώματος ἄξια.

Ἐπεὶ δὲ τῷ σώματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἄν,
εἴ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσασμένη
(Θῶμεν γὰρ ἔτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετρίω-
τατον, ὕβρεως 17) διώκοι, λέγῃσα; Ἐγὼ σε,

et aranearum plena, aut forte de Philaenidis ta-
bulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo
ore dignissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi, quid
dicas, si tecum in ius vocato lingua (ita enim
ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae

agat,

Apostolio 10, 39. Sed luctus etiam, *θρήνη*,
πένθος notionem illi nomini adiunctam ne-
gari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391.
Supplic. 281. *Troad.* 600. *Apostol.* l. c.
itemque 6, 54. *Gesner.*

17. ἀδικήματος ἢ τὸ μετρ. ὕβρ.] Si haec ve-
ra est lectio, oportet ἀδικήμα etiam specia-
le, et grauis quidem criminis, nomen fuisse,
forte impietatis, vt in illa Socratis accu-
satione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, cuius respectu
ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua,
res sancta ac diuina, turpissime profanata
etc. Alioquin transpositione leui ita con-
cinnari possit hic locus, vt nihil, quod of-
fendere quemquam possit, relinquatur, ὕ-
βρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος,
διώκοι. *Gesner.*

ὦ ἀχάρισε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα,
καὶ βίη δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θά-
τρεις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ
Μητίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖ-
σα, μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδά-
σκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβοσκον, ἤδη δὲ καὶ τὰς
ἄλλοτρίκας τέτρες λόγους ὑποκρινόμενον, σοφι-
στὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
κασαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικῆτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις
ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπεργίας καλαπτύσεις;
ἔχ' ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθαι, καὶ ἐπιπροκεῖν, καὶ τὰς τοσέτας ὕθλους
καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον
τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἄλλ' οὐδὲ νυκτὸς
τὴν

agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem et omnium
inopem cum acceperissem, et victus indigum, primo
in theatris ut floreret effeci, quae modo Ninum te,
modo Metiochum, et paullo deinde post Achillem
constituerim. Postea syllabas colligere docentem pue-
ros diu alui. Iam vero, alienas agens orationes,
Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae
nihil ad te pertineat conciliaui. Quid igitur tan-
tum habes, quod mihi obiicias, quod ita tecum agis,
et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda
ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera,
mentiri, peierare, tot pugas et deliramenta exbau-
rire, vel potius coenum orationum illarum vomere?

Ac

τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως· ἀλλὰ μόνῃ σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατῆμα, καὶ μιαινόμεαν καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύσεις τοσάντοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐς ἰόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προσέτακται. ὥς ὦφελε καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτερά μοι αἶ γλιῶτται τῶν τὰ τέκνα κατεδηδοκότων.

Πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλιῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβῆσα, καὶ τὸν πύγωνα συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, αὐ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἑναγχος εἶρη-

At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse patris: sed sola tibi facio omnia et conculcor, et infanio. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decreuisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae exfecet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros deuorant.

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi sermonem sumens lingua, et aduocatam sibi adsciscat barbam tuam, quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de perpe-

εἴρηται σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ ἀν-
τιώμενον, ὡς ἐπὶ τῷ ἐνδοξῷ ἐν βραχεῖ, καὶ
γνώριμος ἅπασιν γεγέννηται. πόθεν ἂν ἔτω πε-
ριβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν
δὲ ὅπως ἐν κλεινὸν καὶ ὀνομαστέον; εἴτα κατ-
αριθμήσῃ 18) αὐτῇ τὰς ποικίλας σε προσηγο-
ρίας, ὅπασας κατὰ ἔθνη προσείληφας, ὃ καὶ
θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρα-
νας ἀκέσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ ταῖς ὀνόμασιν οὐκ
ἡγανάκτεεις.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ
δὲ, νῆ-τὴν Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγείσθαι·
ὥστε

perpetrato iam facinore expostulantem, te hac
ipsa re nobilem breui tempore et conspicuum
omnibus factum. Vnde enim tantum celebritatis
dicendo consecutus esses? Optabile autem est,
quacumque demum ratione celebrem esse atque
nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas
appellationes, quas per gentes accepisti. Qua
in re miror, te Apophrade audita indignatum
esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.

27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero
causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque quan-

18. καταριθμήσῃ] Non apparet, vnde hoc
infinutum pendeat. Connexa est oratio cum
illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor κατα-
ριθμήσας vel καταριθμήσεας. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

L

ὥς τε τόγχε ἐπ' ἐμοί, ἀσαφές ἔτι ἔσω. ἐν Παλα-
στῇ δέ, Φραγμός ἐς τὰς ἀνάνθας τῷ πώγωνος
οἶμαι, ὅτι ἔνυπτε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐ-
τόν. ἐν Αἰγύπτῳ δέ συνάγχη, πρόδηλον τῷ το-
μάρῃ γοῦν Φασιν ἀποπνιγῆναι σε ναύτῃ τινὶ
τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπροσθεν ἀπέ-
φραξέ σοι καὶ σῆμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτι-
σοι, αἰνιγματῶδες ἔδεν, ἀλλὰ γραμματος ἐνὸς
προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμα-
ζον· ἔδει γὰρ καὶ κείνῃ τι περιττότερον 19) προσ-
εῖναι

quantum ad me, obscurum porto fit: in Palae-
stina vero sepes, propter barbae spinas arbitror,
quae interea pungeret, tum enim adhuc eam
radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocarere,
cum in nautam quendam, de iis qui trium velo-
rum naues habent, incidisses, qui irruens ip-
sum tibi os obturauerit. Athenienses quidem,
viri optimi, nulla circuitione vsi, sed vnus te
literae additione honorantes Atimarchum (*prin-
cipem infamium*) appellabant: oportebat enim
illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia
autem

19. καὶ κείνῃ τι περιττότερον] Ambigua ora-
tio, non satis clarum, quo referatur καὶ κείνῃ.
Nihil mihi videtur magis conuenire, quam
vt dicamus comparari hic inimicum Luciani
cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
stat Aeschini oratio, qua eadem fere illi,
quae

ἀναί σοι: ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖ-
νο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς
ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῷ Ὅμηρῳ
ἐσφωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχυρεργίαν ἐπεθύμη-
σας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκειτο μεθύων ἤδη, κισσύ-
βιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινηθιδῶν Πολύφημος,
νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν,
εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει,
ὡς ἐκκόψων τὸν ἀφθαλμόν.

Καί κει-

autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus
es, Cyclops, cum supra veterem illum appara-
tum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas
ebrius iam, poculum illud manu tenens libidi-
nans Polyphemus. Adolescens vero mercede
conductus, rectum gestans vectem probe acutum,
te velut Vlysses aliquis inuasit, vt exterebraturus
oculum:

L 2

Hinc

quæ hic nostro obiiciuntur, summa præ-
sertim peruerfæ libidinis impuritas. Dicit
igitur, in mentem venisse Atheniensibus,
cum spurcissimum hunc mortalem viderent,
fui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent
indicare, hunc illo multum pestilentiozem,
non Timarchum vocasse, sed aucto nomine
Atimarchum; vt simul πάντων τῶν ἀτίμων
πρῶτον dicerent. Gesner.

Κοῦσιν μὲν ἅμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Λίχμη δ' ἐξελύθη παρὰ νείστον ἀνδρεῶνα. καὶ γὰρ εἶδεν αἰτοπον ὑπὲρ σῆ λέγοντα ψυχρολογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ σῆμα, καὶ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κεχηνηὶς, ἠνείχου πυφλέμενος ὑπ' αὐτῆ τὴν γυναῖκα. μᾶλλον δέ, ὥσπερ ἡ Χαρυβδὶς, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδालίοις, καὶ ἰσίοις, ὅλον ζητῶν καταπνῶν τὸν Οὐτιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἴτά σοι ἐς τὴν ὑπεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.

Τοιαῖται δὴ καὶ τσαῦτοις ὀνόμασι πλετῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἶπέ μοι τί πάσχεις,

*Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,
Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.*

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigde dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore et quam poteras latissime hians, buccas tibi ab illo excoecari patiebaris, vel potius vt Charybdis, ipsis cum navitis et gubernaculis ac velis, totum glutire Vtin cupiens. Atque haec alii quoque videbant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apopbradis* te pudet? Per Deos dic mihi

πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κείναι λέγουσιν οἱ πολλοί,
 λεσβιάζειν σε καὶ Φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα
 ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶσι τάχα
 περ ἐπαινῆσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ
 τὸ σύντροφον σιάθαι, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς
 ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ
 καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαρὲν ἔμμεπτάς
 ἡμῶν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικω-
 νίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶην γὰρ ἐπειδή τινα γά-
 μον ἐν Κυζίκῳ μῆσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπε-
 ποσμένη πάντα ἡ βαλτίση ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν
 προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δέομενον.

Εἴτα ἐν τοτέτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει,
 καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως.
 οὐ

hi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus
 ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare?
 Numquid ista quoque, vt *Apophrada* ignoras, et
 putas forte illis te laudari? An ista quidem, vt
 familiaria tibi, nosti, *Apophrada* autem solam vt
 ignotam respuis, et tuorum catalogo nominum
 excludis? Haec cum ita sint, non leues nobis
 poenas luis, sed ad Gynaeconitidem vsque cele-
 braris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzi-
 ci ambire auderes, bene edocta de omnibus opti-
 ma illa mulier, *Non admiserim, inquit, virum,*
qui virum ipse quaerat.

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomi-
 na curas, et rides, et despuis alios? Merito sane.

οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα.
 πόθει, τίς ἄτως ἐν λόγοις μεγαλόταλμος, ὡς
 ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχὰς 20), ἀντὶ ξίφους,
 τρεῖς αὐτεῖν, τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρι-
 καράνῳ κρίνοντα Φάναμ, τριγλώχινι λόγῳ καθ-
 ἡρηκέναι αὐτὸν τὰς πρῆχσας πόλεις; καὶ πάλ-
 λιν, ἐκτρίανῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι
 Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶτην γὰρ καὶ λύχρον
 ἄψας ἐζήτεας ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλό-
 τα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν ἔδὲ μεμνήσθαι ἄξιον,
 ἢ μόνον ἐκείναι, ὅσπερ οἱ ἀκέσσαντες ἀπεμνημόνευον.
 πλὴ-

Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus.
 Vnde? Quis ita audax in verbis, ut contra tres
 moechos pro gladio tridentem poscat? aut ut Theo-
 pompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricus-*
pide oratione destruxisse eminentes urbes: et rursus,
extridentasse illum (tridente illo expugnasse) *Grae-*
ciam, et esse in dicendo *Cerberum*? Nuper quidem
 etiam accensa lucerna quaerebas fratrem quendam,
 puto, perditum: et sexcenta alia, quorum neque
 meminisse operae pretium est, praeterquam istius
 solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis,*
 puto,

20. ἐπὶ — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declama-
 tione finxerat, a marito tres vxoris suae moe-
 chos deprehensos: maritum poscere non gla-
 dium, sed ita magnum tridentem, uti tres
 vno ictu posset confodere. *Gesner.*

πλεσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχ-
 θροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τῶ πλεσίᾳ λέγων, Ἀ-
 πέκτεινεν, ἔφη, ὅτερον τῶν πενήτων γε-
 λασάντων δὲ, ὡς τὸ εἶνός, τῶν παρόντων, ἐπ-
 ανορθόμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διη-
 μαρτημένον, Οὐμενᾶν, ἔφη, ἀλλὰ ἄτερον αὐ-
 τῶν ἀπέκτεινεν. εἰ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μη-
 νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ
 ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ ταῖς σοῖς λόγοις
 ἐπανθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς,
 Ἀδράσεια Φίλη, ἐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. συγ-
 γνωστὰ γὰρ, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακατα-
 θήκας

puto, et duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
 de diuite diceres, *Interfecit*, aiebas, ὅτερον
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus au-
 tem, vt facile est ad credendum, qui aderant,
 emendaturus peccatum tuum, et repositurus in
 quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas,
sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa τριῶν
 μηνοῖν, (*trium duorum mensium*) et ἀνηνεμία (pro
 γνηνεμία tranquillitas a ventis) et illud πέταμα
 (*volo*) et ἐκχύνειν, (*effundere*) et quae alia pulchra
 tuis in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulantē facis, il-
 la ego, o faue Adrastea! nemini exprobrauerim.
 Ignoscendum enim, si quis faue subactus depo-
 situm

θήκας παρ' ἀνδρᾶς πολίτε λαβῶν, εἴτα ἐπιώρ-
κησεν, ἢ μὴν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀνα-
σχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λο-
ποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. ἔ δὴ λέγω ταῦτα, Φθό-
ρος γὰρ ἔδειξ ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπε-
ρίαν· ἐκεῖνο δὲ ἐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
εἰς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς
ἀνασχυντίας περιγυγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ
ἐπαινέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀξείως, ὑπὸ σῷ πε-
πραγμένον, ὅποτε τῷ Τισίᾳ τὴν τέχνην 21) οἴ-
σθα,

situm a ciue acceptum, deinde periurio interpo-
sito abneget; aut si quis impudenter roget, vel
mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et te-
lonium *humile* exerceat. Non dico sane talia.
Nulla est invidia paupertatem omni ope depelle-
re. At illud iam ferri non potest, pauperein te
hominem in solas id genus libidines effundere
impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam
laudare mihi permittis, illud urbane admodum a
te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo,
bis

21. τῷ Τισίᾳ τὴν τέχνην] Meminerint, qui
acumen Luciani volunt assequi, *primo* frau-
dem commissam, circa Artem, h. e. librum
de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi,
qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem;
κόρακα, esse *coruum* Graecis, furax animal;
cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus ini-
micum suum, *bis-furem* appellare: *tertio* lu-
sum

σθα, ὡς τὸ δισηράκως ἔργον αὐτὸς ἐποίησας,
ἐξαργάσας τῷ ἀνοήτῃ ἐκείνῳ πρεσβύτε· χρυσῆς
τριᾶκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βε-
βλῆα, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κα-
τασοφισθεῖς.

Πόλλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν
ἀφίημι σοι· ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράτ-
τε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύ-
σαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ
μηκέτι, ἀπάγε. ἔ γάρ ὅσιον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐσίαν
τὰς ταῦτα διατιθέοντας καλεῖν, καὶ Φιλότησας
προπίνειν, καὶ ὅσων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλλὰ

his Coracis (*corui*) opus ipse fecisti, triginta au-
reis illum imprudentem senem emungens: at ille
propter Tisiam pro libro quinquaginta et septin-
gentas *drachmas* astu circumuentus exsoluit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reli-
qua tibi remitto lubens. Illud vero solum adii-
cio. Age istaec. ut lubitum fuerit, ne define
ebrios in te ipsum furores exercere. At illud,
quod dicere nolo, ne amplius. Apage. Neque
enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita
se instituunt, et amicitiae illis poculum propina-
re, et eisdem attingere cibos. Verum nec il-

L 5

lud

sum verborum esse, in *τισίας* et *ἐξέτισα*.
Gesner.

λαί μηδὲ ἐκεῖνό ἐς τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλή-
 ματα· καὶ ταῦτα πρὸς τὰς ἡπρὸ πολλῶ ἀπο-
 φράδα σοι ἐργασαμένους τὸ σῶμα· καὶ περὶ δὴ περ
 ἅπαξ Φιλικῆς παραινέσεως ἡρξάμην, καὶ κεῖνα,
 εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πο-
 λιάς, καὶ τὸ πίττεσθαι μόνον ἐκεῖνα. τί μὲν
 γὰρ νόσος τις ἐπέτγχει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοῖς τετον, τί σοι βέλε-
 ται καθαρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζε-
 σθαι, ὧ μηδὲ ὀρεῖσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον
 σοφὸν, καὶ πολιά, καὶ τὸ μνηστέον μελαινέσθαι,
 ὡς προκαλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῖδω δὲ
 αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶν τέτω, καὶ μάλιστὰ τῷ
 πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάγης ἔτι, μηδὲ ὑβρί-
 σης·

lud fiat quod post sermones solet; oscula: eaque
 apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut *Apo-
 phras* (*obscenum, detestabile*) fieret, effecere. Et
 quando semel amica te cohortari coepi, etiam
 illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos,
 ac velles ista sola. Si quis enim morbus urget,
 totum corpus curandum est: sin tale nihil negro-
 tas, quid sibi vult quod para, et levia, et lubri-
 ca facis, quae nec videri fas est? Illud solum in
 te sapiens, cani, et quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit *patere* tuae impuritatis. Parce
 sane illis, per Iouem, vel haecenus, et in primis
 barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel con-
 tume.

σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ
δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θη-
ριῶδες.

Ὁρᾷς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμα-
ρίναν εἶναι, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἣ
σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι
προσδεῖ τινος, ὡς τό γε ἔμὸν ἔποτ' ἐλθεῖναι;
ἐδέπω γὰρ οἶσθα, ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπᾶ-
σω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κύναιδος 22.]

tumeliose tracta. Si vero minus hoc pateris, certe
noctu et in tenebris fac quae facis: interdiu enim,
apage, nimis ferum et belluinum est.

22. Vides, quanto melius tibi fuisset non mo-
visse Camarinam, nec derisisse Apophrada, quae
tibi, apophrada, detestabilemque totam vitam red-
det? Aut deest forte adhuc ad eam rem aliquid?
Quantum in me est, nunquam deficiet. Non-
dum enim scis, quam totum in te plaustrum at-
traxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu
trepid-

22. ὦ παιπάλ. καὶ κύναιδος] Irridet stultitiam
hominis, qui astutus sibi videretur, nomini-
bus Atticis ab Aristoph. repetitis, qui Ὁρν.
429. sq. haec ita iungit, πυκνότατον κύναι-
δες, σόφισμα, κῆγμα, τρίμμα, παιπά-
λημ ὅλον. Nempe παιπάλημα pollen est:
eo nomine subtilitatem quandam a tritura
fori et usu rerum ortam indicant: qua re et-
iam nomen Latinum servaui. Κύναιδος vul-
pes

ὕποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δαεὺς, καὶ τὸτο δὴ τὸ
ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀπο-
βλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ
παμπάλημα, καὶ τὸ κίναδος, ὥσπερ τινα αἰνί-
γματα, καὶ γρίφας αἰεσσαί. ἀγνοῖς γάρ σοι
τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥς ὥρα ἤδη καὶ
παῦτα συνοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετρα-
πλῇ σοι ἢ ἀποφράς ἐκτέτακται. αἰτιᾷ δ' οὗν
σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὥς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης
λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων σομάτων, καὶ ἀφρο-
σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυσυχία γίνεσθαι.

trepidare, si quis vir hirsutus, et, vt veteres di-
cebant, nigro podice, vel torum te intueretur?
Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen*
et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et
griphos audieris. Incognita enim tibi sunt ope-
rum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet
calumnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas
tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis
omnia. Vt enim praeclarus Euripides docere
solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis*
infortunium.

pes est. Nempe κίναδος legendum, non
κίναδος, ex ipso vocum Atticarum connu-
bio iam suspicaretur aliquis, *Vulpem* reti-
nuit. *Gesner.*

Περὶ τοῦ οἴκου I).

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κυδ-
 νῷ λούσασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν
 ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσ-
 ηνῶς ὀξύν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέρους ὥρα
 ψυχρὸν, ὥς τε καὶ ἐπὶ προδῆλῳ τῇ νόσῳ, ἣν
 ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκεῖ μοι εἰς αὐτὴν τῆς λειψύτης
 ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μέγας μέγι-
 στον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότα-
 τον, καὶ χρυσῷ σιλπνέτατον, καὶ γραφαῖς ἀν-
 θηρο-

De Oeco.

Ergo Alexander lauare in Cydno cupiit, cum
 pulchrum videret et pellucidum amnem, et
 sine periculo profundum, et blande celerem, et
 ad natandum iucundum, et frigidum aestate;
 adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem mor-
 bi, quem inde nactus est, periculo a lauandi vo-
 luptate reuocari potuisse: Oecum autem aliquis
 conspicarus magnitudine ingentem, et specie pul-
 cherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem
 ab

- I. περὶ τῆς οἴκου] Non totam domum esse, quae
 hic laudatur, i. e. aedes plurium conclauium;
 sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomi-
 ne etiam Latinis retento, oecus; tota descri-
 ptio loquitur. Gesner.

θηρότατον, καὶ ὅτ' ἐπιθυμήσεις λόγους ἐν αὐτοῖς διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέττας διατρίβων, καὶ ἐνεδουκισθῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλισσά καὶ αὐτὸς μέρος τῶ καλλέας αὐτῶ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἀπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀνευδός, ἢ φθόγῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς;

Ἡράκλεις, ὁ Φιλοκάλες τινός, εἰς περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικῶ τὸ ἔργον, ἀγροικίᾳ δὲ πολλῇ, καὶ ἀπειροκαλίᾳ, καὶ προσέτι γε ἀμυσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξίζεν, καὶ τῶν καλίστων

ab auro, et picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreuerit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper musas, rebus iucundissimis se indignum iudicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis,

λίσσων ἀποξενῶν, καὶ μὴ συνίεναι ὥς ἔχ' ὁ αὐ-
 τὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδκώταις τε καὶ πε-
 παιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη-
 τὸ κοινὸν τᾶτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὄρω-
 Φὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστῆσαι, καὶ
 κατ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖε τῷ μὴ ἂν δυνηθῆναι
 ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅσις δὲ μετὰ
 παιδείας ὄρεται τὰ καλὰ, ἐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπή-
 σαιεν, ὅψει μόνῃ καρπυσάμενος τὸ τερπνόν, εἰδὲ
 ἂν ὑπομῆναι ἄφωνος θεατῆς τῷ καίλλεος γενέσθαι.
 πειράσεται δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι 2),
 καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν.

H

mis, nec intelligere, non eandem circa specta-
 cula legem esse imperitis literarum, atque erudi-
 tis hominibus: cum illis sufficiat commune illud,
 videre solum, et circumspicere, et circumferre
 oculos, et ad lacunas suspicere, et mouere *ab ad-
 miratione* manum, et tacite oblectari prae metu,
 ut quidquam dignum iis quae spectantur proferre
 possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto, satis habeat oculis tan-
 tum fructum illius iucunditatis percipere, neque
 sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit,
 quantum potest, immorari spectaculo, et oratione
 illud *quasi* pensare.

3. Pre-

2. ἐνδιατρίψαι] Plus est, quam solo visu im-
 mora-

Ἡ δὲ ἀμειβή, ἐκ ἑπαίνος τᾶ οἴκῃ μόνον (τᾶ-
 το μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μετράκιῳ
 ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπλήχθαι,
 καὶ πρὸς τὰ ἐν ἔρανῳ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ
 τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
 καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰς βελτίστες συγκαλέσαντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τᾶ ἑπαίνου καὶ τᾶ-
 το γένοιτο αὖν. καὶ τὸ πρῶγμα ὑπερήδισον, οἴ-
 μαί, οἴκιον ὁ κἀλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀνα-
 πεπταμένος, καὶ ἑπαίνου καὶ εὐφημίας μεσὸς
 ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπη-
 χῶν,

3. Pretium vero illud non laus modo concla-
 vis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum
 decuerit, ut admiratione domus Menelai percella-
 tur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur
 atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra
 pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere
 in eo, et conuocatis praestantissimis hominibus,
 orationis facultatem ostendere, id ipsum, in-
 quam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iu-
 dicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad acci-
 piendam orationem apertus, laude et fauentium
 vocibus plenus, placide et ipse antrorum instar
 reso.

morari; sed quasi non posse satiari admiran-
 do atque laudando, cf. *Advers. Indoct.* 26. et
Alex. 33. *Reitz.*

χεῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολαθῶν, καὶ
 παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς
 ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς
 ὅν τις ἐμαυτὸς ἀηροκτὴς διασημημονεύων τὰ εἰ-
 ρημένα, καὶ πρὸν λέγοντα ἐπαμνῶν, καὶ ἀντίδο-
 σιν ἢ ἄμειπον ποιούμενος πρὸς ἅντ'· οἷον τι
 πᾶσχεσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιεμένων αἱ
 φλοπῖαι ἐπαυλᾶσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανέκσης κα-
 τὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφέ-
 ρης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι
 τὴν ἀμειβομένην πρὸς ὁδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν
 μέσοις περ τοῖς κρημνοῖς κατοικῆσαν, καὶ λαλῶ-
 σαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν.

Ἔμοι γὰρ δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἷα πολυ-
 τελεία ἢ τὲ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τὰς λό-
 γας

resonans, et subsequens quae dicuntur, et ultima
 vocis protendens, extremisque orationis immo-
 rans, vel potius ut docilis auditor memorans quae
 dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non
 alienum a Musis reddens. Quale quiddam excel-
 sis rupibus accidit, quae tiliarum pastoriciarum
 cantum resonant, redeunte per percussione
 voce, et in se ipsam reuertente. Imperiti autem
 putant, virginem quandam esse, quae canentibus
 respondeat clamantibusue, in medijs, alicubi prae-
 ruptis habitantem, et intus loquentem ex rupibus.

4. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi
 efferri etiam animus dicentis et ad orandum exci-

γὰρ ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλέ-
σης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ αἰρεῖ τι διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλὴν εἶτα πρὸς
αὐτὸ κοσμήσαν· ἐνπέμπει τὰς λόγους· ἢ τῷ μὲν
Ἀχιλλεῖ πισεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλων ἐπὶ
τῆναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ
θνέδου αὐτὰ παρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερω-
θῆναι πρὸς τὴν τῆς πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγους δὲ
σπαδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς καλὴν χωρίων;
καὶ τοὶ Σωκράτες μὲν ἀπέχρησε πλάτανος 3)
εὐφυῆς, καὶ πόα εὐδαλῆς, καὶ πηγὴ διαυγής, μι-
κρὸν

tari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum infuit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi causa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso:

3. πλάτανος] Haec de platano, de Ilisso, de musis etc. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lybiae opposita est. *Gesner.*

κρὸν ἀπὸ τῆ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμενος,
Φαίδρε τέ τῃ Μυρρινυσίᾳ κατειρωνεύετο, καί
τὸν Λυσίᾳ τῇ Κεφαλῇ λόγον διήλεγε, καὶ τὰς
Μέσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν
ἐρημίαν, συμπεριληψομένας τῶν περὶ τῆ ἔρω-
τος λόγων. καὶ ἐκ ἡσχύνετο γέγων ἄνθρωπος,
παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας τὰ παιδε-
ρασμα. ἔς δὲ ἔτιω καλὸν χωρίον, ἐκ ἧς οἰώ-
μεθα καὶ ἀκλήτεες αὐτὰς ἐλθεῖν;

Καὶ μὴν ἔκατὰ γε σκιὰν μόνην, ἔδὲ κατὰ
πλατάνην κάλλος, ἡ ὑποδοχή, ἔδ' ἂν τὴν ἐπὶ
τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς
τὴν χρυσοῖν 4). ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτε-
λείᾳ

Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
dissimulatae sermonibus sapientiae lusit, et Ly-
siae Cephalae F. orationem redarguit, et Musas
vocavit, ratus, in illud desertum venturas, ad-
iuturasque illam de amore disputationem. Nec
puerum hominem sonem vocare virgines, auditu-
ras de puerorum amore sermones: in locum au-
tem adeo pulchrum non putemus etiam non vo-
catas illas venire?

5. Atqui non umbram modo habet, aut pla-
tani pulchritudinem, hoc diuersorium, etiam si
relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas.

M 2

Istius

4. τὴν βασιλέως — τὴν χρυσοῖν] Haec est
illa aurea platanus, quam cum vite eius ge-
neris

λεία μὲν τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἢ καλὸς, ἢ
 τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὖρυθμον, οὐ
 συνείργαστο, ἔδ᾽ κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ'
 ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλῆτος μόνον, καὶ
 Φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν
 ἐχόντων. ἔπανος δὲ ἔδαμ᾽ προσῆν· ἔδ᾽ γὰρ
 ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, ἔδ᾽ πρὸς τὸ
 τερπνὸν ἐποιᾶντο τὰς ἐπιδείξεις, ἔδ᾽ ἐφρόν-
 τιζον, εἰ ἐπαινεῖσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκ-
 πλαγῆσονται. ἔ Φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ Φιλό-
 πλετοὶ εἰσιν οἱ Βάρβαροι.

Τέττ

Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars
 vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut com-
 menfurata proportio, non una elaborata aut per-
 mixta auro erat: sed barbaricum spectaculum,
 diuitiae solum, quibus inuiderent spectantes,
 beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat
 nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsa-
 cidae, neque ad delectationem hominum visui
 exponere sua solebant, neque curabant, lauda-
 turine essent spectatores; sed id solum, vt per-
 cellerentur. Neque enim elegantiarum, sed
 diuitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hu.

neris Dario, Xerxis patri, donarat Pythius
 Lydus *Herod. 7, 27. Gesner.*

Τὰτα δὲ τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος, ἡ κατὰ βαρβα-
 ρικὰς τινὰς ὀφθαλμὰς, ἡ δὲ κατὰ Περσικὴν ἀ-
 λαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἡ δὲ πένη-
 τος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῆς θεατῷ δεόμενον, καὶ
 ἔτι μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λαγι-
 σμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγόμενοις. τὸ γὰρ τῆς
 τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλισον ἀποβλέπειν (κάλ-
 λισον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ
 τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ
 τῷ φωτὶ ἐμπέπλασθαι ἐς κόρον; ἀναπεπτα-
 μένων τῶν θυρῶν, καὶ ὁ καὶ τὰ ἱερὰ βλέπον-
 τα ἐποίεν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ τῷ μήκῳ πρὸς
 τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς
 ὥραν

6. Huius autem pulchritudo oeci non ad bar-
 baricos oculos *exacta est*, neque ad Perficam su-
 perbiam, aut iactationem regiam; neque paupe-
 rem solum sed ingeniosum spectatorem postulat,
 cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratioci-
 natio etiam dicta consequatur. Quod enim pul-
 cherrimam diei partem spectat (est autem pulcher-
 rima, et amabilissima pars principium) et tollen-
 tem statim caput solem excipit; quod valuis aper-
 tis luce ad satietatem repletur; quo positu templa
 faciebant antiqui: quod longitudo latitudini et
 vtriusque altitudo decora proportionem respondet;
 quod fenestras sunt liberae, et ad vnamquamque
 M 3 par-

ᾠραν ἐκείνην εὐστοχον, πῶς ἔχ' ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαίνων ἄξια;

"Ετι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπιφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρεσῇ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ᾧ τοιν ἐλθόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἀφειστον τῆς κόμης συνδέσσει, τοσῶτον τῇ εὐμορφίᾳ προσιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῇτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δέ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν,
καὶ

partem anni recte dispositae: quæ non iucunda hæc omnia et digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in ornato nihil quod reprehendi possit, illa auri decora et commensurata distinctio, nihil habens in vsu inuidiosum; sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuantem taenia, quae tantum addat formae, quantum vesti purpura. At meretrices, praesertim si qua est deformior,

καὶ τὴν ἐσθῆτα δαμν πορφύρεαν, καὶ τὴν δειρήν
 χρυσὴν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι
 τὸ ἔπαγωγόν, καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ, προσθέ-
 σει τῷ ἔξωθεν τερπνῶ παραμυθεύμεναι. ἡγῶν-
 ται γὰρ καὶ τὴν ἀλάνην αὐτῶν σιλπνοτέραν φαί-
 νεσθαι, συναπολαύσκεισαν τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ
 ποδὶ τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσεν ὑπὸ χρυσῷ
 σανδαλῷ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον
 γενήσεσθαι, τῷ φαινοτάτῳ συνερώμενον. ἀλλ'
 ἐκεῖται μὲν ἔτιωσι, ἡ δὲ γὰρ σάφρων γυνὴ χρυσῷ
 μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
 χρήται, τὸ δ' αὐτῆς καλλῶς, ἢ ἂν αἰσχύναι-
 το, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα.

Καὶ

mior, et vestem totam purpuream, et collum sibi
 faciunt aureum, ipso pretio venientes illecebras,
 et quod pulchritudini deest, extra apponendis,
 quae aliquam suavitatem habent, solantes. Pu-
 tant enim, et brachium sibi candidius visum iri,
 aurum si vna refulgeat; et pes quod minus cir-
 cumscripse formosus est, illud occultatum iri sub
 aureo sandalio; ipsam faciem visum iri amabili-
 rem, si vna cum eo, quod splendidissimum est,
 adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Ve-
 rum modesta mulier auro, quantum satis est, et
 ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritu-
 dinem neque nudam ostendere erubescat.

Καὶ τοίνυν ἡ τέδε τῷ οἴκῳ δρεφὴ, μᾶλλον δὲ
καθαλή, εὐπρόσωπος μὲν καὶ κατ' ἑαυτήν, τῷ
χρυσῷ δὲ ἐς τοσάτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ
ἡρανόσ ἐκ νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος
περιλαμβάνεσθαι, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν
τῷ πυρὶ. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ἔ καλὸς ἀν,
ἀλλὰ Φοβερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις εἰς
ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, εἰς μόνον τῷ τέρ-
ποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνσπαρμένον,
ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινὰ ἡδῆσαν ἀπολαμβάνει, καὶ τὸν
οἶκον ὅλον ἐπιχρῶνται τῷ ἐρυθρήματι. ὁπόταν
γάρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφάνηται, καὶ ἀναμιχ-
θῇ τῷ χρυσῷ, καὶνόν τι ἀπαεράπτασι, καὶ δι-
πλασίαν τῷ ἐρυθρήματος ἐκφαίνεσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ

8. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius,
formosum quidem per se quoque, aut eatenus
ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stel-
lis per intervalla collustratum, et ignibus per in-
terstitia quaedam a se remotis floret. Si vero to-
tum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terri-
bile videatur. Videat autem hic aliquis neque
otiosum aurum, neque solius delectationis causa
reliquo ornatui adpersum; verum splendore et-
iam quodam incundo relucet, totique domui ru-
tilum quendam colorem adiecit. Cum enim in-
cidens lumen attingit aurum, permistumque illi
est, commune quiddam refulgent, ac duplicem
ruboris serenitatem reddunt.

9. Ex-

Τὰ μὲν δὲ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τῶ οἴκῳ τοιαύ-
 δε, Ὅμηρος τινὸς θεόμενα ἐπαινέει, ἵνα αὐτὸν
 ἢ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰ-
 γλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι. τὸν δὲ ἄλ-
 λον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάσκει,
 καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὄψει καὶ
 λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν·
 πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραι-
 νεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλ-
 λος, τοῦτ' δὲ τὸ ἕαρ αἰδίου, καὶ ὁ λειμὼν ἀμά-
 ρυντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς
 ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
 τῶν δρεπομένων.

Τὰ

9. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia
 sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui
 illam aut alte-fastigiatam, ut Helenae thalamum,
 aut splendidam, ut Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parie-
 tum, et colorum pulchritudinem, et evidentiam
 uniuscuiusque, accurationemque, et veritatem,
 adspectui veris, et prato florido comparare rectum
 fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque,
 et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc
 vero perpetuum ver, et nunquam marcescens
 pratum, et flos aeternus, quem solus attingat
 vilis, et spectaculi illam suavitatem demetat.

Τὰ δὲ τὸσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς ἐκ ἂν ἡσθεῖη βλέπων, ἢ τίς ἐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχισον ὃν ἀπολειφθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἶμαί, δράμοι κατὰ πρηνῆς πεδίε, καὶ μαλακῆ, προσηνῶς δέχομένε τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ ποδί, καὶ μὴ ἀντιτυπῆντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γὰρ τότε χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τὰ πεδίε τὸ κάλλος.

Ὁ δὲ ταῶς, ἥρος ἀρχομένε, πρὸς λεμῶνα τινα ἐλθὼν, ὁπότε καὶ τὰ ἀνθη πρόεισιν, οὐ ποθεῖ

10. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat turpissimum esse non paria facere his quae videmus. Est enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, decurrat per primum campum ac mollem, placide accipientem gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas. Omnibus enim tum vititur viribus ad currendum, totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat.

11. Ac pauo sub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non desiderabilio-

ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις
 ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τό-
 τε καὶ ἔτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδεί-
 ξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ἑρὰν ἐπάρας, καὶ πάντο-
 θεν αὐτῷ περισήσας, ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ
 αὐτῆ, καὶ τὸ ἑαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν
 προκαλῶντος τῆ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμύλλαν. ἐπ-
 ρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεῖ τῷ κάλλει. ὅτε δὲ καὶ θαυμασιώτερος
 φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ
 τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ
 πρὸς ἕτερον εὐμορφίης εἶδος τρεπομένων. πά-
 σχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, ἔς ἐπ'
 ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τινος ἑκασον
 περι-

biliores tantum, verum etiam, vt dicat aliquis,
 floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque
 pallis pennis ac soli ostensis, elata cauda et in or-
 bem circa se erecta, suos itidem flores exponit,
 suarumque ver pennarum, prout velut ad certa-
 men ipsum prouocante. Conuertit se itaque et
 circumagit, et pulchritudinis suae quandam ve-
 lut pompam agit: vbi sane admirabilior etiam vi-
 detur, mutantibus subinde ad lucem coloribus,
 et sensim in alios transeuntibus, atque in aliam
 se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis
 habet pennis, quorum vnuunquemque velut iris
 quae-

περιθυσία. ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τῆτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὠφθη, καὶ τὰ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγές, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐσιν, ἔτω μετακασμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσς.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανῆσα, ἴσε, καὶ μὴ εἶπω· ὥς, εἰ καὶ πάντα πᾶσιν ἡπειρώτης καὶ ἀπείροπλος τις εἴη, πάντως ἂν ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κοῦφως ἐπεριμάζεσαν τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηῶς τε καὶ λείως ἐπ' αἰρων ἡρέμα διολισθαίνεσαν τῶν κυμάτων.

Καὶ

quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsam etiam mare habere, quo nos alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit et navigandi imperitus, tamen et ipse conscendere nauim velit, et circumnavigare, et multum discedere de terra, idque in primis si videat ab aure secunda leniter inflari vela, nauim autem blando leuique motu per summos labi fluctus.

13. Ita-

- Καὶ τοίνυν καὶ τᾷδε τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος ἰκανὸν
καὶ παρορμησάμην ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεί-
ραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκίμησαι παρασκευά-
σαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πεί-
πεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυ-
θα, ὥσπερ ἀπὸ Ἰϋγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα ἔμικράν ἔχων, εἰ καὶ τέως
ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλῶς αὐτὰς Φα-
γεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κοσμημένους.

Ἄλλος δέ τις ἐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ
πάνυ γενναῖος, ὥς φησι, καὶ μετὰ μὲν λέγον-
τος ὑπέκρεε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν
καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, ἐκ ἀληθείᾳ ταῦτα λέγειν
φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φέρομαι ἐπιτη-
δεύοντι.

13. Itaque huius etiam pulchritudo oculi apta
est, quae impellat ad dicendum, et dicentem ex-
citet, et plausum illi omni ratione paret. Equi-
dem his ipsis moueor, et iam sum motus, et in
oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab
iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine,
spe non parua fretus, etiamsi ad hunc diem in-
formis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, ve-
lut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignava
oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter
dicendum me interpellauit et abrumpere dictio-
nem conata est, tum postquam desii, non vera,
ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad
edē-

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκx καλ-
 λος, γραφῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ
 γάρ πε τ' ἀναντίον ἀποβαίνειν. μᾶλλον δέ, εἰ
 δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
 καθάπερ ἐν δικασαῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσι-
 τελέεσθρον ἡγήται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκx,
 καὶ ἀμορφίαν. ἐμᾶ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος,
 ὥςx ἐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ
 δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὼ σιωπήσομαι,
 καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μετασῃσομαι.

"Ἄνδρες τοίνυν δικασαί, Φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν
 προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν
 οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐκόσμησεν·
 ἐγὼ δὲ τοσάτx θέω ψέγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι,
 ὥςx

edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudi-
 nem oeci pictura et auro ornatam. Contrarium
 enim quodammodo euenire. Quin, si videtur,
 ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos,
 tanquam iudices, dicat, quare commodiorem
 esse putet dicenti vilitatem loci atque deformita-
 tem. Me quidem orantem iam audistis: ergo
 non opus est, me bis de eadem re verba facere.
 Ista vero iam progressa in medium dicat, tacebo
 interim ego, et paululum illi decēdam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator,
 Iudices, multis et magno opere laudauit hunc oecum,
 suaeque illum oratione ornauit. Ego vero tantum
 abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut et-
 iam*

ὥς καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνῃ παραλελειμμένα προσθή-
σαν μοι δοκῶ. ὅσω γὰρ ἂν ἡμῖν καλλίων φαί-
νηται, τόσω δὲ ὑπεναντίως τῇ τᾷ λέγοντος
χρεία δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυ-
ναικῶν, καὶ κόσμῃ, καὶ χρυσῷ ἐκείνος ἐμνημό-
νευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παρα-
δείγματι. Φημί γὰρ ἐν καὶ γυναιξὶ καλαῖς ἔχ-
ῃς συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ
καὶ ἐναντιῶσθαι τὸν κόσμον τὸν παλύν, ὅπου-
ταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τᾷ χρυσῷ
καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀν-
τὶ τᾷ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν,
ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς
τὴν σαρκῶ, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ
τὸ

*iam praetermissa ab illo additurus mihi videar.
Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto ma-
gis contrarius dicentis vsui ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, et mundi et auri mentio-
nem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar,
permittite. Aio enim ego pulchris etiam mulieribus
non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unusquisque ab auro et lapidi-
bus pretiosis perculsus, pro eo quod laudare debebat
aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum,
aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sar-
dam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam
respi-*

τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥς τε ἄχθοιτο αὖ εἰκότως παρορισμένη, διὰ τὸν κόσμον, ἐν ἀγόντων σχολῇ ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιημένων τὴν θέαν.

• Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν αὐτῷ καλοῖς ἔργοις λόγος δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἁμαυρεῖται, καὶ συταρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλας δεικνύει, τῷτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέειπε γέ μὴν καὶ τὴν Φωνὴν αὐτὴν ἐπιταραττεύεται ἐν ἔτῳ εὐφάνῳ καὶ ἡχέοντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει,

respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praeteruideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16 *Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, et obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cauendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo ut sonoro uoco dicentis. Resonat enim, et reclamationes et*

λέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν
τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν,
ἢ τὰς κελευσὰς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύ-
ματος ἤχον ἐπάδῃ τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπι-
κρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ
τὸ ἥττον.

Καὶ μὴν καὶ κῆνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς
ἄρξ ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ
προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ
ἐναντίον ποκῆ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ
τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐρ-
γάζεται ἐνθυμέμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχι-
σον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τὰς
λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἔτός γε ὁ φανερώτατος,
ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἐπει-
τα

*et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quate-
quid etiam tuba facit tibine, si una canant, aut
celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum
accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus ma-
gnus, et ad silentium illum qui minor est redigit.*

17. *Quin illud ipsum, quod dicebat aduersarius,
excitari a pulchro oeco dicentem, et alacriorem red-
di, illius, mea quidem sententia, fit contrarium.
Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat,
facitque timidiorē; dum cogitat, omnium turpissi-
mum esse, si in loco formoso habita non similis ei
videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis de-
prebendatur. Velut si quis armis indutus pulcherri-*

τα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν
 δειλὸς ἀπὸ τῶν ὀπλων. τῷτο δέ μοι δοκεῖ λο-
 γισάμενος καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκείνος, εὐ-
 μορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ
 παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἐαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα
 αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λόγων τὸ
 κἄλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τῷ λέγοντος αὐ-
 τῷ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ
 τῆς φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὀψευ-
 ἐπιμετατάσεως, καὶ πρὸς αὐτὴν καλῆσης, καὶ τῷ
 λόγῳ προσέχειν ἐκ ἐώσης. ὥς τε τίς μηχανὴ μὴ
 ἔχῃ πάντως ἑλαττον εἶναι αὐτὸν, τῆς ψυχῆς
 διατριβῆς περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;

Ἐῷ

*mis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia
 ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens
 Homericus ille orator videtur minimam curam ha-
 buisse pulchritudinis; potius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tan-
 to admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem com-
 paratione appareret. Alioqui necesse est, ipsum di-
 centis animum occupari in spectaculo, et exquisitam
 illam curam remittere, cum vincat illa species et ad
 se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur.
 Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat de-
 terius, occupato circa laudem eorum, quae videntur,
 animo?*

18. Omic.

Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοί, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιῆτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίσαντα. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐσὶν, ὥς ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεάς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν εὐδὲν, ἀφρόω τῷ κἀλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰεὶν τι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ἔρωμένοις ἐσὶν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, ποιῶτο τὴν ἀκρόασιν.

Ὅτι

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes et ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores fiunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusus, orationem illam, siue auditionem, nec omnino audire videtur: sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat.

“Οτι γὰρ ἐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύς ὄψεται ἀντ-
 αγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατε-
 θεῖς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν· ἐκεί-
 ναι μὲν γὰρ ἐκήλυν τὰς παραπλέοντας, μελῶ-
 δῶσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ κα-
 ταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεΐχον, καὶ ὅλως τὸ
 ἔργον αὐτῶν ἐδειτὸ τινος διατρεβῆς· καὶ πᾶ-
 ρες αὐτάς καὶ παρέπλευσε, καὶ τῷ μέλῳ παρή-
 κησε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαίο-
 τатόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς
 ὁμιλᾶν, εὐθύς ἐξίση τὰς ἰδόντας, καὶ ἀφῶντας
 ἐποίει· ὡς δὲ ὁ μῦθος βέλεται, καὶ λέγεται,
 λίθινοι ἐγίγοντο ἀπὸ τῆ θαύματος. ὥς τε καὶ
 ὃν ὑπὲρ τῆ τῶν λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμ-
 προσθεν,

19. Neque enim satis valere vim verborum, qui-
 zies cum visu pugnandum est; Sirenium etiam fabu-
 la, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam
 illae quidem praeternauigantes mulcebant, canendo
 et adulando carminibus, detinebantque appulsos,
 et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Ex
 aliquando aliquis praeternauigauit, et inaudita prae-
 termisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritu-
 do, quae esset violentissima, et ad principes animae
 partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat,
 faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur,
 lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur et quae
 de pavone paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me
 dicta

προσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῶν εἰρῆσθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείναι ἐν τῇ ὄψει, καὶ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερεπνόν. καὶ εἴ γε τις παρασησάμενος τὴν ἀηδόνα ἢ τὸν κύκνον, ᾄδειν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν τὰ σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἢ ψυχῇ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. ἄτως ἁμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή.

Καὶ ἐγὼ γε, εἰ βάλισθε, μάρτυρα ὑμῖν παρασησόμεαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀνχομένων τὰ ὀρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τῶ Λύξῃ Ἀλικαρνασσόθεν· ἀπειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖ-

τω

dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta collocatos hinc lusciniam et cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego transituram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo inuictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

20. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perbibebit, multa, quae videntur, his quae auditu percipiuntur esse validiora. Et mihi tu iam, praeco huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando, praeclare ille quidem, obsecutus est,

τω παρελθών, ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰατῆ
 πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀλη-
 θέα τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασαί, μυ-
 θέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τετέων
 πέρι, ὅψιν ἀνοῆς προτιμέων. ὥτα γὰρ τυγ-
 χώνει ἔντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. αἰνέετε
 τῷ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὀφει
 ἀποδεδώκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτε-
 ρόεντά 5) ἔσι, καὶ οἷχεται ἅμα τῷ προσελθεῖν
 ἀπαπτύμενα· ἡ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰεὶ
 παρε-

*in medium progreffus iam dicat testimonium. Pa-
 tiemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo
 loqui: Verā ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praeferendum auditui, aures
 enim oculis fere sunt infideliores. Auditis testem,
 quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane.
 Verba enim alata sunt et abeunt, et simul dum prod-
 eunt, auolant. Verum delectatio ex his, quae vi-
 dentur,*

5. ἔπεα πτερόεντα] Cur verba alata vocentur,
 hanc rationem reddit *Iulian.* Epp. ad Eugen.
 p. 141. Collect. Epp. Graecanic. πάντως πε
 καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι
 δυνατόν πανταχῇ φοιτᾷν, ὥσπερ οἱ τα-
 χύτατοι τῶν ὀρνιθῶν, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἀτ-
 τοντας. *Reisz.*

παρεσῶσα, καὶ παραμένεσα, πάντως τὸν θεα-
τὴν ὑπάγεται.

Πῶς ἔν' ἡ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστής;
οἶκος ἔτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν, μᾶλλον
δὲ τὸ μέγιστον ἔδέπω Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ
δικασαί, καὶ μετὰ λέγοντων ἡμῶν, εἰς τὴν
ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς τοίχας ἐθαυμά-
ζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην
ἀποσρεφόμενοι. καὶ μηδὲν ἀσχυνθήτε· συγ-
γνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλ-
λως τε, καὶ πρὸς ἔτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς
ἐποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς
ἐξορίας μετὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγω-
γὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δε-
μενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς
ἀπο-

*deur, adstant semper ac mactens, subit omnino
spectatorem.*

21. *Qui igitur non validus dicenti aduersarius
sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin quod
maximum est nondum dico. Vos enim ipsi, iudices,
cum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros ad-
mirabamini, picturas examinabatis conuersi ad sin-
gulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum
enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in
argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim exqui-
sita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras
habent vere, et eruditus spectatoribus indigent. Et
ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quan-*

ἀπολιπόντες, Φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐ-
τὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἶμαι,
ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως
ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τῷ ἀντιδί-
κῃ προτιμήσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα,
καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλε-
πὸν δὲ τῷ τολμήματος ὁρᾷτε, ἄνευ χρωμάτων,
καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσασθαι τοσαύ-
τας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.

Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν εισιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ
ἐναμείμικται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ
κῆτος Φονεύει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιροῖ,
καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἅπεισιν, αὐτὴν
ἄγων· πάρεργον τῷτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτή-
σεως·

tum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam.
Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spe-
ctantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso no-
mine me laudabitis, et aduersario praeponeris, ut
qui et ipse ostendat oecum, et voluptatem vobis ge-
minem. Difficultatem autem incepti mei videre,
qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot
imagines constituere. Tenuis nempe est verborum
pictura.

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cerum
interficit, et liberat Andromedan, uxorem paullo
post sibi habiturus, abitque illam ducens. Agis hoc
obiter in suo ad Gorgonas volatu. In breui autem
tabel-

σεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
σατο, αἰδῶ παρθένα, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ
γάρ τὴν μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου
τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρία ὅψιν ἀπρόσμαχον·
καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ
δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ
λαίᾳ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ
καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τῷ κή-
τους εἶδε τὴν Μεδουσαν, ἤδη λίθος ἐστὶ· τὸ δ'
ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.

Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμ-
μα γέγραπται δικαιοτάτον, ἔ τὸ ἀρχέτυπον ὁ
γραφεὺς παρ' Εὐριπίδα ἢ Σοφοκλέες δοκεῖ μοι
λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκό-
να. τὼ νεανία τὼ ἐταίρω, Πυλάδης τε ὁ Φω-
κεὺς,

*tabella multa expressit artifex; pudorem virginis
ac metum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo:
et ausum iuuenis amatorium; et difficilem oppugnatu
speciem belluae. Atque haec quidem irruit spinis
horrens, ac terribilis riçlu: Perseus autem laeua
Gorgonem obiicit; dextra ferit gladio, et qua parte
vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua adhuc vi-
vit, falce caeditur.*

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula pi-
cta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab
Euripide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui si-
milem et ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo so-
dales

κεῦς, καὶ Ὀρέξης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λα-
θόντε τὰ βασίλεια 6); καὶ παρελθόντε, Φο-
νεύσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κκυταιμνή-
στρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τιнос ἡμίγυμνος
πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμέ-
νοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες,
ἔπη Φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δὲ τι ὁ
γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἄσεβός τῆς ἐπιχει-
ρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον
παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τὰς νεανίσκας
ἐργασάμενος τῷ τᾷ μαίχῃ Φόνῳ.

Μετὰ

*dales Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam pu-
tabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam
intran, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytem-
nestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda
iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati
facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, cir-
cumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor,
cum impium quod fuit in hoc facinore ostendit modo,
et tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed
immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri.*

24. Post

6. λαθόντε τὰ βασ.] Verti ac si legeretur καὶ
παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασ. Calus
similes fecerunt, opinor, vt λαθόντε prae-
poneretur, inde reliqua confusio. *Gesner.*

Μετὰ δὲ τῷτο θεός ἐστιν εὐμορφος, καὶ με-
ράκιον ὠραῖον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος
ἐπὶ πέτρᾳ καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσ-
παίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ’
αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς με-
διᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδί παί-
ζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί.

Ἐπὶ δὲ τέτοις ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τῆ
κῆττος ἐκείνα τέλμων, καὶ ἡ Μεδουσα τεμνομένη
τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπτουσα τὸν Περ-
σεῖ· ὁ δὲ τὴν μὲν τέλμαν εἰργάζαι, τὰ δὲ ἐρ-
γον ἔχ, ἐώρακέ πω 7), ἀλλ’ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
τῆς

24. Post haec vero formosus Deus est, et ado-
lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Bran-
chus in petra sedens, leporem retinet, et alludit ca-
ni: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem
habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus
utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane.

25. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae
ante caelum gesta sunt, et Medusa cui caput praeci-
ditur, regensque Perseum Minerva. At ille pere-
git facinus, ut opus ipse suum non videret, prae-
terquam

7. οὐχ ἐώρακέ πω] Qui non ignorat historiam
facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phere-
cydes apud Schol. Apoll. Argon. 4, 1515. de
Mercurio et Minerva, Persei in hoc facto
adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ ἔτοι οἱ
θεοὶ

τῆς Γοργόνας τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρὸσιμον
τῆς ἀληθοῦς ὄψεως.

Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυ-
ρος 8), Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήται. ἡ θεὸς λίθι
λευκῇ,

*utquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: nominat
nimirum quanti constaret directo visu Nam adspe-
xisse.*

26. In medio pariete, superne, e regione ianuae
aedicula Minervae facta est. Dea e candido mar-
more:

θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπ-
ετραμμένον· καὶ δεικνύειν ἐν τῷ κατό-
πτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo)
τὴν Μεδύσαν κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat
apud Ouid. Met. 4, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod laeua gerebat
Aere percussio formam adspexisse Medusae.
Itaque omissam apparet particulam excepti-
vam, quae hoc forte modo expleri poterit,
ἐχ' ἐώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. At-
que ita interpretatus sum. Gesner.*

8. ἄνω τῆς ἀντίθυρος] Quum puer, essem,
censui scripsisse auctorem, ἄνω τις ἀντίθυ-
ρος, neque huius cogitationis nunc poenitet.
Gronou. Sine vlla dubitatione recipienda
coniectura Gronouii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθη-
ναῖς est aedicula Minervae, in medio pariete,
ex aduerso ianuae posita. Ναὸν vel νεῖον
non semper esse iustum templum et aedem,
sed machinationem angustam, recipiendo
signo

λευκῆ, τὸ σχῆμα ἔ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγάσης θεῆ πολεμικῆς.

Εἴτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτη γέ, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. Ἡ Φαισος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται.

Ταύτῃ ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. Ὡρίων φέρει τὸν Κηθαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ἐδ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδόν, ἐποχήμενος.

Καὶ ὁ Ἥλιος Φανείς, ἰᾷται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ Ἡφαίστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.

Οδυσεὺς
more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica.

27. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator, illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius.

28. Hanc sequitur verus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caccitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Vlyss.

figno Dei alicuius factam, luculenter ipse Lucianus docet *Amor. c. 13.* vbi ἀμφίδυρος, quemadmodum hic ἀντίδυρος, Veneris νεώς describitur. *Aediculam* e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione vtitur. *Gesner.*

Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τῷτο, δῆθεν μεμνηνός, ὅτε συστρεφεῖν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ θέλων 9). πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλῶντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τῷ Ναυπλίῃ, συνεῖς τὸ γιγνώμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τῷτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λυεῖ τὴν ὑπόκρισιν.

Τῷα-

30. *Vlysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Attridis nolit. Adsunt autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iumentorum, eorum quae agerentur ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim Nauplii F. intelligens quid ageretur, raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam gladio, et aduersus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Vlysses ab hoc metu resipiscit, et sis pater, et simulationem soluit.*

31. *Vlti-*

9. ὅτε συστρ. μὴ θέλων] Legendum est, nisi vehementer fallor, ἅτε μὴ θέλων. - Gesner.

Τσάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλω διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀθλίῳ καθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ἑρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασαί, οὐχ ὁρᾷτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὴν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεὰν ἀποσρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, ἔχ' ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκέλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ.

31. *Ultima Medea picta est celoxypia inflammata, pueros duos toruum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium.*

32. *Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videris, et ad spectaculum auertant, solumque eum qui dicit relinquunt? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris: sed uti potius adiu-*

αὐτῷ συναγωνίσθησθε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύ-
οντες, ἀκῆτε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τῷ
πράγματι τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὖ-
τω δυνηθεῖη οὐ δικασαῖς, ἀλλὰ συναγωνισαῖς
ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασι ἀνάξιος τῆς
τῷ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ
ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ
γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέ-
γοντα, ὅσις ἂν ᾖ, βελαίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

adiuueris ipsi certamen, et conuolentes, quantum
eius fieri potest, verba illius audias, perpenſa ni-
mirum operis difficultate. Vix enim vel sic potue-
rit, etiam si non iudicibus vobis sed sociis utatur,
non vsquēquaque indignus magnifico isto oeco putari.
Quod vero pro aduersario ista peto, nolite mirari;
Ob amorem enim huius oeci, quisquis est, qui in eo
dicit; velim probari.

Μακρόβιοι.

Οναρ τί τῆτο, λαμπρότατε Κυντίλλε, κέλευσθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τῆς μακροβίας, παλαιά μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσορρήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σε παιδί τ' ὄνομα συμβαλεῖν δὲ ἐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κέλευε μοι προσφέρειν σοι παρ' μακροβίας, τότε μὲν ἠνέστην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μνηστῆρας ὑμᾶς βιώναι, σὲ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τῆς σε· τῆτο συμφέρειν νομίζων καὶ συμπαντί μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπαντῶν αὐτῷ τε ἐμοί, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ ἐμοί τι ἀγαθὸν ἔδοκε προσημαίνειν ὁ θεός.

Σκε-

Longaeui.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaeuos: *somnio*, inquam, quod olim vidi, cum nomen ponerēs filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod conicere non possem, quosnam Longaeuos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nuncupauī, ut quam longissime et tu viuas et tui filii; vtile id esse ratus cum vniuerso hominum generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.

Σκεπτόμενης δὲ θεατῆ ἑμαυτῆς, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τὰς θεάς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προτάσσοντας, κέλευσά μὲν προσφέρειν σοι, τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην γὰρ αἰσιωτάτην ἡμίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμι σοι τὰς ἰσχυμένους εἰς μακρόν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκληρῶ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἀν καὶ ὁ Φεῖλος γενοίτο τί σοι ἐκ τῆ συγγαμματοῦ διπλάσιον μὲν εὐδυνία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθή, καὶ αὐτὸν ἐπιμηρίσον δωασθαι βιώναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπὶ γνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἐαυτῶν ἐπιμελείαν ποιήσασκενοι κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ

εἰς

2. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, quum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi mea aliquid ut offeram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalicioium tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem peruenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris et bona spes, fieri posse ut ipse quoque viuas quam diutissime, hinc quaedam *petita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, ut quique in maxime et corporis sui et animi curam gesserit, ita ad longissi-

maxi

οἱ μακρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγίαι παν-
τοιοῖ.

Νέστορα μὲν ἐν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν
συνίστηεν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ Τροά-
γεδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πι-
θανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρῳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν,
ἐπὶ μήκισον βιώσασθαι.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἰσορεῖται διὰ τὴν
διαίτην, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλλέμενοι ἱερο-
γλυμματαις, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-
γηται

mam senectutem, cum valetudine integra, per-
venisse.

3. Itaque Nestorem, Achivorum sapientissi-
mum, ad tria saecula extendisse *aetatem*, Home-
rus narrat, quem proponit nobis corpore pariter
atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero
vatem ad sex vsque saecula produxisse *vitam* ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis
dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vi-
xisse longissime.

4. Commemorantur autem genera quoque ho-
minum integra longaeua propter victus rationem
fuisse, vt Aegyptiorum, qui sacri scribe vocan-
tur; Assyriorum autem et Arabum, qui inter-

γηταὶ κῶν μύθων· Ἰνδῶν δέ, οἱ καλέμενοι Βραχμαῖνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλέμενοί τε μάγοι, γένος τῷ το μαγικόν, καὶ θεοῖς ἀνασείμενον, πέρα τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐξοιζόμενοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διατῶμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιότατα, ὥσπερ Σῆρας μὲν ἰσορῶσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἐτιῶν. οἱ μὲν τῷ αἵματι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῷ μακροῦ γήρεως προσιδέοντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος τῷτο σύμπαν.

καὶ
pretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; et qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Parthos, et Bactros, Choramiosque, et Arios, atque Sacas, et Medos; Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaeui, cum ob magiae exercitium exquisitiore viuendi ratione ipsi quoque vtantur.

5. Iam vero gentes etiam totae diutissime viunt, vt Seres referunt ad trecentos vsque annos vitam proferre, cuius longae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus; aquam enim bibere vniuersam gentem

καὶ Ἀθώτας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν
 ἐτῶν βιᾶν ἰσόρηται, καὶ τὰς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ
 ἑκατὸν ἔτη βιᾶν λόγος. τὰς μὲν καὶ κριθίνῳ
 ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τῆτο Φάρμα-
 κον· εἰς γὰρ Φασὶ δὲ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ
 τὰς ἄλλας ἀσκήσεις ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους
 ἐξυμνέμεναι εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γε-
 νῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεί-
 σον διαγίγνεσθαι χρόνον. οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν,
 καὶ τὸν αἶθρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιταν, οἱ δὲ καὶ
 δι' αὐφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα
 ἐπαδῶς παράσχωμι, ἰσαρήσας ὅτι καὶ κατὰ πᾶ-
 σαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶθρα, μακρόβιοι
 γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς κατήκεσι,

καὶ
 tem, aiunt. Athotes etiam ad triginta et centum
 annos vivere literis proditum est; et Chaldaeos
 supra centum annos fertur vivere, hos etiam pa-
 ne hordeaceo uti, acuti xifus remedio: quibus
 nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sen-
 sus supra reliquos homines vigere.

6. Sed haec de longacuis et generibus hominum
 et gentibus, quos longissimo durare tempore a-
 iunt, partim propter terram et aërem, partim
 propter rationem victus, partim propter vtrum-
 que. Aequum autem est, ut facilem tibi spem
 iniiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni,
 longaeuos fuisse viros, exercitationibus conue-

καὶ διαίτη τῇ ἐπιτηδαιοτάτῃ πρὸς ὑγίαν χρό-
 μνοι.

Διαιρῶσιν δὲ τὰ λόγῃ ποιήσομαι τὴν πρώτην
 κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ
 πρῶτον γὰρ σοι τὰς βασιλικὰς καὶ στρατηγικὰς
 ἀνδρας ἰσορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλη
 θειοτάτη αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταί-
 ατην ἀγαγῆσθαι τάξιν, εὐηργέστηκε τὰ μέγιστα τὴν
 οἰκουμενὴν τὴν ἑαυτῷ· ἔγω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ
 σὺ, τῶν μικροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς
 ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεαι γῆ-
 ρας ὑγιεινὸν, καὶ μακρὸν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρ-
 γάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστον τε ἅμα καὶ
 ὑγιεινότατον βίον.

Πομπή-

nientibus, et aptissima ad sanitatem victus ratio-
 ne vfos.

7. Distribuum vero orationem primo pro vitae
 generibus virorum, et initio quidem regii fastigii
 viros, aut exercituum duces, commemorabo
 (quorum vno etiam pia magni augustique Impe-
 ratoris nostri Fortuna in supremum ordinem eue-
 cto, maximum beneficium suo terrarum orbi tri-
 buit). Sic enim respiciens tu quoque ad longae-
 vorum similes habitus ac fortunas, senectutem
 sanam longamque speraueris facilius; simulque
 aemulatus eos, longissimam pariter atque saluber-
 rimam tibi vitam *eadem seruata* victus ratione
 paraueris.

8. Pom-

Πομπήλιος Νύμας ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θερχεῖαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἰσoreῖται. Σέρβιος δὲ Τάλλιος Ῥωμαίων καὶ ἕτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσoreῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη κέχεται σεμνότετα βιώσαι.

Οὗτοι μὲν ἂν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλέας, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένας, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἑκάστη. ἐπὶ τέλει δὲ σοὶ καὶ τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς μῆκιστον γῆρας ἀφικομένας προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα, καὶ τὰς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν
ἐπὶ

8. Pompilius Numa felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, et unius cuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam, qui in reliqua

ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας· ἀξιώσθους γὰρ ἔσθ-
χρος ἡ ἱστορία πῶν διαβάλλειν, περρωμένων τὸν
ἐνταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχει
τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι
πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρὲν, τὸν πάσης
γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι
τῇ ἐαυτῇ οἰκημένῃ βασιλεύοντα ἡδὴ, καὶ γέ-
ροντα.

Ἀργανθώνιος μὲν ἦν Ταρτησίων βασιλεὺς
πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς
Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός, καὶ ὁ μελεποιοός Ἀνα-
κρέων· ἀλλὰ τῆτο μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ· Ἀγα-
θοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἐτῶν ἐνενηκόν-
ταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοσχάρης καὶ Τι-
μαίος

Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ra-
tio refutandi eos, qui istum aërem criminantur,
historia. Qua meliorem nos quoque spem habemus,
rata futura vota nostra, ut in longissimam-
que et pinguem senectutem pertueniat terrae to-
tius atque maris dominus, qui iam senex suum
terrarum orbem regit.

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex quin-
quaginta et centum annos vixisse dicitur, ut vo-
lunt Herodotus historicus, et poëta Anacreon.
Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
autem Siciliae tyrannus cum esset annorum
quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares

μακρός ἰσχυρῶς· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακούσιος τυραν-
νος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύ-
τα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ
Δημήτριός τε ὁ Καλατιανός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν.
Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ
τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλ-
λυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι
ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
τετλῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, κα-
θά Φησι Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν
ἐτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βα-
σιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σελεύ-

chares ac Timaeus tradunt. Hiero Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset, ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Antreas Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis rex Illyriorum ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit.

II. Antigonus Philippi F. Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Ly-
fima-

Σελεύκῳ καὶ Λυσίμαχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἑτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συγγραφεύμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἰσχυρεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἕτος ὀγδοημοσὺν τελεῶν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίῳ, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνῳ τῷ μονοφθαλμῳ, ἕτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσεν δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἰσχυρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαὸς μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἕτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον.

Πτολε-

simacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset vnus et octoginta, vt narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lyfimachus Macedonum rex in praelio contra Seleucum periit annum agens octogefimum, vt idem ait Hieronymus. Antigonus filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperauit Macedonibus, vixit autem octoginta, vt Medius refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater Iolai F. potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit.

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγης, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν
εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασί-
λευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη,
ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς
τελευταῖης τῷ Πτολεμαῖῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ
δὲ ἐπικληθῆναι, ὅστις δεδέξατο τὴν πατρῴαν βασι-
λείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλύταιρος Ι), πρῶτος μὲν
ἐκτίσαστο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέ-
σχεν, εὐνῆχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον,
ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπι-
κληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ ἑτα-
ραστῶν βασιλέων, πρὸς ἓν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥω-
μαίων στρατηγὸς ἀφίκετα, δύο καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον.

Μιθρι-

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis feli-
cissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et
octogesimum vitae annum: idque duobus ante
mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Phil-
adelpi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in
paterno regno successit. Philetærus, eunuchus,
primus Pergami imperium peperit pariter ac te-
nuit, annos natus octoginta vitam cum morte
commutavit. Attalus is, qui Philadelphî cogno-
men habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem
etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum
octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Mi-

I. Prae antea legebatur Ἀδελφῶν. Φιλά-
τερης δὲ. *du Soul.*

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντι βασιλεὺς, ὁ πρῶτος
 γορευθεὶς Κτίσης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
 Φεύγων, ἐπὶ Πόντῳ ἐτελεύτησε, βιώσας ἑτη
 πένσασθαι καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἰσο-
 ρεῖ, καὶ αἰεὶ συγγραφεὺς. Ἀριαράθης δὲ ὁ
 Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα
 ἔζησεν ἔτη, οἷς Ἱερώνυμος ἰσορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
 ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς
 Περδίκκην μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἄνεσκολοπίσθη.
 Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς
 δηλᾶσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι 2), αἷς καὶ
 Ὀνη-

13. Mithridates Ponti rex, cognomine Condi-
 tor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mor-
 tuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos,
 ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Aria-
 rathes Cappadocum rex, duo et octoginta vixit
 annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diu-
 tius superstes esse: sed captus in praelio contra
 Perdiccam, et in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut in-
 dicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus
 etiam

2. ὄροι] Lapidés aut columnas intellige, ἁ-
 θᾶς, σήλας, exponente Polluce III. l. 85.
 Nam his, aequé ut tabulis aeneis, inuenta
 artium, resque notatu dignas inscribebant
 veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Ro-
 mani. *Mains.*

Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμψώνειν δόνει, ἑκατοντάτης γενόμενος ἐζητεῖ μὲν ἓνα ἕνασιν τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τὰς πλείους, διεφθαρμένος ὑπὸ Καμβύση τῷ υἱῷ, καὶ φασκόντος Καμβύση κατὰ πρόσαγμα τὸ εὖειναι ταῦτα πεποιημέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τῷ υἱῷ διαβηθεῖς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομῶντα αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτηα τὸν βίον.

Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεῖς, ἐφ' ᾧ Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείων ἰσορεῖ, τεσσαρῶν καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς,

etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem; plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit.

15. Artaxerxes Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem mouerat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes Persarum rex alius, quem patrum

σιλεύς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἐαυτῶ
 Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν,
 ἔτη τρεῖς καὶ ἐννηκόντα βίαις, ἐπιβελῇ τὰ δελ-
 φῶ Γωσίθρι ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς δὲ ὁ
 Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοσὸν ἤδη γε-
 γονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς 3),
 βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ.
 Τυγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ἐν Λέ-
 κελος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη
 ἐτελεύτα νόσῳ.

Ἰσπαν

patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Cha-
 racenus historicus, tres et nonaginta annos cum
 vixisset, insidiis fratris sui Gositbris perit. Sin-
 arthocles Parthorum rex, annum iam agens
 octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque annos septem. Ti-
 granes Armeniorum rex, quicum Lucullus bel-
 lum gessit, quinque et octoginta annos natus
 fuit, cum morbo decederet.

16. Hyf-

3. καταχθεις] Quid sibi velit hoc verbum,
 in ipsius historiae obscuritate, incertum est.
 Videtur notare *reditum ab exilio*. Notum
 est saepe exulare, qui propter spem imperii
 suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto
 igitur hunc Parthorum regem exulasse apud
 Scythas; ut paullo post Artabazum Chara-
 cenum regulum apud Parthos; utrumque
 hospitem opera in regnum patrium dedu-
 ctum. *Gesner.*

Ἰσπασινης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθραὴν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἀτελεύτησε. Τήραος δὲ ὁ μετὰ Ἰσπασίην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιᾶς, ἀτελεύτη νώσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασιάρχης δὲ βασιλεὺς Παρθύλων ὁδὲ καὶ ἐνεκλήματα ἐξήσεν ἔτη.

Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρησίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἱππομαχῶν καὶ πέζομαχῶν ἔθενός ἡττῶν ἐφαίη· ὥς δὲ ἐώ-

16. Hyspasines, Characis, et Ioporum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus a Teraeo septimus qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires rex Parthorum sex et nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a Divo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renunciatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite, neque milite deterior visus est. Cum vero videret suos cives

ρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ 4) Σκριβωνίῳ προσδεμέ-
νας, ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βίης
ἑτῇ τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα. Ἰσίδωρος δέ, ὡς Φησὺν
Ἰσίδωρος ὁ Καρχηδόνιος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας
Ομανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πον-
τεπαίδεα καὶ ἐκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτη-
σε νίσῳ. Βασιλέας μὲν ἂν ποσῶτες ἰσόριθμοι
μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες 5) αἱ

cives ad Scribonii se partes conferre, inedia de
vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos pro-
duxerat. Gosefus, auctore Isidoro Characeno,
ipsius aequali, Omanorum in turifera regione
rex, quindecim supra centum annos cum haberet,
ē morbo obiit. Tot reges longaeuos nobis tra-
diderunt, qui ante nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, et omnino

4. τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ] Quid si pro μάχῃ
quod profectio hac non convenit, legamus
ἀρχῇ; Angebat senem τὰς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ
cives suos, imperio suo subiectos, paulatim
se conferre ad Scribonium, ventosum homi-
nem, et ementitis Augusti promissis homi-
nes sollicitantem, quod facile colligat e Dio-
nis verbis lib. 54. p. 528. B. Sic certe po-
tuisse in translatione, sine fraude fuerit. G.

5. πάντες] Nimis aperte falsum, omnes litera-
rum studiosos longaeuos fuisse. Suspicio
ita-

περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμελείαν πῶς καὶ ἔτοι-
ποιέμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀ-
ναγράφωμεν καὶ τῶν τὰς ἰσορημένους, καὶ
πρώτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβ-
δηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν,
ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ
ὁ μεσσιός, ὡς Φησὶν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ
Πυθαγόρῃ φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκα-
τὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δέ, καὶ Θα-
λῆς, καὶ Πιττακός, οἱ τινες τῶν κληθέντων
ἐπτά

literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum
exquisitiorem habent, ad longam senectutem per-
venere; scribamus etiam de his quotquot in lite-
rarum monumenta relati sunt, et primos quidem
Philosophos. Democritus Abderitanus, annos
natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vi-
tam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut
ait Aristoxenus, philosophia Pythagoræ, supra
quinque et centum annos Athenis vixit. Solon,
et Thales, et Pittacus, qui de septem illis qui sa-
pien-

itaque legendum πάντως, quo adverbio
ostendat auctor, non philosophos modo ar-
ctiore appellatione ita dictos, verum omnino;
vel in uniuersum homines literatos, se com-
memoraturum. Si tamen mutare quis quid
dubitet; potest πάντας sumere παντοίως,
ut πᾶσαν νόσον ἰάσασθαι Dominus dicitur
Matth. IV, 23. Gesner.

ἑπτὰ σαφῶν ἔχοντος, ἑματὲν ἑκάστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ἑκτὼ καὶ ἐνεηκόντα, ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθῆναι, τί με βεῖς; καὶ ὑποσρέψαντα οἰκάδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐπὶ ἑκτῇ καὶ ἐνεηκόντῃ ἔτος γεγωνὸς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τῇ χεὶρ, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενέγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ᾧ ἤξιον αἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτῆς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ξενο-

pientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta, quem aiunt, cum in concionem prodiret, et lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!) reuersumque domum, inedia vitam finisse. Cleanthes autem discipulus Zenonis et successor nouem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum superuenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogauerant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xe-

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱὸς, Ἀρχελαίου
δὲ τῷ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ
ἐνενήκοντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς
γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεά-
δης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη
πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἑνὶ καὶ ὀγδοή-
κοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τύγριος,
Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Πο-
σειδώνιος ὁ Ἀπαμεύς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥό-
διος, φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγρα-
φεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ
Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἑνὶ καὶ ὀγδοήκοντα.
Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεύς, Στωϊκός, ὅς
καὶ

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai Phy-
fici discipulus, annos vixit nonaginta vnum,
Xenocrates Platonis auditor, quatuor et octogin-
ta: Carneades, iunioris Academiae princeps,
annos quinque et octoginta: Chrysippus vnum
et octoginta: Diogenes Seleucienſis ad Tigrim,
Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posido-
nius Apameenſis Syriae, lege autem Rhodius,
Philosophus, et idem Historicus, quatuor et octo-
ginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et
octoginta.

21. Plato Diuinus, vnum et octoginta. Athe-
nodorus Sandonis F. Tarſenſis, Stoicus, qui Di-

καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβασῆ θεῷ,
 ὑφ' ἧς ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκκρίσθη,
 δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιᾶς, ἐτελεύτησεν ἐν
 τῇ πατρίδι, καὶ τιμᾶς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ
 κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἡρωϊ. Νέστωρ δὲ
 Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τι-
 βερίᾳ, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ
 Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἐνδοχοί, συγγρα-
 φῶν δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων
 ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδω-
 ρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσχυρεῖ. Ἰερώνυμος δὲ ἐν
 πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλὰς καμάτας ὑπο-
 μέinas καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ
 ἑκατὸν

vi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a
 quo etiam tributis leuata est Tarsensium ciuitas;
 duo et octoginta annos natus in patria mortuus
 est, cui honorem quotannis habet Tarsensium
 populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tar-
 so Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et no-
 naginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta
 vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Historicos
 Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in
 Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollo-
 dorus. Hieronymus in bellis versatus, multos
 labores perpeffus et vulnera, annos vixit quatuor
 supra

ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν πα-
ρὰ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε-
τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρ-
τιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰ-
σθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίαιαν
ἐλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοή-
κοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης,
ἕξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριςτόβουλος δὲ ὁ Κασσανδρεὺς,
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι·
τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γε-
γονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρ-
τα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ'
ἵππων κατέπεσε, καὶ ἐκ τάτης νοσήσας, ἀπέθα-
νεν

supra centum, vt ait Agatharchides nona histo-
riarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad
vltimum vitae diem aptus fuerit consuetudini ho-
minum, nec in vllius sensus vfu aut sanitate quid-
quam desiderauerit. Hellanicus Lesbios octoginta
et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octo-
ginta et quinque. Timaeus Tauromenites sex
et nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra no-
naginta annos dicitur vixisse: historiam autem
quatuor et octoginta annos natus coepit scribere,
vt ipse refert in principio operis. Polybius Ly-
cortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo
cecidit, vnde morbum nactus diem obiit anno-

νεν ἑτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τῆ μακρῆ γήρως, καὶ ὑγιεινῆ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήτεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίας. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἑτῆ δὲ ἑνὸς ἀποδόντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ᾔσθετο Ἀθηναῖος ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειας μάχῃ νενικημένος,
πο-

rum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo et nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam quidam nominant, annos octo et centum. Abstinencia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa longae senectutis, et omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conuiujs passus sit auferri. Isocrates sex et nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero vndecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chae-
roncam

ποτνιόμενος, τὸν Εὐριπίδειον εἶχον προσηνέ-
ηκατο, εἰς αὐτὸν ἀναφέρειν.

Σιδωνίων ποτ' ἄνυ Κάδμος ἐκλιπών.
καὶ ἐπειπὼν ὡς δαλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ,
θεῶ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ
σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύ-
σας αὐτὸν, ἐξῆσε τὰυτὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη
ἐγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥή-
τωρ, ἐνενήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥῆγα σαφυλῆς
καταπιπὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα
ζήσας ἔτη. ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τῷ υἱὸς ἐπὶ
τέλει τῷ βίῳ παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικα-

roneam victos, lamentabili voce Euripides verbi-
culum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

Cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam,
e vita discessit. Apollodorus Pergamenus rhetor
Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Atheno-
doro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut
Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potam-
us rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito vuae
acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos
cum vixisset. Hic ab Iophonte filio sub finem
vitae accusatus dementiae, recitavit iudicibus

δυναταῖς Οἰδίπῳ τὸν ἐπὶ Καλῶν, ἐπιδρακνύ-
μενος διὰ τῆς δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει·
ὡς τὰς δυνατάς, τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, κατα-
ψηφίσασθαι δὲ τῆς υἱᾶ αὐτῆς μανίαν.

Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἑπτὰ
πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς
τῷ τέλει τῆς βίης διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νι-
κήσας, μετ' αὐτὴν πολὺ ἐτελεύτη. καὶ Φιλήμων δὲ
ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνε-
νήκοντα ἔτη βίης, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρε-
μῶν, θρασυάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα
αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλω-
τα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
ἀθρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσθῆναι τῷ ὄνῳ ἀκρά-
τη

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum qui-
dem vehementer admirarentur, filii autem furo-
rem damnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra no-
naginta annis vixit, cumque versus finem vitae
Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post
obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus
quam Cratinus septem et nonaginta annos natus,
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero vi-
deret asinum paratas sibi ficus deporantem, in
cachinnos effunditur; vocatoque seruo cum mul-
to *idem* confertoque risu imperat, ut asino et-
iam

τε ῥοφεῖν, ἀποπνιγείς ὑπὸ τῷ γέλῳτος ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
τῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγε-
ται βιώσασθαι.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν
ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ
ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος,
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαῶ
Κυρηναῖος, ἐν ᾧ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ
ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσσει, καὶ Φιλόσοφον, καὶ
γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη.

Καὶ Λυκῆργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμο-
νίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσορεῖται.

Τοσά-

iam merum sorbendum addat: atque ipsum per
risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
mus Comicus septem et nonaginta annos dicitur
vixisse.

26. Anacreon canticorum poeta vixit annos
quinque et octoginta, et Stesichorus melicus totid-
em: Simonides autem Ceus supra nonaginta.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes Aglai F.
Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum, sed
etiam poetam aliquis nominaverit, et Philoso-
phum, et Geometram; duo et octoginta hic vi-
xit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legislator quin-
que et octoginta annos vixisse narratur.

Τοσάτ'ες ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πέπαι-
 δευμένους, ἀθροΐσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχόμεν καὶ Ῥω-
 μαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τέτ'ες σοι, θεῶν βε-
 λομένων, ἱερῶτάτε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώ-
 σομεν λόγῳ.

29. Tot potuimus reges et eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romano-
 rum quosdam, et Italicorum longaevorum refer-
 re, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctif-
 sime, alio libello indicabimus.

Πατρίδος Ἐγκώμιον.

Οτι μὲν ἔδεν γλυκίον ἥς πατρίδος Φθάνει
 προτεθρυλλημένον. ἅρ' ἔν ἥδιον μὲν. ἔδεν,
 σεμνότερον δέ τι καὶ θεϊότερον ἄλλοι; καὶ μὴν
 ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τέτων
 πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ
 ἀνα-

Patriae Encomium.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud
 quidem tritum est. Numquid autem dulcius
 quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est
 ac diuinius? Quin quaecumque augusta et diuina
 putant homines, eorum causa et magistra patriae
 est,

ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεων μὲν
 ἔν μεγέθει, καὶ λαμπρότητας, καὶ καλυπτελείας
 κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοί, πατρίδας δὲ
 σέβουσι πάντες· καὶ τοσούτον ἔδει ἐξηπατήθη
 τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν
 θέαν ἡδονῆς, ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ'
 ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τῆς πα-
 τρίδος.

Ὅσις μὲν ἔν σεμνύνεται πολίτης ὢν εὐδαίμο-
 νος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ τιμὴν
 ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς
 ἔστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρως ἔλαχε τῆς
 πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς
 πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν
 πειρω-

est, quae genuerit ea, nutriuerit, instituerit.
 Itaque magnitudines urbium et claritates, et sum-
 tus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero
 amant vniuersi. Atque in tantum se errorem
 abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde
 spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut pre-
 pter excellentiam spectaculorum apud alios, suae
 patriae obliuionem caperet.

2. Ac si quis beatæ se ciuitatis ciuem esse
 gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriæ,
 ignorare mihi videtur, manifestumque est, ae-
 gre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam
 sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare
 patriæ dulcius est. Ipsas enim comparare vrbes

πειρωμένῳ, προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὀνίων ἀφθονίαν. ὅπερ δ' αἰρεσίς ἐστι πόλεων, ἀδελφοὶ ἂν ἐλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαίτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν, ἐλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιαν ἔν.

Τὸ δ' αὐτὰ τῆτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττεισι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ἔτε γὰρ νέος καλὰς καὶ γαῖός, ἄλλον ἂν προτιμήσαι τῷ πατρός, ἔτε πατὴρ καταμνήσας τῷ παιδός, ἔτερον ἂν σέξῃ νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νικώμενοι, προσνέμουςι τοῖς πασίν, ὥς καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσι περὶ φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς.

ὅσις

si quis velit, conueniens est, ut magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit; sed optauerit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; caeterum ipsam qualicumque demum fit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque iuuenis alium quemeumque patri praetulerit; neque suo neglecto filio pater iuuenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex se natis tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur.

ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς πρὸς τὸν υἱόν,
 ἔδουκ' μοι πατρός· ὁφθαλμὰς ἔχει.

Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰ-
 κειότατον πάντων· ἔδεν γὰρ ὁ, τι τῷ πατρί
 οικειότερον. εἰ δὲ τις ἀπονέμει τῷ πατρί τὴν
 δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ Φύσις
 κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμή-
 σαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τῷ πατρί πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων
 οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πα-
 τρώων πρόεισιν ἀναβιβασόμενον τὸ ὄνομα.

Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν
 ὡς εἰκός, ἐφορᾷσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν·
 εἰφ'

deantur. Si quis vero talis non est filii sui iudex,
 ille non patris mihi oculos videtur habere.

4. Ergo nomen patriæ primum omnium et
 familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri hono-
 rem habet, quod lex pariter ac natura præcipit,
 conuenienter ille patriam prætulerit: quando
 ipse quoque pater res patriæ est, et patris pater,
 et qui propter hosce ad nos pertinent sursum
 omnes: atque ad patrios usque deos retro ascen-
 dens illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis, et
 cum omnia inspiciant humana, ut credere fas est,
 qui suæ ditionis et terram et mare esse arbitren-
 tur:

ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν
 ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραν
 θεῶν πατρίδας, καὶ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς
 ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ γεν κεχαρισμένα
 ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰ-
 κείας ἕκαστος ἀφαικόμενος ἱερουργῇ τόπος. εἰ δὲ
 θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ
 ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ
 τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τᾶτον τὸν θεόν, εἰ καὶ
 κοινός ἐστιν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶος,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς τόπου θέαν· καὶ Φω-
 νῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν
 μανθάνων, καὶ θεὰς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύ-
 της

tur: cum in qua quisque illorum natus est, eam
 vrbibus praefert aliis omnibus. Itaque et vrbes
 augustiores, quae Deorum patriae sunt, et di-
 viniores insulae, in quibus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis
 putantur, quae in domestica illis loca delatus
 quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen
 patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque
 patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit,
 patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod
 primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum
 disceret; et Deos agnouit. Talem vero si quis
 patriam

της ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἔν ἐχέτω καὶ τέτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ἔ. γὰρ ἂν ἐγνώρισεν ἑδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος, πόλιν εἶναι μαθὼν.

Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρως αὐτὰς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εὐνοίως, οἶμαι· δεῖ γὰρ ἔν ἀχαρίστως εἶναι τὰς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάσῃ πρὸς τινὸς, πολὺ μᾶλλον

patriam fortitus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit: habeat illé sane huius etiam institutionis patriae gratiam; Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo

μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι πρὸς ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαρισηρία τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως.

Ὡφθῇ δὲ ἐδείς ἔτιως ἀμνημόνων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γεγόμενος, ἀμελῶν. ἀλλ' οἷ τε κακοπρωγῶντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλῶσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἷ τε εὐδαμονῶντες, ἀν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τᾶτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδοῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄντος γὰρ τοῦ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν
τῆς

to magis patriae rependere iusta conuenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in ciuitatibus: communem autem parentem putare patriam conuenit, et praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere.

8. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia ciuitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii quibus aduersa in peregrinatione obueniunt, perpetuo in animum reuocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantamuis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas.

Ac

τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὰς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον, ἔσιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς ἐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλὰ. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μαιζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος. παθεῖν μὲν ἂν καὶ νέοις πατρίς.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλείον τ' ἔφρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐργίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γὰρ τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅταν ἡρξά-

το

Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui peruenere ad senectutem, quanto maior quam iuuenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet et optat, ut vnde coepit

Luc. Op. T. VII

Q

vive.

το βίεν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατά-
 θηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοι-
 νωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἐκάσῳ δοκεῖ ξενίας
 αἰσίνεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κει-
 μένῳ γῇ.

Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας
 μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μά-
 θοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡ-
 λυδες, καθάπερ νόθοι, ἐκείνας ποιῶνται τὰς
 μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μῆ-
 τε εἰδότες, μῆτε σέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπαν-
 ταχῇ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσιν, μέτρον εὐ-
 δαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς
 δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ'
 ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλίγην ἔχω-
 ςι,

viuere, ibi rursus et altrici terrae corpus com-
 mendet, et maiorum suorum monumentis infe-
 ratur. Durum enim unicuique videtur, peregri-
 nitatis damnari in terra aliena iacenti.

10. Quantum porro beneuolentiae in patriam
 germanis vere ciuibus infit, ex indigenis aliquis
 intelligat. Nam aduenae, velut spurii, migra-
 tiones facile fuscipiunt, qui neque intelligant
 nomen patriae, neque ament; sed, necessariorum
 rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati,
 mensuram voluptatis in ventris voluptatibus col-
 locent. Quibus vero parens etiam est patria, hi
 amant in qua nati sunt et alibi terram, licet par-
 vam

σι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγυνον· καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος ἐκ ἀπορήσεσιν ἐγκωμίων· ἀλλὰ
 καὶ ἰδῶσιν ἐτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνερ-
 μένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διει-
 λημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκω-
 μίων ἐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρόφον
 ὑπερορῶντες, καὶ κροτόφον*) ἐπαινῶσι.

Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώ-
 της ἧ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαμονεῖν δύσεται, καὶ
 διδοῖ

vam habeant, licet asperam, et tenuem: et licet
 non habeant quam terrae virtutem commendens,
 laudes certe non defunt illis, quibus ornent pa-
 triam. Verum etsi videant gloriantes alios campis
 laxis, pratique vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliuiscuntur,
 despectaque equorum altrice terra, laudant suae
 nutriculam pueritiae.

II. Ac festinat in patriam aliquis insulanus et-
 iam, etiam cum felicem apud alios vitam licet

Q 2

agere,

*) καὶ κροτόφ.] Legendum τὴν κροτόφον.
 Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κρο-
 τρόφος· illud Argorum epitheton, et alia-
 rum urbium, quae latos ac laetos campos
 habent: hoc Ithacae, quae ab Vlyssē suo
 vocatur Od. I, 27. τρηχεὶ ἄλλ' ἀγαθὴ κρο-
 τρόφος. Gesner.

διδομένην ἀθανάσιαν ἔ' προσήσεται, προτιμᾶν
τὸν ἐπὶ τῆς πατρὶδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρί-
δος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τῇ
παρ' ἄλλοις πυρός.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δεκεῖ παρὰ πᾶσιν
ἡ πατρίς· ὥς καὶ τὰς πανταχῇ νομοθέτας ἰδαι
σὺς ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλα-
πωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν.
καὶ ἔχ' οἱ νομοθέται μὲν ἔτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πι-
σεύομενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς
μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς
παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρὶδος αὐτοῖς ὁ
πόλεμος. καὶ ἀδελφοὶ ὅσις ἂν ἀκῆσαι τέττα, κα-
κὸς εἶναι θέλει· ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἄν-
δρεῖον τὸ τῆς πατρὶδος ὄνομα.

agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit,
sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae
igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur
patria, ut, qui vbiq; fuere legum latores, eos
videas maximis quibusque criminibus grauissimam
imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum
modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis
exercituum ducibus: quin sub ipsa praelia ad eos,
qui stant iam in acie, maximum illud adhorta-
mentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque
quisquam est, qui hoc audito ignauus esse velit:
virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

Περὶ τῶν διψάδων.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἐρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπος, πεδινὴ ἅπασα, καὶ χλόην, οὐ πρῶαν, καὶ φυτὸν, ἔχ' ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴπερ ἄρα ἐν κείλοις συνεστηκὸς ὑστὲρ ὀλίγα λείψανον, παχὺ καὶ τῆτο, καὶ δυσῶδες, καὶ δὲ παννυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορος ἔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλπος δὲ αὐτῷ, καὶ ὁ ἀήρ, μομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἀβατον τὴν χώραν τίθησι.

Γα-

De Dipfadibus.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, vniuersa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cauis pluuiarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obstita? cum vapor ipse et aer igneus vehementer atque aestuosus sit, et arena feruidissima, inuiam omnino regionem reddit.

Q 3

2. Ga.

Γαράμαντες μόνοι πρόσκοι οἶοντες, εὐσταλές
καὶ κῆφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι ἐσβάλλουσι,
θήρευσοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλι-
στα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πο-
λὺ τῷ καύματι σβεσθεῖη, καὶ ἡ ψάμμος νοτι-
σθεῖη, καὶ ἀμηνέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ
ἐστὶν ὄνων τῶν ἀγρίων, καὶ σφαθῶν τῶν με-
γάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλισα, καὶ
ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνον διαρκεῖ
πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαι-
πωρᾶμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁ-
μῶς οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία κατανα-
λώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνου-
σιν

2. Garamantes soli accolae, gens succincta et
levis, in tabernaculis vivere soliti homines, ve-
natu viuentes plerumque; hi igitur per venatus
causam irruunt interdum circa ipsam brumam,
obseruato tempore maxime pluuiis, cum ardoris
maior pars extincta est, et conspersa arena, iti-
neris copia utcumque contingit. Venatus autem
est asinorum agrestium et marinarum passerum,
ingentium illorum, qui humo tollere se non pos-
sunt, et finiorum maxime, et interdum elephan-
torum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexa-
tionem a multo acutoque sole sustinent. Et ta-
men Garamantes consumtis cibariis, quibuscum
venerant, celeriter reuertuntur, veriti, ne sibi
accen-

τιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιότας μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
 μος ἀναφλεγῆσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται,
 εἴτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ
 ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἀγῆρας. ἄφυστα γάρ εἰσιν,
 ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἱμάδα, καὶ τάχιστα
 ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερβέσῃ, ἀμματοτέραν τὴν
 ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα πα-
 ρατεθηγμένην *)· τρῶσφὴ γὰρ αὕτη τῷ πυρί.

Καίτοι

accensa rursus arena transitum vel difficilem red-
 dat, vel plane neget; ac deinde velut intra retia
 deprehenſi cum captura ipsi sua pereant. Neque
 enim vlla superest effugiendi ratio, vbi sol sur-
 sum tracto humore, exsiccataque celeriter regio-
 ne, vehementer exarſit, radios iaculatus fortio-
 res, tanquam ab ipso humore acutos, qui ali-
 mentum igni praestet.

Q 4

3. Quam-

*) ἀκτῖνα — παρατ.] Mirum dicendi genus,
 acui ab humore solis radios. Sed, si tollas
 metaphoram, illud relinquitur, intensiorem
 sentiri aestum post pluuiam, siue quod de-
 fueuerunt, per ipsum refrigerationis tempus,
 corpora, aestum ferre: siue quod vapores
 copiosius sane, quam de siccis arenis, sur-
 gentes, sulphurei praesertim, magis angunt
 praecordia. *Gesner.*

Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλασπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἥττον ὑμῖν δυσχερὴ εἶναι δοξεῖ τᾷ λεχθησομένῳ καὶ διὰ τᾷτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπεται γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἁμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυχρῇ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσαι, καὶ βεπρήσεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ αἰμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armari* inuieto, terram pascuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspidēs, et viperae, et ceraestae, et buprestae, et iaculi, et amphisbaenae, et dracones, et scorpio-num genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebrae (*in cauda*) habens plures; aë-
rium

δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνὸν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα
ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ
πτερὰ. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα, ἃ
εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.

Τὰ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ
ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ἔφης αὖ πάν-
μύγας, ἐχίδνη ὁμοίος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν
ἰὸν παχὺς, ἐδύνας μὲν ἀλήκτας ἐπάγων εὐθύς·
ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι
ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοί,
τὸ δὲ μάλισα καταπονῆν, καὶ κατατρυῶν αὐ-
τὰς, ἐκπῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ.
διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξό-
τατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρεῖγον-

rium alterum et volucres, membranaceis quidem
alīs, quales sunt locustis, et cicadis et vespertilio-
nibus alae. Id genus volucres oberrantes multae
difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
portunissima est diplas, serpens non ita magnus,
viperae similis, morfu violento, veneno crasso,
immedicabiles statim dolores adferens. Nam
exurit, et putredinem inducit, et vt ardeant
morfi efficit. Itaque clamant, vt qui in igni ia-
ceant. Quae autem maxime illos conficit atque
atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit
bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque
maxime mirum est, quo plus biberint, tanto ma-

ὀρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείχεται αὐτοῖς. ἔδ' αὖ σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, ἔδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἴσρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκηλεύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ αὖ εἰ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖζον διαχέμενον.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἑδένα τῷτο πεπονθότα εἶδον. μηδὲ, ὦ θεοί, ἴδοιμι ἔτω καλαζόμενον ἀνθρώπον, ἀλλ' ἔδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παραπάλαι,
εὖ

gis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim extinxeris, neque si Nilum ipsum, totumue Istrum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo extinguere ignem tentet.

5. Aiunt medicorum filij istam esse causam, Venenum illud crassum potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epi-gram-

οὐ ποιοῦν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν
 ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέ-
 ναι, ἀνδρὸς ἄτως ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης,
 ἔφη, ἀπιδὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην
 Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· ἃ γὰρ εἶναι ἄλ-
 λως. ἐνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊό-
 να, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ σήλην ἐφέςα-
 ναι, δηλῶσαν τῇ ὀλέθρῃ τὸν τρόπον. κσκο-
 λάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνθρώπον μὲν τινα, οἷον
 τὸν Τάνταλον γράφειν ἐν λίμνῃ ἐσῶτα, καὶ
 ἀρπόμενον τῇ ὕδατος, ὡς πίῳι δῆθεν· τὸ θη-
 ρίον δέ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περι-
 σπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὕδρο-
 φορέσας ἅμα πολλάς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῇ.
 πλη-

grammata audiui, quod in ipso se legisse cippo
 viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi di-
 xit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum
 transit, iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque
 enim posse aliter) ibi in monumentum incidit,
 ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait,
 columellam, quae rationem interitus declaret.
 Inculptum enim in illa hominem, qualem pin-
 gunt Tantalum stantem in litore, haurientemque
 de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero
 dipsada adhaerescens ac pedi implexam, et
 mulieres quasdam, aquam adferentes simul mul-
 tas, ea hominem perfundere. In proximo autem
 oua

πλησίον δὲ ὡς καῖσθαι οἷα τῶν στρουθίων ἐκείνων,
 ἔς ἔφην θηρῶν τὰς Γαράμαντας. γεγραφθαι
 δὲ πρὸς τὸ ἐπίγραμμα, ἔχουσιν δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,
 Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰδοπος ἰᾷ
 Μηδαμὰ κοιμίσαι δολαφὴν ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο νόρας τοῖον πῖθον ἐκ ἀναπλῆσαι,
 Αἶέν ἐπαντλάσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.
 ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὧν,
 καὶ ὡς ἀναρρέμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ
 ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπιδάσκουσι
 περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, ἔχ' ὡς φαγεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σικυῖσι χρωῖνται κενώσαντες, καὶ ἐκ
 πώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχου-

σι

oua iacere, qualia illorum struthiocamelorum,
 quos venantur, vt dixi, Garamantes. Adscri-
 ptum autem esse epigramma . . nihil vero prohi-
 bet ipsum recitare.

*Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,
 Tantale, vexavit te sine fine sitis.*

*Tale olim, proles Danaï numerosa, replere
 Frustrato te bauſtu vas voluiſſe, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ouis, et vt,
 dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non am-
 plius memini.

7. Colligunt nimirum oua illa accolae non cibi
 modo causa, sed euacuatis etiam vtuntur in super-
 lectue, et pocula sibi inde faciunt, cum fingere
 de

σι κέραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τῷ ὧ ἑκάστῃ· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκάτερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν.

Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες παρὰ τὰ ὠὰ, καὶ ἐφειδὰν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξεργύσασθαι, δάκνυσσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκείνα τὰ μικρὸν ἐμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ὕδρ' αἰ, καὶ μᾶλλον δριφῶν, καὶ πιμπλάμενος ἐδέεσθαι.

Ταῦτα δ', μα Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμέμενος διεξήλθον, ἐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς ἐκ ἀμελῆς γεγέννηταί μοι, Φύσεις

τῶν

de luto non possint, quod *mera* arena illorum solum est. Si vero satis magna inueniantur, etiam pilei ex vnoquoque ouo bini parantur. Dimidiatum enim ouum vnumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud oua Dipsades: et cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eueniunt illa quae paullo ante dicta sunt, vt bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satietur.

9. Haec, ita me Iupiter, non contendendi quodam aduersus Nicandrum Poëtam studio a me dicta sunt, neque vti vos cognosceretis, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum inge-

τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἑπαρκὴς εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦ-
 τα, ὥς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης
 ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φίλιππον μὴ δυ-
 σχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι
 καὶ αὐτοὺς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχα-
 σι πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψά-
 δος. ἔσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλῆθον παρίω ἐς ὑμᾶς, το-
 σάτω μᾶλλον ὀρέγομαι τῷ πράγματι, καὶ τὸ
 δίψος ἀσχετον ὑπεκκαίεται μοι, καὶ ἔοικα ἔθ'
 ἐμπλήσεσθαι ποτὲ τῷ τοιᾷτ' ποτὲ, καὶ μά-
 λα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδέῃ τε καὶ
 καθαρεῖ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥς σύγγνωτε, εἰ
 δηχθεῖς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τᾷτῳ καὶ
 ὑγιει-

ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut et-
 iam depellere illa ex arte possint. Verum ego
 mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem
 Iouem rogo, nolite offendi transsumpta a bestiis
 imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a
 diaspide morfi ad potum affecti sunt. Quo fre-
 quentius enim prodeco in conspectum vestrum,
 tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me
 vrit, quae reprimi nullo modo potest, nec un-
 quam illo fatiari potu mihi posse videor. Nec
 iniuria. Vbi enim in aquam pellucidam adeo et
 puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus et
 ipse in animo meo morsum istum suauissimum
 salu-

ὑγιεινοτάτῳ τῷ δῆγματι, ἐμφορῆμαι χανδόν,
 ὑποθεῖς τῷ κρενῶ τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ
 ἐπιδείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυ-
 θείσαν τὴν σπικδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχρηότα
 ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὡς δίψους γε
 ἕνεκα τὰμὲν πρὸς ὑμᾶς, εἰδὲν ἂν ἐκάλυε πίνειν
 αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος
 ἀδείς τῶν καλῶν.

saluberrimumque, pleno me haustu, caput sa-
 hienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi
 contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficient,
 nec exhaustum vestrum audiendi studium hian-
 tem me et sitientem destituat. Quantum quidem
 ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo
 minus semper bibam. Platone enim auctore sa-
 pientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίοδε,
 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς
 δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθα
 γὰρ,

Disputatio cum Hesiodo.

Verum enimvero poëtam quidem optimum esse
 te, Hesiode, idque a Musis te una cum lau-
 re accepisse, ipse quoque tuis in carminibus o-
 stendis:

γὰρ, καὶ σιμὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν
 ἔτιως ἔχουσιν· ἐκείνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δη-
 ποτε προσιπτῶν ὑπὲρ ταυτῶν, ὡς διὰ τῆτο λά-
 βοις τὴν Θεσπέσιον ἐκείνην ὁδὴν παρὰ τῶν Θεῶν,
 ἔπως κλείοις καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ
 Θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ
 ἐντελῶς ἐξηγήνοχας· Θεῶν τε γενέσεις διηγέμε-
 νος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάος, καὶ
 γῆς, καὶ ἔρανός, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν
 ἀρετὰς, καὶ παρανέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα
 περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ κασιῶν ἀρότε, καὶ
 ἀμήτε, καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάν-
 των, θάτερον δὲ, καὶ ἔ χρησιμώτερον ἦν τῷ
 Βίῳ

stendis: diuina enim omnia atque augusta: et
 nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
 de te ipso praedixisses, hanc te ob causam diui-
 num illud a Dis carmen accepisse, vti celebrares
 cantaresque praeterita, ac diuinares futura; alte-
 rum quidem, idque perfecte omnino perfecisti,
 Deorum generationibus enarrandis, usque ad pri-
 ma illa Chaos, Tellurem, Caelum, et Amo-
 rem: insuper etiam mulierum commemorandis vir-
 tutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de
 Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, na-
 vigationis, reliquarumque rerum omnium, *diti*
possunt: alterum vero, quod multo vtilius futu-
 rum

βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἔστι
 κός, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν,
 ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἑξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τῆ-
 το πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, ἔδομ᾽ τῆς ποιή-
 σεως ἢ τὸν Τηλέφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ
 Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τῆ-
 του τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ
 ὠκνῶν χρεῖν τοῖς δεομένοις.

"Ὡς ἐ ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τέτων αἰτιῶν
 μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ εἴψεύσω, εἰ
 καὶ πιερὸν εἰπεῖν, [ἔχ] ὥς ὑποσχομένων σοι
 τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνα-
 σθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ
 δὲ ὑπὸ φθόρου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον
 φυλάτ-

rum erat vitae, et Deorum muneribus magis si-
 mile, dico autem futurarum rerum praedictio-
 nem, plane non ostendisti, sed parte illa simpli-
 citer obliuioni tradita, nusquam tua in poësi
 vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum,
 vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti
 illud a Musis, tamen diuinarunt, nec oracula
 reddere consulentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in vno ad-
 haerescas omnino necesse est. Aut enim, quan-
 tumuis id dictu amarum sit, mentitus es, cum
 non promiserint tibi Musae futura praedicendi
 facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere polli-
 citae, at tu prae inuidia occultas, in sinuque

Φυλάττεις τὴν δωρεάν, ἔ μεταδιδῶς αὐτῆς τοῖς
 δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα
 πολλὰ, ἐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδεδωκας,
 καὶ οἶδα εἰς ὃν καρὸν τινὰ ἄλλον ταμιευόμενος
 τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐδὲ τολμή-
 σαι, ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μῆσαι δύο σοι παρέξειν
 ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ
 ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. λέγω δὲ τὴν τῶν
 μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν
 ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημένα.

Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ'
 αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσ-
 περ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἐάων εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ
 ὑμῖν τοῖς Φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ
 πάσης

absconditum servas munus, non impertiens illud
 indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam
 in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo
 tradidisti, cum vsum eorum ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere,
 Musas, duo tibi praestare pollicitas, alterum qui-
 dem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem
 suam, de futurorum cognitione loquor, reuoca-
 se, cum tamen prius illam in versu pollicitae
 essent.

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam
 ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim,
 quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores;
 ita etiam vos illorum amicos atque discipulos
 cum

πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴρε, καὶ
λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν
ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ ἀπάντων, ὅτι
μηδέν ἐστὶ τῶν ἐρράψωδημένων ὑπ' ἐμᾶ, ἴδιον
ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ'
ἐκείνων τὰς λογισμὰς τῶν τε εἰρημένων καὶ τῶν
παραλελειμμένων ἀπαυτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
ὧν ἰδίᾳ ἠπιζάμην, λέγω δὲ τᾶ νέμειν, καὶ ποι-
μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν
ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δί-
κατος ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς
αὐτῶν ὁωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον
ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.

"Ομως

cum veritate omni, quae nobis enarrare, et si
qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, facili re-
sponfione defungi de omnibus, nihil esse eorum
carminum, quae a me confuta sunt, mihi pro-
prium, sed Musarum: ab his proinde rationem
dictorum pariter et praetermissorum esse poscen-
dam: me vero de his, quae per me sciebam, de
pascendo, inquam, curandoque grege, et exi-
gendo, et mulgendo, reliquisque, quae pasto-
rum opera sunt ac disciplina, causam dicere me-
rito: Deas quidem sua munera, quibuscumque
voluerint, et in quantum decere putent, impertiri.

Ὅμως δὲ ἔκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἔ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογεμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρέυσεν λάθῃ, πιμρῶς τῆτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα ἔκ οἷο ὅπως παρεδίδετο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἔχ' ὅρας ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς

5. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis et minuto studio reposcere, syllabarum tenuis omnium, perfecta omnino quae dixere, et si quid in ipso poetæ cursu non animaduersum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos et modulorum causa et soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, vtpote leuia ac polita, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is priuatum, libertatem dico, et in fingendo potestatem. Et reliqua in poetæ pulchra non vides; sed ramenta quaedam et spinas eligis, anasque quaeris calumniae.

βας τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' ἔ μόνος ταῦ-
τα σὺ, ἔδὲ κατ' ἐμῆ μόνος, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
ἄλλοι τὰ τῷ ὁμοτέχνῃ τῷ ἐμῷ Ὀμήρῃ κατα-
κινῆσαι, λεπτὰ ἔγωγε νομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ
ἅττα διεξιόντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνω-
θι, ὡ ἔτος, τὰ ἔργα μὲ, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τῷ τῷ, μαντικῶς ὅμα
καὶ προφητικῶς προτέθεςπισαί μοι, τὰς ἀπο-
βάσεις προδηλῆντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ και-
ρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων
τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θήσονται,
καὶ

mnise. Neque vero solus tu talia, neque contra
me solum, sed multi etiam alii *sunt*, qui Home-
ri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita
minuta omnino et valde exigua disputantes.

6. Si vero opus est cominus congregi cum cri-
mine, et eam dicere causam quae verissima est,
lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges
enim, quot res in illo carmine, divinae et tan-
quam a vate praedictae a me sint, quae exitus
praesignificent cum eorum, quae recte et suo tem-
pore peraguntur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi et accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθοῦς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

ΛΥΚ. Τῆτο μὲν ἔν, ὦ θαυμασέ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μυσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς δ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δὲ, εἰ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σὲ καὶ τῶν Μυσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα μαντεύσαντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τῷ θεῷ, εὐθαλῇ ἔσται τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄεθραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθήσῃ
τῷ

et rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, vtilissima vitae diuinationo iure habeatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiodē, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum adflatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem diuinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diuiniore sint rusti i., et optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulo: (*in ssem copiosam*) si vero aestus inuale scat, sitiantque arua, fieri non posse, quin fames sitim

τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι ἔμειψέντος θέρους
 χρὴ ἄρᾶν, ἢ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκ-
 χυθέντων τῶν σπερμάτων· ἐδὲ ἁμᾶν χλωρὸν
 ἔστι τὸν σάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρ-
 πόν *). ἔμην ἂν ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὡς
 ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μα-
 κέλλην ἔχων ἐπιφοροῖν τῆς γῆς αὐτοῖς, κατα-
 πτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδῆται τὴν ἄ-
 पासαν τῷ θέρει ἐλπίδα.

Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις μὲν, καὶ ὑποθή-
 κας λέγων, ἔκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ
 πᾶμ-

fitim illorum consequatur: nec oportere media
 aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exori-
 turum, fufis frustra seminibus; neque meten-
 dum spicam adhuc viridem, alioquin vanum in-
 ventum iri fructum. Neque sane diuinatione ad
 illud opus est, nisi obruas semina, et ligone ar-
 matus seruus terram iis inducat, deuolaturas aues,
 omnemque spem aestatis interceptam deuolaturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut mo-
 nita, non peccauerit; a diuinatione autem mul-
 tum

R 4

* κενὸν — τὸν καρπὸν.] Κενὸς καρπὸς *vanus*,
inanis, qui speciem quidem habet, sed ob
 molitiem et teneritatem paullo post exare-
 scens et corrugatus nihil relinquit praeter
 cuticulam. *Gesner.*

πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἄ-
 δηλα, καὶ ἑδάμῃ ἑδαμῶς Φανερά προγιγνώσκειν·
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωι προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ
 μέλιτος πίθῳ ὁ πᾶς ἔσαι αὐτῷ ἀποπεπνιγμέ-
 νος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλ-
 λωνος ἐργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτεϊ
 αἰώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική.
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, ἔκ-
 ἃν Φθάνοι καὶ μὲς μάντιν λέγων. προερῶ γάρ,
 καὶ προθεσπιῶ, καὶ ἄνευ Κασαλίας, καὶ δάφνης,
 καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῷ κρύε-
 περινοσῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῷ
 θεῷ, ἡπιάλος ἢ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιέ-
 τῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι
 καὶ

tum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit ob-
 scura et nusquam nullo modo manifesta ante co-
 gnoscere. Quale est illud cum Minōi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium,
 et cum praesignificata Achiuis causa irarum Apol-
 linis, itemque anno decimo captum iri Ilium.
 Haec enim sunt diuinatione. Alioqui si ista quo-
 que *superiora* ad diuinationem aliquis referat, ef-
 fugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac diuinabo, idque sine Casta-
 lia, et lauru et tripode Delphico, si quis nudus
 in frigore obambulet, pluuias insuper aut gran-
 dines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non paruus inuadet: et quod magis adhuc
 diu-

καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶδος, ἐπιγενή-
σεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
ἂν εἴη μνησθαι.

"Ὡς τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαν-
τείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παράδεχσθαι ἄξιον, ὡς ἔδεν ἡδεῖς τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαμόνιος ἐνεποίει σοι
τὰ μέτρα, καὶ πᾶν ἔδὲ ἐκείνη βέβαιος ἔσται. οὐ
γάρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ'
ἄτελῃ ἀπελίμπανεν.

diuinum est, etiam calor postea, vt probabile
est, superueniet, et multa in hoc genere, quo-
rum meminisse ridiculum fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis et diuinatio-
num omitte. Illud vero, quod initio dicebas,
forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te sci-
visse eorum quae diceres, sed afflatu quodam di-
vino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud
quidem satis firmum est: neque enim ille alia
quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

Πλοῖον, ἢ εὐχαί.

Λυκῖνος, Τιμόλαος, Σάμιππος, καὶ
Ἀδείμαντος.

ΛΤΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγον ὅτι θᾶττον τὰς γύ-
πας ἔωλος νεκρὸς ἐν Φανερεῷ κείμε-
νος, ἢ θεάμα τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δια-
λάθοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θεόντα
ἀπίστασθαι διὰ τῆτο; ἔγω φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ
ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον
ἄτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τῶ μέτρου ἐς
τὸν

Nauigium, seu vota.

Lycinus, Timolaus, Samippus, et
Adimantus.

LYC. Nonne dicebam ego, facilius posse fieri,
vt vultures effugiat iacens in propatu-
lo antiquum cadauer, quam Timolao mirabilis
spectaculi aliquid *subducatur*, etsi vno spiritu Co-
rinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, et impiger ad ta-
lia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine,
homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel
imminentem potius naudem in Piraeo appulsam, de
illa-

τὸν Πειραιᾶ καταπέπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τετονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄσπερος ἦκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρξίνεσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδ' ὅπως νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἦλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προΐεις· μετὰ σέ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνον ἐχόμενος αὐτῷ ἀμφοτέραις. καὶ με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν.

τὸ

illarum numero vnam, quae annonam ex Aegypto in Italiam aduehunt. Puto autem vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius navis causa ex vrbe venire. LYC. Sic est, per Iouem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum vbi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad nauim quidem usque vna venimus: cumque in illam ascendere-mus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum vtraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum

non

τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἔκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, ἔτε ἔνδον
ἔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκίε, ὅπῃ ἡμᾶς ἀπέ-
λειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκείνο μερῶ
κιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν
ὀθόνην ἐνδεδυὲς, ἀναδεδεμένον ἐς τῆς πίσω τῆς
κόμης, ἐπ' ἀμφοτέρας τῆς μετώπῃς ἀπηγμένον.
εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυ-
ρὸν ἔτι ἐκείνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγμένῳ
τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε.
ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ.
Καὶ μὲν ἔ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μερῶ-
κίσκος ἔδοξε μοι, ὡς αὖ καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλη-
ξαί,

non vidi, neque intus, neque postquam descen-
dimus.

2. SAM. Nosti, Lycine, vbi nos reliquerit?
puto ego ibi, vbi formosus ille puer de diaeta
progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro-
comam reuinctus, vtrinque a fronte abductam.
Si ergo Adimantum ego noui, puto hominem ele-
ganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso
naupago Aegyptio, qui monstrabat nauim, ad-
stitisse lacrimantem, vt solet. Facilis enim vir
est, vbi amat, ad lacrimas. LYC. Quin non
admodum pulcher mihi, Samippe, puer videba-
tur, vt Adimantum etiam percelleret, quem tot
Athenis

ξαι, ὧ τσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάν-
 τες ἐλεύθεροι, ζωμύλοι τὸ Φθέγμα, παλαι-
 σρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ
 ἀγεννές· ἔτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρως εἶναι, καὶ
 πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον 1) τι, καὶ συνε-
 χές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνισί μὲν, ἐς τὸ πᾶ-
 τριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ.
 ἡ κῶ

Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi
 sermonis, olentes palaestram, apud quos forte
 lacrimari etiam non ignauum fuerit. At iste,
 praeterquam quod niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo*
gutturē, continuatumque nimis et volubile loqui-
 tur, Graece ille quidem, sed *ita ut* patrium quid-
 dam sibilo atque tenore vocis *prodat*. Coma ve-
 ro,

1. ἐπισεσυρμένον] Puto hunc locum illustrari
 posse ex *Philopat.* c. 16. vbi iunguntur ὑπέ-
 βηττε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμέ-
 νον. Sine dubio ibi significat, *de imo pul-*
monē tractam pituitam emoliri: itaque hic et-
 iam ad vocem *ex imo quasi recessu attractam*
et prolatam refero. Illud quidem video,
 tarditatis aut languoris notionem plane huc
 non conuenire; quid enim sibi vellet τὸ
 ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notio-
 nem aulim excludere, cum videam in Ἑταιρ.
 X. ἐπισεσυρμένα γράμματα, per festinatio-
 nem varie tractas et sibi permixtas. Gesner.

ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τὸπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, ἃν ἐλευθέρϊον Φησιν αὐτὸν εἶναι.

TIM. Τῷτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημειὸν ἐστὶν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκονται, ἐς τὴν πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ 2) οἱ πρόγονοι
ἡμῶν,

ro, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalē esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus

2. ἔμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam Ven. Edd debemus. Reliquae deprauatissime ἐν Παλλήνῃ. du Soul. ἔμπαλιν οἱ πρόγ.] Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi ed. 1522. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur
Thucy-

ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τὰς γέρον-
 τας, ἀναδεδεμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυ-
 σῷ ἀνελημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε,
 ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδεα συγ-
 γραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
 ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τό-
 τε συναπωκίσθησαν.

ΛΤΚ.

bus pulchrum visum est, comam alere seniores,
 reuinctam in cincinnum aurea cicada comprehen-
 sum. SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
 cydidis nos scriptorum admones, quae in prooe-
 mio dixit de veteri luxu nostro, ubi et de Ioni-
 bus, quando, qui tum erant, vna inde deducti
 sunt.

4. LVC.

Thucydidis I, 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς
 (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων,
 διὰ τὸ ἀβροδίατον, ἔ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ
 χιτῶνας τε λινᾶς (observa hoc quoque Ae-
 gyptium) ἐπαύσαντο φορέντες, καὶ χρυ-
 σῶν τέττιγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδέμενοι
 τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἃφ' ἧ καὶ Ἰωνίων
 τὰς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πο-
 λὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de
 Ionibus etiam utcumque illustrent obscura
 sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἴωσιν, quorum
 an vera sit lectio, an ego sententiam asse-
 cutus sim, asseuerate nolim dicere. Iones
 antiquam Atheniensium coloniam esse con-
 stat, vel ex ipso Thucydidis loco. Gesner.

ΛΤΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην
 ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε πα-
 ρὰ τὸν ἰσὺν ἐπιπολὺ ἔσηκεν ἀναβλέποντες, ἀ-
 ριθμῶντες τῶν βурсῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυ-
 μάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων,
 εἴτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα,
 τῶν κεραιῶν 3) ἐπειλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε
 λέγεις.

4. LYC. Verum, Samippe, iam recordor,
 vbi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum
 staremus multum suspicientes numerantesque con-
 iectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascen-
 dentem per rudentes nautam, deinde per anten-
 nam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

SAM.

3. τῶν κεραιῶν] Hic certe κεραιῶνες non
 sunt extrema s. cornua antennarum, vt inter-
 pretantur cum *Micyllo* in Lexicis; sed sunt
 ii, quos etiam *Lucanus* 8, 177. et 10, 405.
 Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, qui-
 bus ab utroque suo cornu suspensa antenna
 libratur et ad malum alligatur: quod videre
 licet apud *Schefferum* de mil. nau. lib. 2, 5.
 p. 145. 168. Neque vero notatio vocis re-
 pugnat huic significationi; neque enim ipsa
 tantum extrema s. cornua antennarum sunt
 οἶαξ quidam, clauus, s. gubernaculum: ve-
 rum vel maxime ille transuersus funis ad v-
 trumque cornu alligatus duobus extremis,
 media autem parte sic adnexus ad malum,
 vt triangulum efficiatur, cuius basis sit in
 ipsa

ἀγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα;
 παραδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπ' ἀνέλ-
 μι ἐς τὸ πλοῖον; TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐω-
 μεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθενᾶν ἐκεῖνον ἀπο-
 σβᾶντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν
 ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαν-
 τος, καὶ δέος ἔδεν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν ἀπο-
 βουλομένη. ΛΥΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον
 ἀπολιπόντας αὐτὰς ἀπιέναι· βαδίζομεν δ' ὁ-
 μῶς, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. ΣΑΜ.
 Καὶ μάλα δοκεῖ, ἢν πως ἀνεωγῆται τὴν παλαστ-
 ραν ἔτι καταλάβωμεν.

Ἀλλὰ

SAM. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis
 faciendum est? expectandulne est, an vis in na-
 vem ego redeam? TIM. Nequaquam: sed per-
 gamus. Credibile enim est illum per tumultua-
 riam festinationem praeteriisse iam nos in urbem,
 cum non amplius inuenire nos posset. Sin mi-
 nus; at nouit certe viam Adimantus, nec metus
 est, ne relictus a nobis in deuium errorem inci-
 dat. LYC. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto
 amico abire. Abeamus tamen, si idem etiam
 Samippo videatur. SAM. Omnino ita videtur,
 si qua apertam adhuc Palaestram inueniamus.

5. Ve-

ipsa antenna, angulus autem vehementer
 obtusus, vnde breuissimum perpendiculum
 demitti queat, ad malum. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

S

Ἀλλὰ μεταξύ τῶν λόγων, ἤλβη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μήκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τέτρα καὶ ἀπὸ τῆ κατασφώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἡ βαθυτάτον κατὰ τὸν ἀντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰσὸς, ὅσῃν δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἷω δὲ προτόνω συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡρέμα καμπύλη, χρυσᾶν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκνυμένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἰσιν ἑκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἱ γραφαί, καὶ τῆ ἰσὶς τὸ παράσκειον

ε. Verum, ut interim aliquid loquamur, quanta haec navis! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat Naupegus, latitudinem autem supra quartam huius partem; ac de constrato navis in fundum, ubi profundissima est, ad sentinam, vndetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet et continetur protono! Ut vero puppis adsurgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus; ab altera parte iuxta proportionem prora extollitur in aduersum porrecta, habens ab utraque parte cognominem navis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et suppa-

πρὸν 4) πυραυγὸς, καὶ πρὸ τέτων αἱ ἀγκυραί,
καὶ τροφῆα, καὶ περισγωγαῖς, καὶ αἱ μετὰ τὴν
πρῶτων οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε
καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν
τις εἰκασίην. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσούτον ἄγειν σῶ-
τόν, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ
ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν, κτήνηα πάντα μικροῦς
τις ἀνθρώπιςκος γέρον. ἤδη ἔσπευζεν, ὑπὸ λεπτῇ
κάμῳ.

supparum veli colore flammeo, et ante istae an-
corae, et verioria, et circumfactoria, et illae ad
suppim habitationes, admirabilia mihi videban-
tur omnia.

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis
comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam fru-
menti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis
ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omni
parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat,
S 2 parva

4. [ἐπεὶ τὸ παράσιον.] Παράσιον puto illud esse,
quod alias vocatur σιφάριον, supparum,
velum minus, splendidi coloris, maiori im-
positum, quo in portum Puteolanum inue-
hentibus uti licebat solis navibus, ut haec
est, Alexandrinis. Gesner. Haseus Theol.
Phil. T. 2. p. 719. pro vulgato παρά-
σιον, docet legendum παράσιον, intellectu
μέρος, i. e. versatilem mali partem; quod re-
cepi. Reink.

κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφον.
ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφαλαντίας ἄλλος, Ἡρων,
οἶμαι, τένονα. TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην,
ὡς ἔφασκον οἱ εὐπρόκροντες, καὶ τὰ θαλάττια
σοφὸς ὑπὲρ τὸν Ἡρώτα.

Ἠύσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον,
οἷα ἔπαθον πλεόντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτὸς ἐσω-
σεν; LYC. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ γυνὴ δέσας
δ' ἂν ἀκῆσαιμεν. TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς
διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆται
δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρε ἀπάραντας αὐ-
πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίως ἰδεῖν τὸν Ἀ-
κάμαντα· εἶτα ζεφύρε ἀντιπνεύσαντος, ἀπέ-
νεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδωνός· ἐκείθεν δὲ

χειμῶ-
parua pertica tantae molis gubernacula torquens.
Ostenfus enim mihi est recaluafter aliquis, caetera
crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admi-
rabilis artis nomine, vt vectores dicebant, et do-
ctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit
nauem, quae illis inter navigandum acciderint,
et quomodo stella ipsos seruarit. LYC. Non,
Timolae, sed iam libenter ex te audiuerimus.
TIM. Naucerus ipse mihi narrabat, vir bonus,
et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum sol-
vissent e Pharo vento non valde vehementi, septi-
mo die vidisse Acamantem: tum resplente Zephy-
ro obliquos Sidonem vsque esse delatos. Inde
autem

χρησθῆναι μεγάλης δυνάμεως ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τῆς
 Αὐλῶνος ἐλθεῖν· ἐνθα δὲ παρὰ μικρὸν ὑποβρυ-
 χίας θῦσαι ἅπαντας.

Οἶδα δὲ ποτὲ παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελι-
 δονέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα,
 καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λίβα, ὁπότεν ἐπιλάβῃ
 καὶ τῆς Νότα, κατ' ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει με-
 ρίσσασθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκιακῆς θα-
 λάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευμά-
 των περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι
 δὲ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξείαι, παραθηγόμεναι τῷ
 κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυμα-
 τιστῆν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κύμα πολ-
 λαῖς αὐτῷ ἰσμέγεδρες τῷ σκοπέλῳ.

Τοι-

autem magna tempestate die decimo per Aulonem
 venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse
 quin submersi omnes perirent.

8. Noui autem, cum ipsae aliquando Cheli-
 doneas circumnavigauerim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum
 Notum etiam assumit. Post hoc enim euenire
 solet, ut a Lycio mari diuidatur Pamphylium:
 fluctusque, utpote ab undis pluribus circa ipsum
 scissus promontorium, (sunt autem petrae abru-
 ptae et ab alludentibus aquis acutae) terribili
 cum tonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo
 magnitudine aequalis est.

S 3

9. Ab

Τοιαῦτα καὶ σΦᾶς καταλαβὼν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἐπὶ καὶ νυκτὸς ἔσης, καὶ ζῶφα ἀκρεβῆς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τὰς θεάς, πᾶρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Αὐκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκείνον, καὶ τινὰ λαμπρὸν ἄστρον, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικηθίτω τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθύνει τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τέντεῦθεν δὲ ἀπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τῆς Αἰγαίης πλεύσαντας, ἐβδομημοσὴ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέραν πρὸς ἀντίοῦς τὰς Ἐτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθρὰ καθορμίσασθαι, τοσάτον ἀποσυρέντας ἐς τὰ κάτω, ἐς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν

9. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseriordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedis carchesio, ac direxisset naum finistrorsum in mare, cum iam ferretur ad scopulam. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi aduersum Etelias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse

τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.
ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνή-
την τὸν Ἡρώνα, ἢ τῷ Νηρέως ἡλικιώτην, δὲ
τοσῆτον ἀπεσφαλῆ τῆς ὁδῆ.

· Ἀλλὰ τί τῆτο; εἰ Ἀδείμαντος ἐκείνός ἐστι;
ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοή-
σωμεν ἐν Ἀδείμαντε, σέ Φημι τὸν Μυρρηνέ-
σιον, τὸν Στροβίχα. ΛΥΚ. Δυσὶν θατέρον
ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκωφώσεται. Ἀ-
δείμαντος γάρ, εἰ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη
σαφῶς ὄρω, καὶ θοιμάτιον αὐτῷ, καὶ τὸ βῆ-
δισμα ἐκείνῃ, καὶ ἐν χρεῷ ἢ κερᾷ. ἐπιτείνωμεν
δὲ ὁμῶς τὸν περὶπατον, ὡς καταλάβωμεν
αὐτόν.

Ἦν

esse in Italia. LYC. Admirabilem, ita me Iu-
piter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut
aequalem Nerei, qui tantum de via aberrauerit.

10. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus
est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, incla-
memus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinu-
sium, Strobichi filium. LYC. Alterutrum ho-
rum, aut iratus nobis est, aut aurium usum ami-
sit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam
clare video: et vestimentum ipsius est, et inces-
sus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Accele-
remus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

"Ἦν μὴ ἱματίῃ λαβόμενοι σε, ἐπιστρέψωμεν;
 ὦ Ἀδείμαντε, ἄχ' ὑπανάσσεις ἡμῖν ἐμβαῶσιν;
 ἢ καὶ καὶ φροντίζαντι ἑοικας ἐπὶ συννοίας τινός,
 ἢ μικρὸν ἔδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δο-
 κεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκῖνε,
 χαλεπὸν, ἀλλὰ με καὶ νῆ τις ἔννοια μεταξὺ βα-
 δίζοντα ὑπελθῆσα, παρακῆσαι ὑμῶν ἐποίησεν,
 αἰτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέ-
 ποντα. ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ἐκκήσης εἰ-
 πεῖν, εἰ μὴ τις ἐστὶ τῶν πάντων ἀπρόρρητων. καί-
 τοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ σέγειν μεμα-
 θήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνεμαι ἐγὼ γε
 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἔγω γὰρ μετράκιωδες ὑμῖν
 δόξει τὸ φρέντισμα. ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί
 ἐστίν;

II. Nisi veste te prehensum aduertamus, Adi-
 mante, non exaudies nos inclamantes; sed vide-
 ris etiam profundae cogitationi immerfus, non
 paruum neque contemptibile negotium animo agi-
 tare ac reuoluere. ADIM. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed noua me inter eundem cogitatio
 subiens, vt inauditam praetermitterem vestram
 vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
 haberem. LYC. Quenam est illa? Ne enim
 cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quam-
 quam initiati, vt nosti, sumus, ac celare com-
 missa didicimus. ADIM. Sed pudet me. nimi-
 rum apud vos dicere, adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio. LYC. Numquid amatorium quid
 est?

ἔσιν; ἔδὲ γὰρ τὲτο ἀμνήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις,
ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδί καὶ αὐτοῖς τετελε-
σμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τρισυτον,
ἀλλὰ τινὰ πλετον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμενην, ἥ
καὶ μὴ μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν
ἐκμῇ τῆς περιχσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε. ΛΥΚ.
Οὐκ ἐν τῷ προχειρότατον τὲτο, κοινὰς Ἑρμῆς
Φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλε-
τον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος Φίλκς ὄν-
τας, τῆς Ἀδειμάντης τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. Ἀπέ-
λειφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν
ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέσκησα ἐς τὸ
ἄσφα-

est? neque enim hoc etiam profanis nobis enar-
raueris, sed *hominibus* ad claram facem ipsis quo-
que initiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed diui-
tias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam
ficticiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque
in ipso mihi diuitiarum et voluptatis fastigio su-
peruenistis. LYC. Itaque illud *hic valeat* expe-
ditissimum, communis esto Mercurius! aiunt:
atque in medium allatas depone diuitias: aequum
enim est, in partem venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti. ADIM. A vobis
quidem relictus sum in primo statim in nauim in-
gressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem.

ἀσφαλές· περιμετρῶντος γάρ με τῆς ἀγκύρας
τὸ μέγεθος, ἅκ' αἰδ' ὅπερ ὑμεῖς ἀπέστητε.

Ἰδὼν δ' ὁμῶς τὰ πάντα, ἡρέμην τινὰ τῶν
ναυτῶν, ὀπρὸς ἡν ἀπεσφύρει ἡ ναὺς τῷ δεσπότῃ
ὡς ἐπιτοποκὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφο-
ρίαν. ὁ δὲ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλ-
λанта, εἰ πρὸς τελέαχιστόν τις λογίζοιτο τὴν
τεῦθεν ἔν ἐπανιών, ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ὦν ὡς
εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τὰς Φίλῃς,
καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτός, ἐνίοτε δὲ οἰκέ-
τας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων τα-
λάντων, οἰκίαν τε ἤδη ὠκοδομησάμην ἐν ἐπι-
ναίῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποιμίλην, τὴν παρὰ τὸν
Ἰλισ-

Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos
nescio quo discesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nau-
tarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domi-
no singulis annis ea navis referat?* At ille, *Duo-
decim*, inquit, *talenta Attica, si quis quod mini-
mum est compuset.* Hinc ergo rediens ita cogita-
bam, *Si quis Deorum, hanc navem subito, ut mea
fit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!*
*bene faciens amicis, interdum ipse nauigans, emit-
tens non nunquam servos.* Deinde de duodecim
illis talentis domum iam sedificabam loco oppor-
tuno, paullo supra Poecilen, relicta illa ad Ilis-
fum

ἱασισὶν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφείς, καὶ οἰκί-
τας ὠνέματα καὶ ἐσθλότητας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους,
καὶ δὲ ἤδη καὶ ἐπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμα-
νιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, Φεβρὸς τοῖς ναύταις,
καὶ μανενταὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δὲ μοι
τὰ κατὰ τὴν ναῶν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένας
πρόρριπθον ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς, αἱ Λυκίης,
κατέβυσας τὸν πλάτον, καὶ ἀνέστρεψας εὐ Φε-
βρῶμενον τὸ σκάφος ἡριῶ τῆς εὐχῆς, τῷ πνεύματι.

ΑΤΚ. Οὐκὲν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου,
ἀπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς τινα πειρατὴν,
ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλιμῶτον ναυάγιον εἰργα-
σμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς
ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι σου
τὰ

sum paterna: et servos emebam, et vestes, cur-
susque, et equos. Iamque et nauigabam felixque
praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus
nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Ve-
rum adhuc componenti mihi rem naualem, et in
portum prospedanti e longinquo, *mo*, Lycine,
aduentu demersisti diuitias, euertisti, dum bene
et secundo votorum flatu fertur nauigium.

14. L Y C. Igitur, vir fortis, prehensum me ad
Imperatorem abducito, vt piratam aliquem, aut
perniciem nauium, qui tanti tibi naufragii causa
fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeae at-
que urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum
solatu-

τὸ πταῖσμα. πέντε γάρ, εἰ βάλῃ, καλλίσαι καὶ
 μείζω τῶν Αἰγυπτίαι πλοῖα ἤδη ἔχει, καὶ τὸ μέγ-
 ρον, εἰς καταδύναμι δυνάμενα καὶ τάχα σοι πε-
 τάναις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείται
 σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὦν κικλήσκων ἄρισε, δῆλος εἰ
 ἀφορητὸς ἡμῖν τότε γυνησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνός
 πλοῖα τέττι, δεσπότης ὢν, παρήκκος βοώντων,
 εἰ πέντε κτήταιο πρὸς τέττα προάχμενα πάντα
 καὶ ἀνώλεθρα, εἰ δὲ ὄψει δηλαδὴ τὰς Φάλας. σὺ
 μὲν ἔν' εὐπλάει, ὦ βέλτερος· ἡμεῖς δὲ ἐν Πει-
 ραιεῖ καθεδόμεθα· καὶ τὰς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰτα-
 λίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ περ τὸ μέ-
 γα Ἀδεμάντε πλοῖον, τὴν Ἰσάν, τις εἶδεν.

ΑΔΕΙΜ.

solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque,
 si volueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo,
 nauigla, et quod maximum est, quae mergi non
 possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis an-
 nis, frumenta vnumquodque aduehat: te vero,
 nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis
 tuum futurum apparet. Qui enim modo vnus
 huiusce nauigii dominus cum esses, inclamantes
 non audieris, si quinque possideas, praeter hanc,
 trium omnes velorum quae perire non possint,
 nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter,
 amice, nauiga, Nos in Piraeo sedebimus rogan-
 tes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num
 forte magnum Adimanti nauigium, Isidem, ali-
 quis viderit.

15. ΑΔΙΜ.

ΑΔΕΙΜ. Ὁραῖς, διὰ τὸτο ὠκνῶν εἰπεῖν ἃ
 ἐβουλόμην, εἰδὼς ὅτι ἐν γόλωτι καὶ σκώμματι πο-
 ῖσσομαι μετὰ τὴν εὐχὴν. ὥς ἐπιστὰς μικρὰ, ἐς
 ἅν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσῶμαι πάλιν
 ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἀμεινον τοῖς αὐταῖς
 προσκαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελασθῆναι. ΛΥΚ.
 Μιχαδικῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα σοὶ καὶ αὐτοῖς
 ὑποφάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαίρησω τὴν
 ἀποβάθραν, προσιστέδων. ΛΥΚ. Οὐκ ἂν ἡμεῖς
 γὰρ προσηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷς σοὶ μὲν εἰ-
 νώλ φάδιον τηλακῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε
 σπρεμένω μήτε ναυπηγησάμενῳ. ἡμεῖς δὲ οὐκ
 αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλὰς σταδίους
 ἀκκῆτες δύνασθαι τεῖν. αὐτοὶ πρῶτον καὶ ἐς Αἴ-
 γιναν

15. ADIM. Vides? Propterea dicere, quae
 cogitabam cunctabar, qui scirem, risui vos et
 ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam
 paululum, dum vos processeritis, ac navim dein-
 de rursus solvam. Praestat enim cum nautis age-
 re, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam,
 resistemus et ipsi, ut conscendere tecum possi-
 mus. ADIM. At ego praegressus tollam ponti-
 culum. LYC. Nos itaque ad vos adnatabimus.
 Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tan-
 tas possidere naues, quas nec emeris neque aedi-
 ficaueris: nos vero votis non impetraturos a Diis,
 ut multa stadia nihil fatigati natare possimus?
 Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates
 ceri-

γιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τῆς ἐπὶ τῆς, οἷοι δὲ ἀνὴρ
 καὶ σκαφιδίῳ πάντες ἄμα οἱ φίλοι τετρακτίων
 ἑκάστος ὀβολῶν διεπλεύσαντες, καὶ εἶδον ἐδύσχα-
 ραντες ἡμᾶς συμπλέοντας· αὐτὸν δὲ ἀγανακτοῦν, εἰ
 συνεμψόμοιός σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισ-
 ελθὼν ὠφαιρέεις. ὑπερμαχρόν γε, ὦ Ἀδύμαντα,
 καὶ εἰς τὸν κόλπον ἐπίπλεον, εἰ δὲ οἷοις ὅτις ὢν
 ναυκληρεῖς. ἔτις ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία· ἐν κα-
 λῷ τῆς πάλαιος οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀποκλ-
 θῶν τὸ πλεῖστον· ἀλλ', ὦ ἡμεῖς, πρὸς τῆς Ἰερ-
 δος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταράττει τὰ λεπτά
 μένῃσιν ἡμῶν ἀγεῖν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ
 τῆς Κανόπου, ἢ Ἰβιν ἐκ Μέρφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
 ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM.

cerimonias, nosti, quam parua in scaphula omnes
 simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus,
 nec molestum tibi tum erat nobiscum nauigare:
 nunc autem fers grauiter, si tecum inscendamus,
 et praegressus auferre vis ponticulum: nimis
 enim intumescis, Adimante, et in sinum tuum
 non despues, neque, quis homo sis, tantus iam
 nauclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam do-
 mus pulcherrimo vrbis loco aedificata, et multi-
 tudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice,
 certe Nilotica illa salsamenta, illa tenuia adferre
 nobis ex Aegypto memento, aut vnguentum de
 Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero nauis
 possit, vnam etiam pyramidum.

16. TIM.

TIM. "Αλις παιδιᾶς, ὦ Λυκίνε· ὁρᾷς ὡς ἐρυν-
 θρίαν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῶ τῷ γέλωτι
 ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλιν εἶναι,
 καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέειν· καὶ ἐπέ-
 περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄστυ,
 διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τὰς ἐπιβάλα-
 λοντας ἑκάστος σταδίους, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ
 παρὰ τῶν θεῶν· ἔγω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάμα-
 τος λάθῃ, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδί-
 στω ἀνείρατι ἐκαστῷ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βε-
 λόμεθα εὖ ποιήσουσι ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ
 ἐκάστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα
 ὑποκρίσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπί-
 θανῃ

16. TIM. Satis ioci, Lycine. Vides vt ru-
 borem Adimanto inieceris; multo risu ita perfusa
 disti nauigium, vt exhaustiri iam non possit, nec
 vndarum vim sustinere. Et quando adhuc mul-
 tum nobis viae ad urbem superest, diuisa in qua-
 tuor partes via, per stadia quisque sibi assignata,
 quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic
 enim et laborem fefellerimus, et oblectauerimus
 animum, tanquam in suauissimum voluntate no-
 stra somnium delapsi, quod, quam diu volueri-
 mus, voluptatem nobis adferat. Penes vnum-
 quemque enim votorum erit mensura, ponemus-
 que praebituros omnia Deos, licet natura sua ab
 omni veri similitudine abhorreant. Quod vero
 maxi-

θανά ἔσαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδείξεις ἔσαι τὸ
πρᾶγμα; ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιο τῷ πλάτῳ,
καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ σίος ἂν καὶ πλατὴν
σας ἐγέμετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαος, καὶ πείθομαι
σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν
δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλεται, ἐδὲ
ἔρωτᾷν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νῆϊ τὸν ἕτερον πρῶ-
τα ἔχει; χρὴ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκεῖν. ΑΤΚ. Ἀλ-
λὰ πλατῶμεν, εἰ τῆτο ἄμεινον, μὴ καὶ βροχαι-
νειν ἐπὶ ταῖς κοπαῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ.
Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται; ΑΤΚ. Σὺ, ὦ Ἀ-
δείμαντα, εἴτα μετὰ σέ, ἔτοσί Σάμιππος, εἴ-
τα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισάδιον
τὸ

maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ec-
quis optime usus sit diuitiis, atque voto; osten-
det enim qualis homo esset, si diues esset.

17. SAM. Praeclare istuc, Timolaë, equidem
tibi obtinero, et cum tempus me vocauerit,
quae videbuntur optabo. Vtrum enim velit Adi-
mantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam
alterum in naui pedem habeat. Oportet vero Ly-
cino etiam idem videri. LYC. Diuites ergo si-
mus, si hoc videtur melius, ne inuidere etiam
communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo
primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde
post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego ve-

τὸ πρὸ τῆς Διπύλης ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ
τᾷτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν εἰδὲ νῦν ἀποστήσο-
μαι τῆς κεύς. ἀλλ', εἴπερ ἔξειςιν, ἐπιμετρήσω
τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ καρδῶος ἐπινεύσάτω
ἅπασιν. ἔσω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίσον κτη-
μάτων ἀπάντων. ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν
ἔχων ἐν τῇ νηϊ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ
Σάμιππε, τὸν κομήτην; κακοῖνος ἔν ἐσω ἐμός;
ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἔστιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς
ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι
Δαρεικοί.

ΛΤΚ.

ro parui semistadii spatío ante portam geminam
votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne hunc quidem a
naue discedam: verum quandoquidem licet, co-
rollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem
lucríficus ille omnibus annuat. Sit ergo navis
mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores,
mulieres, nautae, et si qua ibi alia possessionum
omnium suauissima. SAM. Oblivisceris te in
navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loque-
ris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, vniuersus ille numerus, au-
rum signatum fiat, Darici totidem.

Luc. Op. T. VII.

T

19. LYC.

ΛΤΚ. Τί τᾶτο, ὦ Ἀδείμαντε, καταδύσε-
ται σοι τὸ πλοῖον, ἐγὰρ ἶσον βάρος πυρῆ, καὶ
τῷ ἰσαρίθμῳ χρυσία. ΑΔΕΙΜ. Μὴ Φθόνη,
ὦ Λυκῆνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρῆλθῃ ἡ εὐχὴ,
τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν
ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΤΚ.
Ἀλλ' ὑπερᾶσφαλείας τῆτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίη-
σάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ
χρυσία· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα 5), μέτρια, τὸ
μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄθλιον,
νεῖν οὐκ ἐπισάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυ-
κῆνε·

19, LYC. Quid hoc, Adimante, mergetur
tibi nauigium, nec enim idem pondus tritici, et
pari numero auri. ADIM. Noli invidere mihi,
Lycine: sed cum ad te optandi fors delata fuerit,
Parnetha illum totum aureum factum tibi habe,
et ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum
pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro per-
eamus omnes. Ac quantum ad nos attinet,
mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille
adolescens periret, qui nare nesciat. TIM.

Bono

5. ὑμέτερα] Nimis mihi videbatur rusticus Ly-
cinus, si dicat ὑμέτερα· vos animae viles,
in vobis iactura et periculum exiguum.
Sed de omnibus qui una erant, loquitur:
omnes se nauim Adimanti conscensuros prae-
dixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto,
vel contra omnes libros. Gesner.

κῆνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίτου-
σιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ ἰομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τι-
να σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀποβαλεῖν τὸν μι-
σθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον
εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομι-
σθῆναι, τὸν δὲ Ἀδαιμάντε ρικέτην τὸν νεώνη-
τον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικῆ; ΑΔΕΙΜ.
Καὶ σὺ γάρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπι-
μετρῆς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητῆς
αὐτὸς γενόμενος.

ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ
ποιεῖν, καὶ τινὰ θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευ-
ρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχουσιν ἐκ τῆς πλοῖς, με-
τατιθεῖς χρυσίον εἰς τὸ ἄστυ. ΑΔΕΙΜ. Εὖ
λέγεις.

Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeun-
tes illum in terram deportabunt. Aut putas, ci-
tharoedum quendam ab iis servatum cantus sui
mercedem percepisse; et mortuum adolescentu-
lum alium in lithmum Delphini tergo similiter
exportatum, Adimanti autem servulo recens em-
to, amatorium delphinum esse defuturum?
ΑΔΙΜ. Tu etiam, Timolae, Lycinum imita-
ris, et adiciis ludibria, ipse auctor huius sermonis
cum fueris.

20. ΤΙΜ. Nempe melius erat, maiori cum
probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam
invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facer-
et transferendus e navi in urbem thesaurus.

λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν
τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι
χίλιοι ἐπισήμε χρυσία. εὐθύς ἔν, κατὰ τὸν
Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότα-
τα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησά-
μην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ καὶ Πυθαῖ, καὶ ἐν
Ἐλευσίῃ· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμόν.
ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰ-
σθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον,
καὶ ὅλως εἴ περ τι ἢ συνηρεφές, ἢ εἰυδρον, ἢ
εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδει-
μάντε ἔσω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφα-
γεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα ἔκῃφα, ὡς καὶ Ἐχε-
κράτης, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκασον τὴν ὀλκὴν.

Λ Τ Κ.

ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus
sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus,
medimni mille auri signati. Statim ergo de sen-
tentia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime
habitem: iam quae circa urbem sunt emam o-
mnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et
Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, lu-
dorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi
commorer; et campum Sicyonium, et in vniuer-
sum, si quid usquam aut opacum aut irriguum,
aut foecundum in Graecia, breui tempore Adi-
manti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in
quo edamus: pocula non leuia, qualia Echecratis,
sed talentorum duorum vnumquodque pondere.

21. LYC.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρεῖται πλήρες
 αἶτω βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῷ ἔμο-
 γητὶ ἔσιτύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀνα-
 διδόντος; ΑΔΕΙΜ. "Ανθρῶπε, μὴ μ' ἀνάλυε
 τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς
 ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ
 πτωπῆσῃ, καὶ τὰς διακόνους αὐτάς. ΛΥΚ. "Ο-
 ρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι,
 καὶ τὸ ποτὲν χρυσὸς γένηται, καὶ πλατῶν ἄθκιος
 ἀπόλη, λιμῷ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ.
 Τὰ σὰ θυθυμειῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, μετ'
 ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθῆς ἐπὶ τέτοις ἀλυσγίς, καὶ ὁ βίος οἷος
 ἀβρότατος ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδίστος· φίλων
 πρόσ-

21. LYC. Tum quomodo pincerna tibi prae-
 bebbit plenum graue adeo poculum? aut tu quo-
 modo ab illo capies sine molestia non scyphum,
 sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?
 ADIM. Heus tu! noli mihi turbare votum
 meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas
 mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris,
 ipsos quoque famulos. LYC. Vide modo, ne
 velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant,
 atque inter diuitias pereas miser, fame sumtuosa
 enectus. ADIM. Tua paullo post probabilius
 ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec *mibi erit* purpurea, et victus
 quam mollissimus, somnus quam diu erit iucun-

πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὰ ἅπαντας ὑποπτήσ-
 σεν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
 θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσασιν, ἐν αὐτοῖς
 δὲ καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάντες. καὶ
 προσελθούσι γὰρ αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς-
 δεχθῆναι ἀξίει, θυρωροὶ ἑπτὰ ἑφεσῶτες, εὐ-
 μεγέθεις βάρβαροι προσαρξάτωσαν ἐς τὸ μέ-
 τωπον εὐθύ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιεῖσιν,
 ἐγὼ δὲ, ὅπῃ ταν δόξῃ, προκύνωας ὥσπερ ὁ ἥλιος,
 ἐκείνων μὲν εἰς ἐπιβλέψομαι ἐνός· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τῆς θησαυρῆς, Φιλαφρονή-
 σμαί τῶτον, καὶ λασζόμενον ἤκειν κελεύσω τὴν
 ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. αἱ δὲ ἀπαπνιγῆσονται οἱ
 πλούσιοι, ὀρώντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖ-
 δας

dus; salutationis amicorum et preces, atque il-
 lud, ut reuercantur omnes ac supplicent. Atque
 alii a summo inane ad ianuas inambulabunt sur-
 sum deorsum, inter illosque Cleaenetus et Demo-
 crates, summi viri: et accedentibus illis, intra-
 mittique ante alios volentibus, adstantes ianito-
 res septem bene magni, barbari, in ipsam fron-
 tem iam impingant ianuam, ut nunc ipsi faciunt.
 Ego vero, vbi visum fuerit, solis instar exorians
 quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero
 pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fuersm,
 hunc tractabo humaniter, et post balneum iusto
 tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rum-
 pentur diuites, cum videbunt currus, equos,
 pue-

δας ὡραίαις, ὅσον δισχιλίας ἐξ ἀπάσης ἡλικίας,
ὅ, τι περ τὸ ἀνδρόκατον.

Εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσῷ (εὐτελής γὰρ ὁ ἀργυ-
ρος, καὶ ἔ κατ' ἐμέ) τάρικος μὲν ἐξ Ἰβηρίας,
οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ
τῆτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα
πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα
πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας,
καὶ ἀλεκτρῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες
ἐκάστα, σοφισαί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυ-
μούς ἔχοντες. εἰ δὲ τινι προπίοιμι, σκύφον
ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὃ ἐμπικὺν ἀποφερέτω καὶ
τὸ ἐκπώμα.

Οἱ

pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni
aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vix enim nimis ar-
gentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex
Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia;
mel autem nostras illud sine igne depuratum; et
opsonia undique, et apri, et lepores; et quod
ad volucris gallina e Phaside, et ex India pavo,
gallus autem Numidicus: qui vero parent singu-
la, sophistae quidem *sumo* in coquendo et succis
parandis occupati. Si cui vero propinem scypho
postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quo-
que ipsum auferat.

T 4

24. Qui

Οἱ δὲ νῦν πλέσσιοι πρὸς ἐμὰ Ἴεροι καὶ προσαί-
 ται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ ἐκ ἐτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος
 ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τὰς οἰ-
 κέτας τὰς ἐμὰς ἀργύρῳ τοσάτω χρωμένους. τῇ
 πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμῆ ἐξαιρέτα ὑπῆρξεν ἄν,
 αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ
 τῷ μὲν ἄσῳ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ τέ-
 των· δημόσια δὲ ἐς καλὸς θεάτρα, καὶ βαλα-
 νεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον
 ἦκειν, καὶ νταῦθά πε λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος
 ὀρύγματι μεγάλῳ τῷ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν με
 πλησίον ὀρμεῖν, καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κερα-
 μικοῦ.

Τοῖς

24. Qui vero iam sunt diuites, Iri ad me et
 mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius par-
 vulam illam lancem argenteam, aut poculum,
 in pompa ostentabit Dionicus; praesertim vbi
 viderit, seruos meos tanto vti argento. Ciuitati
 vero haec a me insignia *munera* contigerint. Di-
 visiones menstruae, drachmae cui vnique cen-
 tum; inquilino harum dimidium: publica ad
 pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et vt
 mare ad Dipylum (*geminam portam*) vsque per-
 veniat, atque hic circiter portus fit adducta per
 magnam fossam aqua, vt prope appellere nauis
 mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspicua.

25. Ami-

·Τοῖς Φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι με-
δίμνους ἐπισήμας χρυσίαις παραμετρήσαι τὸν οἰκο-
νόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνι-
κας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀτομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπίσκηπτε μετὴν
εὐχὴν· τ᾽ ἕτον ἐβελόμην βιώωναι τὸν βίον, πλε-
τῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡ-
δοναῖς ἀφθόνως χρώμενός. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ
Ἑρμῆς τελεσιεργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα ἔν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάν-
σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς ἄποσι πλοῦτος
ἀπήρηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπομόρφαγῃ, πάντα οἶ-
χεται, καὶ ἂν θραυρὸς σοι ὁ θησαυρὸς ἔσαι; ΑΔΕΙΜ.
Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε,
ἄδηλον

25. Amicis autem meis, Samippo quidem vi-
ginti medimnos auri signati dispensatorem meum
admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quo-
que, quod garrulus est, meumque votum irri-
det. Hanc, ego vellem vitam vivere, diuitiis
supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque
omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante quam a te-
nui tibi filo vniuersae istae diuitiae suspensae sint,
quo rupto, perierint omnia, et carbonēs tibi
pro thesauro relinquantur. ADIM. Quid ais,
Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone,
T 5 quam

ἄδηλον ὅπόσον χρόνον βιώσεις πλετῶν. τίς γάρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τῶ ταῷ, ἢ τῶ Νομάδος ἀλεικτυόνας, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κάραξι πάντα ἐκεῖνα κκταλιπῶν; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσασθαι σοι τὰς μὲν αὐτὴν πρὶν ἀπολαύσασθαι τῶ πλάττει ἀποθανέντας, ἐνέως δὲ καὶ ζῶντας ἀποσερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασιλῆως πρὸς τὰ ποιαῦτα δαίμονος; ἀλλῆες γὰρ πρὸς τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Παλυκράτην, παλὺ σὲ πλεσιωίεως γενομένους, ἐμπροσόντας ἐν βραχεὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων;

Ἴνα δέ σοι καὶ ταύτους ἀΦῶ, τό, τε ὑγαίνειν ἐχέγγυσιν οἷς σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον;

quam diu sis in istis diuitiis victurus. Quis enim nouit, annon apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac gustes de pauone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus et coruis relinquens ista omnia? An vis, vt eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur diuitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viuerent, iis, quae habebant, ab inuido quodam ad talia daemone priuatos? Audis enim forte Croesum et Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus breui tempore excidisse?

27. Vt autem hos etiam tibi remittam, an ualitudinem tibi tanquam sponse quodam certam firmam-

βασιον; ἢ ἔχῃ ἑρῶς πολλὰς τῶν πλασίων κακο-
 δαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τὰς
 μὲν ἐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίχας δὲ τυφλὰς,
 ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγῶντας; ὅτι μὲν γὰρ ἔκ
 ἂν ἔλοιτο, πλατῶν δις τοσάτον πλῆτον, ὁμοίᾳ
 πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλασίῳ, καὶ Φηλινε-
 σθῳ ὡς ἐκείνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἴπης· ἐγὼ λέ-
 γειν ὅσας ἐπιβελὰς οἶδα μετὰ τῆ πλῆττε, καὶ
 λησὰς, καὶ Φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολ-
 λῶν. ἑρῶς οἶων σοι πραγμάτων αἰτίας ὁ θη-
 σαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ, Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυ-
 κῖνε, ὑπεναντίας· ὥσε ἔτε τὴν χοινικίδα ἐτι-
 λήψη, ἐς τέλος μετῆς εὐχῆς ἐπήρεάζων. ΑΤΚ.
 Τῆτο μὲν ἦδ' ἡ κατὰ τὰς πολλὰς τῶν πλουσίων

ἀνα-

firmamque futurum arbitraris? aut non vides
 multos diuitum misere a doloribus habere, quos-
 dam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos,
 aut intestino quodam dolore laborantes. Te enim
 nec cum altero tanto diuitiarum optaturum esse
 ea pati, quae diues ille Phanomachus, atque ita,
 ut iste effeminari, etiam te tacente bene noui.
 Mitto dicere, quot insidias noui cum diuitiis con-
 iunctas, et latrones, et inuidiam, et odium mul-
 titudinis. Vides quot tibi negotia facessat the-
 saurus? ΑΔΙΜ. Semper tu mihi, Lycine, ad-
 versarius. Itaque nec choeniceam iam accipies,
 qui perpetuo votum meum calumnieris. LYC.
 Istuc iam pro more vulgi diuitum facis, quod re-
 tractas

ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ
σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχε.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ὑπερῶτης γὰρ εἰμι, Ἀρκάς,
ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴζε) ναῦν μὲν ἀκ αἰτήσομαι
γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀ-
δύνακτον, εἰ δὲ μικροκογήσομαι πρὸς τὰς θεοὺς,
θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον·
ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοί, καὶ τὰ
μέγιστα εἶναι δοκῶντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς,
ἐν Τιμόκλῳ ἐθήκε, Φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν,
ὡς ἐκεῖνων πρὸς εἰδὲν ἀνιχνεύοντων) αἰτῶ δὴ βα-
σιλεὺς γενέσθαι, ἔχ οἷός Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίπ-
πῃ, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις
ἄλλος

tractas et reuocas promissum. Sed tu iam, Sa-
mippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, vt nostis, ex Mantinea,) nauem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere ciuibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, vti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acce-
ptum

ἄλλας ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς,
ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ ληΐας ἀρξα-
μένω, ἑταῖροι καὶ συνωμόται, ὅσον τριάκοντα,
πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα
κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι
ἐπ' ἄλλας· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' αὐτοὶ πολὺ, μύ-
ριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτι-
κόν, ἵππεῖς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχίλις.

Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προχει-
θεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξάας ἀνθρώπων ἡγεΐ-
σθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι, ὥς τὰτ' αὐ-
τὸ ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλείων, ἅτε
ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς κρατίας ἄρχειν, οὐ
κληρονόμον γενόμενον, ἀλλὰ πονήσαντος εἰς τὴν
Βασι-

ptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum
a latrociniis auspicanti Iodales contingant et con-
iurati circiter triginta, fideles maxime atque ala-
cres. Tum accedentes paulatim trecenti alii
post alios; tum mille, et non ita multo post, de-
cies mille. Et in uniuersum ad quinquaginta
millia armatorum, equites vero circiter quinquies
mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus im-
perator, qui optime videar hominibus praeesse, et
tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus
caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum
exercitum, non heres factus alterius, qui in re-
gno

Βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδαιμάντῃ θησαυρῷ πα-
ραπλήσιον τὸ τοιᾶντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐχ' ὁμοῖον
ἡδύ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῆς κτη-
σάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σά-
μιππε, ἐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύ γε ἤτησας, ἄρχειν
ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὲ προκριθεὶς ὑπὸ
τῶν πεντακισμυρίων. τοιᾶντον ἡμῖν ἡ Μαντί-
νεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει
ἀνατρέφουσα. πλὴν ἄλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγᾶ
τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηε τὸ, τείκπικόν,
καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ
εἰδέναι οἱ βασιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
δίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρῶτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ.

igno parando elaborarit: quando hoc thesauro A-
dimanti valde simile est, neque res aequae iucun-
da, quam si quis per se sibi partem imperium
videat. LYC. Papae, Samippe, nihil paruum,
sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tan-
tae multitudini armorum imperare, praestan-
tissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Ta-
lem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
cūnutritum, nesciebamus. Verum regna iam, et
duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos.
Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM.

SAM. Ἄγε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δὲ, εἴ σοι
 Φίλον, ἀκλεῖται μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε
 τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. ΛΤΚ. Ἀλλὰ
 τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ
 ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περια-
 γαγὼν ἐς τὰ πίσω τὴν χεῖρα, τιμῶν τὴν τιάραν
 ὁρθὴν ἔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐξέω-
 ρένων τάτων τινὰ ποιήσας ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
 σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ ἐδὲ ὅλως ἐπέβην
 ἵππῃ ἐν τῷ πρὸ τῆς χρέως. δέδια τοίνυν μὴ
 τῆς σαλπικτῆς ἐποτρυνόντος, καταπεσὼν ἔγω-
 γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσούταις
 ὀπλῆς, ἢ καὶ θυμοειδῆς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ
 με, τὸν χαλινὸν ἐνδακῶν ἐς μέσας τοὺς πόλε-
 μίους, ἢ δείσει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίπ-
 πειν.

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si
 volueris comitare. Quinque enim te millibus
 equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris
 tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum
 in morem te adoro, reductis in tergum manibus,
 tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema:
 at tu de robustis hisce vnum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri abhor-
 reo, nec omnino equum superiori tempore con-
 scendi. Metuo igitur, ne classicum canente tu-
 bicine, delapsus ego in turba conculcer a tot vn-
 gulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in
 medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium
 deli-

πειον, εἰ μέλλω μένεσθαι τε ἄνω, καὶ ἔξεσθαι τῷ χαλινῷ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σὺ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου. ΣΑΜ. Καὶ αὐτὸς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τὰς ἵππεάς, εἰ δεξοντάς σε ἄρχοιτα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππε, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· ἕτοςί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος

deligandus sim, vt supra manere ac retinere frenā possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat; dignus autem esse videor qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios. SAM. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, vtrum te recipiant suum Praefectum futurum. *Qui censeatis, equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollite.* Omnes, vt vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media

νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ
συμπαρεδρεῦεν αὐτοῖς βέλωντάς τινας.

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῃ διὰ τῆς ὄρε-
νῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλεῖ Διί. καὶ περὶ δὴν
τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσόμεθα (ἄδεις
γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσέτοις
ἔσιν, ἀλλ' ἀνοητὶ κρατήσομεν)· ἐπιβάντες ἐπὶ
τὰς τριῆρεις, καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς
ἐμβιβάσαντες (παρεσκεύασαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς
καὶ αἶτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διακτῆ, καὶ τὰ κ-
λα πάντα) διαβαλλόμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν
Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεί τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ
πᾶς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχον-
τας

media acie, ut mos est Persarum regibus, cum
sibi Legatos adesse, fastigio fere æquato, volunt
aliquos.

32. Iam vero progrediamur Corinthum versus
per montana, votis antea Ioui regum custodi
nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subege-
rimus, (neque enim quisquam nobis armatus,
qui tanto numero simus, occurreret, sed citra
pulveris iactum superabimus) consensu triremi-
bus, impositisque in hippagines equis (paratum
autem est Cenchreis frumenti multum, et navium
quod satis est, et reliqua omnia) per Aegeum
navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianæ
facto, captisque facile urbibus non munitis, reli-

τας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ
Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πι-
σίδων, καὶ τῆς παραλίης καὶ ὄρεινῆς Κιλικίας,
ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμέ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπ-
πην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι,
καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν ἐκ ἂν ἡδέως ὑπο-
μείναιμι· σὺ δὲ ἕοικας ἐπὶ Ἀρμενίας καὶ Παρ-
θυσίαις ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξί-
κην εὖσοχα, ὥς τε ἄλλω παραδὲς τὸ δεξιὸν, ἐμέ
Ἀντίπατρόν τινα ἕασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπείρῃ τις οἷσ' ὧ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ
γυμνά, περὶ Σῆσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς
Φάλαγγος. ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίνε,
τὸν

etisque earum praefectis, in Syriam tendemus
per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et
Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam,
donec perueniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si videtur, Satrapam re-
linque Graeciae. Meticulosus enim sum, et lon-
ge discedere domo non facile sustinuerim. At tu
videris ducturus in Armenios atque Parthos, gen-
tes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igi-
tur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum
quendam relinque in Graecia, ne me, dum pha-
langem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa
Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat.
SAM. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex
est,

τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτε-
 τμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο
 τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη
 ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐξευκταί, καὶ κατόπιν
 ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ
 πάντα ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμᾶ ἐκαστῷ ἐθ-
 νει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοι-
 νίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαισίην, εἴ-
 τα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶ-
 τος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
 ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἔτοσι Τιμόλαος. ἐπὶ πάσῃ
 δὲ τὸ ἵππικὸν ἄγε. σὺ, ὦ Ἀδείμαντε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας ἔδεις ἀπὴν-
 τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτῶς τε καὶ
 τας

est, capite plecti, si quis ordines deseruisse de-
 prehendantur. Sed quando iam sumus ad Euphra-
 tem, et iunctus est *ponze* fluuius, et a tergo quae
 reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent
 praefecti, vnicuique populo a me dati: alii vero
 discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et
 Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant.
 Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto,
 transice: tum ego: et post me hic Timolaus:
 post omnes autem tu equitatum, Adimante, du-
 cito.

24. Atque per Mesopotamiam nullus nobis ob-
 viam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri
 nobis

τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βα-
 βυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλαθον ἐκ
 τοῦ εἰσωτῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ βα-
 σιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκαθε τὴν
 ἔφοδον· εἴτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρὰ
 σκευάζεσθαι ἰππέας τε ὅτι πλείους ματαπεμπόμε-
 νος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας· ἀπαγγέλλουσι
 δ' ὅτι οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἐκατὸν ἤδη μυριάδας τῆ
 μαχίμῃ συνειλέχθαι, καὶ τέτων εἴκοσιν ἰπποτοξ-
 ότας· καί τοι ἄνω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, ἔτε οἱ ἐκα-
 τὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκῶντες, ἔτε οἱ ἀπὸ
 Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προασειῶν τῆς
 ἀρχῆς· ἔτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλε-
 ξε. καιρὸς ἔν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ.

nobis dediderunt: progressique ad Babylonem,
 ex improviso intra muros delati urbem habemus.
 Rex autem qui circa Ctesiphontem haeret, audi-
 ta impressione progressus ad Seleuciam parat se,
 equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis
 funditoribusque. Renunciant ergo exploratores,
 circa millies mille iam viros pugnae aptos colle-
 ctos esse, in his ducenta millia iaculantium ex
 equis, quamquam Armenius nondum adest, ne-
 que qui Caspium mare accolunt, neque Bactria-
 ni, sed de partibus modo vicinis et suburbanis
 quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Ita-
 que tempus est, ut nos etiam, quid nobis agen-
 dum sit, circumspiciamus.

35. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ
 πεζὸν ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ
 τὸ ἵπτικόν αὐτᾶ μένην, τὴν Βαβυλῶνα διαφυ-
 λάξοντας. ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀ-
 δείμαντε, πλησίον τᾶ κινδύνου γεγόμενος, σοὶ
 δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ
 στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μὴδὲ περι-
 μένειν ἐς' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παν-
 ταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ'
 ἕως ἐνικαθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειροῦ-
 μέν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ
 Λυκίνε, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω.
 Ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντας, ὅποτε
 κατήειμεν ἔωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη
 τριά-

35. ADIM. Nimirum ego aio oportere vos
 pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equi-
 tatum, hic manere ad Babylonem tuendam.
 SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus
 prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid,
 videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggre-
 di nec exspectare, donec parent se melius, ad-
 fluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in
 via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene
 mones. Tu vero, Lycine, quid censeres? LYC.
 Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione
 itineris fatigati sumus, qui hodie mane descen-
 derimus in Piraeum, nunc vero iam triginta cir-

πριακοντά πρὸ σαδίους προεσχωρήκαμεν, καὶ ὁ
 ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλις α,
 ἐνταῦθα πρὸ ἐπὶ τὰς ἐλάϊας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμ-
 μένης (6) σήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴ-
 τα ἔτιωσ ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ
 λοιπὸν

citer stadia progressi sumus; et sol (*ardor*) multus:
 (circa meridiem enim est) vt hic alicubi sub oleis,
 in euerfa illa columella assidendes, requiescamus;
 ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.
 SAM.

6. ἀναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγε-
 γραμμένη σήλη, non est facile dictu. Leges
 quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici
 possunt; σήλη forte ἐπιγεγεγραμμένη, i. e. li-
 terata, inscripta, vt adhuc dederunt inter-
 pretes. Quid vero ad assidendum commodi-
 tatis habet; et quidem, vt quatuor homines
 sedeant; σήλη, columella, cippus, altum
 magis opus, quam latum aut longum? et
 quid ad eam partem, qua sedetur, literae?
 Scilicet imposuit antiquo alicui librario si-
 militudo maxima quae intercedit inder T et
 Γ literas: viderat idem literata saxa frequen-
 tia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατε-
 γραμμένης. Columella, cippus, pila, cum
 stant, scriptis seruandis, et ingerendis in
 praeterentium oculos, idonea: cum euerfa
 iacent, siue literata sint; siue minus, sessio-
 nem praebent commodam fatigatis. *Gesuen.*

λοιπόν εἰς τὸ ἄστυ. ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθηναῖον,
ὡ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν
τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τευχῶν ἐν τοσάτοις στρα-
τιώταις κἀθησάη περὶ τῆ πολέμου διασκοπέμε-
νος. ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην,
καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανείσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσκειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως
ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ
προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἤδη γὰρ πρὸς
καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥς τὸ μὲν
συνθήμια ἔσω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὰν ση-
μάνη ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δό-
ρατα κρῖσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθαι
συμμίξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐκτὸς γενέσθαι τῶν
τοξευ-

SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir,
videris, qui circa Babylonem in campo ante mu-
ros sedas tot inter milites, disputans de bello.
LYC. Reposuisti me in methoriam. At ego pu-
tabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere
sententiam.

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur.
Et memento, ut viri fortes sitis in periculis, nec
prodati sensum illum patrium; iam enim allicubi
inuadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos
vero cum clavicum cecinerit tubicen, clamore
sublato, incussis in clypeos hastis, urgete manus
conferere cum hostibus, et intra telii iactum ve-

ποξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνομεν, οἱ
 προβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς
 χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώπμον,
 καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐπ' ἑρέψαντο τὰς κατ' αὐτὰς,
 Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτε·
 Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ
 δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν
 ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥς, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ
 ἀγαθὸς γίγνηται, καὶ τοῖς μετὰ σικωτῆ παρακε-
 λεύει δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΛΤΚ. Ὡς τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς
 ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα
 ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται, αὐ-
 τομολήσεν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι
 πολε-

nire, vt nec excipiamus ictus iaculandi facultate
 illis data: et cum ad manus iam venerimus, si-
 nistrum cornu et Timolaus iam in fugam verte-
 runt sibi oppositos Medos, sed meum agmen ae-
 quo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae et
 rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum
 vniuersus in dextram aciem nostram inuehitur:
 itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis,
 vt impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equi-
 tes vniuersi: et solus idoneus sum visus, in quem
 irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere
 curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos
 deser-

πολεμῶντας ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὀρεῖς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναμι πάντως αἰσχρὸν. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῶν, βασιλικὸν γάρ καὶ τὸ τραῦμα περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ ὅτι εἰς τὰ Φανερά τῷ σώματι· ὡς μὴδὲ τὴν ἑλάν ὑπερον ἄμφοτον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὀρεῖς ὅπως ἐπελάσας, μὴ πληγῇ αὐτὸν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ deserturus. SAM. Nequaquam. Vinctes enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, vt vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me prouocat, et retrocedere omnino turpe est. LYC. Per Iouem etiam mor ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leue quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo vt neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, vt inuectus ego ictu vno ipsum cum equo emissis hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex iam factus sum.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων γ) νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τέτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἑμαυτῷ οἰκίω, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἱ αὖ ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίασιν τὸν πλέσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἤδη ὦν μοι, ἐξέωσσε τῷ ἀγρῷ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΤΚ. Πέπαισο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γὰρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυ-

38. Ac barbari quidem nos adorent: Graecis autem Graeco more vnici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium diuitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paullatim intra fines, expulit.

39. LYC. Define iam Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylonē

7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλ. v. α. Gesner.

Βαβυλωνί· εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστᾶδιος
 γὰρ, οἶμά, σοι ἡ ἀρχή) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέ-
 ρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλη. ΣΑΜ. Τί δ' ἐν,
 ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἠτῆσθαι δοκῶ; ΛΥΚ. Πα-
 ραπολύ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπικτονί-
 τερα καὶ βιαίτερα τῶν Ἀδειμάντε, παρ' ὅσον
 αὐτὸς μὲν ἐτρεφε, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώ-
 ματα προτίνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτι-
 τρώσκει μονομαχῶν, καὶ ἐδεοίεις, καὶ ἐφρόντι-
 ζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἔμειναν γὰρ σοι
 τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά· ἦν, ἀλλὰ καὶ
 ἐπιβλαὴ μυρία, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόν-
 των, καὶ μίσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ ἔδεις ἀ-
 ληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν
 ἐλπί-

bylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim
 puto tibi esse imperium) ac Timolaeum iam suo
 loco optare, quidquid voluerit. ΣΑΜ. Quid
 ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? LYC.
 Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiorē
 et magis violenta voris Adimanti, quatenus ille qui-
 dem luxuriose vivebat, aurea binorum talento-
 rum pocula propinans conuiuiis: at tu et vulnera-
 tus es in pugna solitaria, et metuisti, et sollicitus
 noctes dielque fuisti. Neque enim ab hoste tibi
 solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et
 invidia a familiaribus, et odium, et adulatio:
 amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes
 aut

ἐλπίδα εἶναι δοκῶντες εἶναι. ἀπόλαυσαι μὲν γὰρ
 εὐδὲ ὄραρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ παρ-
 Φυρεῖς χρυσῷ ποικίλῃ, καὶ ταυρία λευκῇ περὶ
 τοῦ μετώπου, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δὲ
 ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκιστα
 δεῖ ἢ διακρίνειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις
 ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι· ἀφές ημεῖς τι ἔσθνας, ἢ
 ἐπελαύνεσσι τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. διαδένον
 εἰν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως ὑπὸ
 πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σπανιῶν εὐδαιμονίζεσθαι.

Καὶ γὰρ εἰ καὶ τόδε πῶς ἐταπεινὸν, ὅτι καὶ
 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδωταῖς, καὶ ὁ πυρετὸς ἐ-
 δια-

aut ad spem beneuoli qui esse videantur. Fru-
 ctus rerum suauium ne per somnum quidem, sed
 gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia
 circa frontem alba, et praecedentes satellites:
 caeterum labor intolerabilis et multum iniucun-
 ditatis; cum aut opera danda sit his qui ab hosti-
 bus veniant, aut ius dicendum, aut mittenda ci-
 vibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut
 externi quidam imperium inuadunt. Metuere
 ergo oportet omnia et suspicari, atque in vniuer-
 sum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri bea-
 tum.

40. Etenim illud etiam qui non humile, quod
 negotiabis non minus quam priuati, nec febris

διαγίγνωσκει σε βασίλεια ἔντα, εἰδὲ ὁ θάνατος
 δέδιδε τὰς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐτὸν
 τῷ δοκῇ, αἶγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ
 διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὰ καταπα-
 σθὼν, ἀνάσπαστος ἐν τῇ βασιλείᾳ θρόνῳ τὴν αὐ-
 τὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότιμος, ἐλαυνό-
 μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν
 ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐ-
 γραμμὸν τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα
 καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ
 ἐκείναι, καὶ νεῶς, ἕς ἀνιστᾷσιν αἱ πόλεις θρασυ-
 πεύσσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλί-
 γον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελόμενα· ἦν δὲ καὶ
 ὅτι μάλισα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπό-

λαυσίς

te regem esse internoscit, neque metuit mors sa-
 tellites; sed cum ipsi visum fuerit superueniens,
 plorantem nihil diadema reueritus abducit. Tū
 vero de loco ita excelfo delapsus detractusque de
 throno regio, eandem abis viam, aequatus vul-
 go, abactus cum grege mortuorum, tumulum in
 terra relinquens excelsum, et columnam longam,
 aut accurate descriptam angulis pyramidem, in
 quibus sero homines, cum nihil iam inde ad
 sensum ipsorum perueniat, superbiunt. Statuae
 autem illae et templa, quae excitant colendi cau-
 sa ciuitates, et magnificum illud nomen, paullatim
 defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si ve-
 ro vel maxime ad longissimum tempus perman-
 neant,

λοιπῶν ἀναισθητῶν αὐτῶν γενομένων; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντικῶν, καὶ κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσαι.

Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τάς τε, ὥσπερ αἰὶός ἀνδρα συνेतόν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότε. TIM. Σκόπει γὰρ, ὦ Λυκίῃ, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὖξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναί τις δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν ἐν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διεβαλες, ἐκ αἰτήσσομαι ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβεβλας ἔχοντα, καὶ πλεον τῆ ἡδέος τὸ ἀνιερὸν ἐν αὐτοῖς ἦν.

Ἐγώ

neant, quis adhuc fructus ad eum peruenire potest, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, laborans; et quis post mortem status futurus sit?

41. Sed iam optare tuum est, Timolae, et ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum prudentem, et uti rebus scientem. TIM. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum optaturus sim, et quod corrigere aliquis possit. Aurum proinde ac thesauros, et modios nummum, aut regna, et bella et metus pro imperio, quae merito reprehendisti, non poscam. Nam ista quidem infirma, et insidiis exposita multis, et plus, quam suavitatis, in iis molestiarum inest.

42. Ego

Ἐγὼ δὲ βάλωμαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δὲ-
 ναί τινας δακτυλῖδας τοιαύτας τὴν δύναμιν, ἵνα μὲν,
 ὥστε αἰεὶ ἐρξῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρω-
 τον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὥς μὴ ὀρᾶσθαι
 τὸν περιθέμενον, οἷος ἦν ὁ τῷ Γύγῃ· τὸν δὲ τινά,
 ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίας, καὶ ὃ, τι ἂν ἄχθος
 ἅμα μυρίοι κινήσαι μόλις δύναντο, τῷτό με ἐπα-
 θίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἐτι δὲ καὶ πέτεσθαι
 πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθέντα· καὶ πρὸς τῷτό μοι εἶ-
 ναί δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον καλῶσπᾶν,
 ὁπόσας ἂν ἐθέλω, καὶ ἀπάσαν θύραν προσιόντι μοι
 ἀνοίγεσθαι, χαλῶμένῃς τῷ κλείδῃ, καὶ τῷ μοχλῷ
 ἀφαιρεμένῃς. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυ-
 νάσθω. Τὸ

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mer-
 curio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant
 huiusmodi: unum, ut valeat semper corpus et
 salubre fit, et vulnere nulli, aut morbo penetra-
 bile; alterum, cuius auxilio non videatur qui
 induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
 plus decies mille hominum robur habeam, et
 quod onus vix decies mille homines moliri simul
 queant, hoc ut facile solus transferre possim: in-
 super volare ut possim, multum elatus de terra,
 ad hoc quoque fit mihi anulus. Verum somno
 sopire ut queam quoscunque voluero, et ianua
 mihi vnaquaeque accedenti sua sponte ut aperia-
 tur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc
 vtrumque vnus idemque valeat anulus.

43. Quod

Τὰ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ
ἡδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με, περιθέμενον πα-
σὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναῖξί, καὶ δήμοις ὅλοις,
καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραςόν, καὶ ὅτω μὴ ποθει-
νότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ σῶμα : ὥς πολλὰς γυναῖ-
κας & Φερέσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἐαυτὰς,
καὶ τὰ μετρηκία ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαί-
μονα εἶναι ὁκοεῖν, εἰ τινὰ καὶ μόνον προσβλέ-
ψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῶν, καὶ κείνα ὑπὸ
λύπης ἀπολλυσθῶ. καὶ ὅπως, ὡς τὸν Τάκην
Θον, ἢ Τλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναι με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, καὶ ὀλιγοχρόνιον ὄν-
τα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῆναι τῆς ἀνθρωπίνης
βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον

δια-

43. Quod vero caput est, fit etiam alius o-
mnium ille iucundissimus, quo induto amabilis
sim formosis pueris, et mulieribus, et totis po-
pulis; ut nemo sit quin me amet, desideret; in
ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris im-
patientia se suspendant, et prae amore mei infa-
niant adolescentuli, beatusque videatur, si quem
illorum modo adspiciam; si vero negligentius
tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque
in uniuersum supra Hyacinthum, aut Hylan,
aut Chlium Phaonem ego sim.

44. Et omnia haec habeam, non paruae aetatis
homo, neque ad mensuram vitae humanae vi-
uens; sed annos mille iuventutem unam post al-
teram

διαβιώναι, ἀμφὶ τὰ ἐπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀπα-
 θύμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. εἰ δὲν γὰρ
 δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν
 ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θυ-
 ρὰς ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τὰς Φύλακας, καὶ
 ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δὲ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Τ-
 περβορέοις θάναμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον,
 ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, ἔμεταξευλάμε-
 νος, ἀλλ' αὐτὸς ἐκπιπετόμενος, ἀπέλαυνον ἀπάν-
 των ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρύψ, ὑπόπτερον θη-
 ρῖον, ἢ Φοῖνιξ, θνητόν ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς
 ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τὲτὸ ἐώρων ἂν, καὶ τὰς πη-
 γὰς δὲ τὰς Νεῖλα μόνος ἂν ἠπισάμην, καὶ ὅσον
 τῆς γῆς αἰώνητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῶν
 οὐκ ἔ-

teram viuam, interiectis septendecim quibusque
 annis exuens senectutem instar serpentum. Haec
 si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fue-
 rint, quae aliorum sunt omnia, in quantum ape-
 rire possem ianuas, et custodes sopire, et oculos
 omnium effugere dum intro. Si quod verò
 apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile,
 aut pretiosa possessio, aut quaecumque in cibo
 vel potu iucunda sunt, ea non adferri demum
 curarem, sed aduolans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoe-
 nix suis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista viderem: et fontes Nili viderem solus, et
 quantum telluris inhabitabile est; et si qui con-

οἰκῆσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμέτομον ἔχοντες.
 ἔτι δὲ καὶ ἀσέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐ-
 τῆ ἡλίου, ραδίως αὖ ἔγνω, ἀπαθῆς αὖ τῷ πυ-
 ρί. καὶ τὸ πάντων ἡδισον, αὐθιμερόν ὄγγε-
 λαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ
 ἀρεῖσάσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνήσαι
 ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι
 καὶ τῆτον ἐκ τῆ ἀφανῆς, πέτρον ἐμβαλόντα
 τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρεῖσθαι τὸ κεραινόν. τῆς
 τε αὖ Φίλης εὖ ποιῶν, ἐπιχέαντα κοιμωμένους
 αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἰ τις ὑπερόπτης
 εἴη, ἢ τύραννος πλάσιος ὑβριστής, ἀράμενος αὐ-
 τὸν ὅσον ἐπὶ σαδίκῃ εἰκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι
 κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδοκοῖς δὲ ἐμίλειν
 ἀκωλύ-

verfis ad nos vestigiis australe telluris hemisphae-
 rium habitant. Insuper vero stellarum naturam
 et Lunae, ipsiusque adeo Solis, facile cognosce-
 rem, in quem nihil ignis valeat. Quodque o-
 mnium suavissimum, eodem die nunciare possem
 Babylonem; Olympia quis vicerit; et pransus
 forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero
 inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto lice-
 ret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur
 ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso
 dormientibus auro. Quin si quis contemptor sit,
 aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum
 ad viginti stadia, demitterem casurum per prae-
 ceptis. Amoribus autem meis frui nemine prohi-
 bente

ἀκωλύτως ἂν ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμί-
 σαυτά ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μάγων· οἷον δὲ
 κοίκενο ἦν, τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν ἐξω βέ-
 λους ὑπεραιωρῶμενον, καὶ εἰ δόξειέ μοι προσθέ-
 μενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τὰς κρατῶν-
 τας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναστρέψα-
 σιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐ-
 ποιᾶμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα
 ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἄλλοις. τῆτα
 ἢ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε
 ἐπιβλεψθῆναι δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑ-
 γείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίη, τῆς εὐχῆς;
 ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαι, οὐδὲ γὰρ ἀσφα-
 λές

bente liceret: ingressus quippe nemine vidente
 sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem
 illud fuerit, inspectare praeliantes ultra iactum
 feli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens
 ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientib-
 us tribuerem de fuga reuersis. Atque in vni-
 uersum, iusum mihi haberem vitam hominum
 mea essent omnia, et Deus reliquis viderer.
 Haec summa est felicitas, quae petire, quae in-
 fidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in
 vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc
 reprehendas? LYC. Nihil quidquam, Timolae;
 X 2 neque

κες ἐναντιῶσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίας
 τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνο ἐρίσομαί σε, εἴ
 τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσάτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερ-
 ἑπτης, γέροντά ἤδη ἄνδρα, ἔτῳ παρακεκινηκό-
 τα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίᾳ μικρῇ ὀχήμενον,
 ὄρη ὅλα κινεῖν ἕκρω τῷ δακτύλῳ δυνάμενον,
 ἐπέρασον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ
 τὴν ρίνα σιμόν; ἅταρ εἶπέ μοι καὶ τότε, τί δὲ
 ἦσθε ἐγὼ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται
 εἶσι, ἀλλὰ τόσά τε περιηγμένους βαδίῃ, τὴν ἀρι-
 ξεράν πεφορτισμένους κατὰ δακτύλον ἓνα; μάλ-
 λον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
 δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καί τοι ἐνός τῷ ἀναγκαιο-
 τάτε προσδεῖ, ὃς περιθόμενον σε παύσει μω-
 ράνον-

neque enim tutum fuerit aduersari volucris viro,
 et supra decies mille alios robusto. Verum illud
 tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in
 tot, quas superuolasti, gentibus, senem homi-
 nem adeo mente non constantem, qui veheretur
 paruo anulo, totos qui montes extremo mouere
 digito posset, amabilem omnibus, idque calius
 cum sit et summo naso? Verum hoc quoque mihi
 dicas. Quid tandem est, quod non vnus anulus
 haec tibi potest omnia? Sed tot indutus ambu-
 labis, oneratae sinistrae vnoquoque digito; quin
 excedit numerus, vt dextram subuenire oporteat.
 Quamquam tamen vnus deest maxime necessarius,
 quo

φαίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύν-
σας. ἡ δὲ το μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς παῖ-
σας, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίε, καὶ αὐτὸς
εὖξῃ τί ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτή-
σεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συνοφαν-
τῶν τὰς ἄλλας. ΛΥΚ. Ἀλλ' εἰ δέομαι εὐχῆς
ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ
βέλτιστος οὗτος Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα
μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ
ἐπιβάλλασσι καὶ σαδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
στοιῶντες· ἄλλως τε καὶ ἂν δεξαίμην πλητῆσας
ἐπ'

quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza,
desinas. An hoc idem praeftabit potus meracior
hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse quoque
iam tandem aliquando optabis aliquid, vt videa-
mus quam tu irreprehensibilia, et crimine omni
vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.
LYC. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus
enim iam ad portam geminam: et optimus hic
Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et
tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia
coenas, his etiam quae mihi assignata erant sta-
diis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim
ego post breuem fructum irritarum inanumque

ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιον τινὰ πλῆτον, ἀνιὰ θήνας
 μετ' ὀλίγον ψυχὴν τὴν μάξαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς
 πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν
 ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλῆτος οἷχεται ἀποπτάμε-
 νος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν
 τε καὶ διχρημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ἐνείρατος
 ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκη-
 τε· ὥσπερ οἱ τὰς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τρα-
 γῳδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς θεάτρης, λιμώττον-
 τες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέ-
 μνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε ἔν, ὥς τὸ
 εἰκὸς, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπότεαν δέη-
 σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως
 διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐν τῇ φρενὶ χαμαὶ
 βαδί-

diuitiarum proleste ferre paullo post, cum misera
 puls deuoranda est: quale quid vobis paullo post
 eueniet, cum illa vobis felicitas et multae diui-
 tiae auolauerint, vos autem a thesauris illis dia-
 dematisque delapsi, et tanquam e suauissimo so-
 mnio excitati, dissimilia omnia domi inueneritis,
 vt illi qui reges egerant Tragoedi, egressi de
 theatro plerumque esuriunt, idque cum Aga-
 memnones paullo ante aut Creontes fuerint. Do-
 lebitis ergo, vt credibile est, et displicebunt vo-
 bis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum
 idem tibi quod Icaro euenturum sit, vt solutis
 alis

βαδίζεν, ἀπολέσαντα τὰς δακτυλίδας ἐκείνους
 ἄπαντας ἀπορρέοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ
 καὶ τὸτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ
 Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ'
 οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιᾷτοις ἔσι, καὶ ταῦτα
 Φιλοσοφίαν ἐπαινῶντες.

alis de caelo delapsus humi incedas, perditis illis
 omnibus, qui de digitis defluxerint anulis. Mi-
 hi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque
 Babylone, satis est, quod suauiter ridere possum,
 quae vos petiistis, cum sint talia! eaque *benignes*,
 qui Philosophiam laudatis.

Ἑταῖρικοὶ Διάλογοι.

I.

Γλυκέραι καὶ Θαΐς.

ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα,
 δὲ πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ
 ταῦτα δὲ ἡράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω,
 τὸν

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais.

GLYC. **M**ilitemne istum, Thais, Acarnanem,
 qui Abrotonum quondam habuit,
 postea autem me amavit, purpuratum illum dico,

τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλάλησαι τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τῆτο; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτῷ διηγείσθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκῶσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἐπ' ἐμῷ ὑπαγαγῶσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκείνος ἔπρόσεςσι, Γοργόναν δὲ ἐταῖραν πεποίηται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρῶγμα ἔμετρίως μὲ ἤψατο. ΘΑΙΣ. Πονηρόν μὲν, ὦ Γλυκέριον, ἐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰς τοῦ γίνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταρῶν. ἐκὼν χρὴ ἔτε ἀνιῶσθαι ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνη. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,

cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es? THAIS. Quin noui, Glycerium, et potauit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sceleratissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsciuit Gorgonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec mediocriter illa me res mouit. THAIS. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accu-

Ψατο, καίτοι Φίλαυ ἦτε· ἀτὰρ ἐκείνο θαυμά-
 ζω, τί καὶ ἐπὶ νύκτι αὐτῆς ὁ σφραγιστὴς ἄτος,
 ἐκτός εἰ μὴ παντάπασιν τυφλὸς ἐστίν, ὃ ἄχρω-
 ραίνει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραιὰς ἔχουσαν,
 καὶ ἐπιπολὺ τὰ μετώπῳ ἀπληγμένας· τὰ χεῖλη
 δὲ παλιδυὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τραχήλου λεπτὸς
 καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ εἰς μα-
 κρά· ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ με-
 διὰ πᾶν ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἶοι γάρ, ὦ
 Θαί, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι τὸν Ἀκαρνᾶνα; ἐκ οἶ-
 σθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐ-
 τῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὠδὰς ἐπισαμένη, καὶ τὴν
 σελήνην κατὰ γαστρά; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτε-
 σθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμνηε τὸν ἄνθρωπον,
 πτεῖν

accusavit olim; quamvis essetis amicae. Verum
 illud miror, quod probauerit in illa hic miles,
 nisi plane caecus est: qui non viderit capillos il-
 lam raros habere, et multum a fronte abductos.
 Labia autem liuida ei sunt atque cadauerosa, cer-
 vix tenuis eminentibus in ea venis, et nasus lon-
 gus. Unum modo habet, quod procera est, et
 recta, et illecebrosus quidam ridet. GLYC.
 Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?
 Non nosti veneficam esse Chrysarium illius ma-
 trem? Thessalas quasdam incantationes quae sciat,
 ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam vo-
 lare noctu. Ista in furorem vertit hominem,

πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχεάσα, καὶ νῦν τρυγῶ-
σιν αὐτόν. ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλ-
λον τρυγήσεις, τῆτον δὲ χαίρειν ἔα.

temperatis quae biberet venenis. At nunc ipsam
sibi habent vindemiam. THAIS. Nempe tu,
Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis.
Hunc quidem valere iube.

II.

Μυρτίον, Πάμφιλος, καὶ Δωρίς.

MYRT. Γαμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τῆς
ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε
γεγαμημέναι Φασίν. οἱ τοσῶτοι δὲ ὄρκοι, ὧς
ῥήσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἶχε-
ται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίε νῦν, καὶ ταῦτα,
ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τῆ-
το

Myrtium, Pamphilus, et Doris.

MYRT. Ducis, Pamphile, Philonis naucleri fi-
liam: et iam duxisse te aiunt: re-
petitum autem toties iusiurandum, et lacrumae,
momento temporis abierunt omnia, et Myrtii
nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octa-
vum iam mensem fero vterum. Hoc nempe so-
lum

τὸ γὰρ καὶ μόνου ἐπριάμην τῷ σὺ ἔρωτος, ὅτε
 με τηλικαύτην πεποιήκας τὴν γαστέρα, καὶ με-
 τὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταί-
 ρα βρυτάτον. ἔγὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθὲν, καὶ
 μάλιστ' εἰ ἄρ' ἔν γενοίτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνο-
 μάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τῷ ἔρωτος·
 σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκείνος, ὡς ἄπι-
 στος γεγέννησται περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτῷ μητέρα.
 γαίμεις δ' ἔκ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν
 ἑναγχεσὶ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς,
 ἐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν ἔκ' ἔτι ὄψομαι Πάμ-
 φιλον. καὶ σὺ δ' ἔν πρότερον ἴδ' αὐτὴν, καὶ
 τὸ πρόσωπον, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἴδ'ε, μὴ σε
 ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ
 ὅτι

lum amoris tui pretium habeo, quod tantum
 mihi ventrem conciliaſti, et paullo poſt alendus
 erit infans, negotium meretrici moleſtiſſimum.
 Neque enim quod natum erit exponam, in pri-
 mis ſi virile ſecus erit: ſed Pamphilum nomina-
 bo, habitura illum amoris mei ſolatium: tibi ve-
 ro aliquando ad te accedens obii-ciet, quam per-
 fidus in miſeram ipſius matrem fueris. Duces
 autem non pulchram tu quidem virginem. Vi-
 di enim illam nuper Theſmophoriis cum matre,
 cum nondum ſcirem, illius me opera non am-
 plius viſuram Pamphilum. Igitur tu quoque
 prius illam contemplare, et faciem, et oculos
 adſpice; nec aegre ferto, ſi plane caeſios habet,
 neque

ἔτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρώσι· μάλ-
 λον δὲ τὸν Φίλωνα εἰώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμ-
 φης, τὸ πρόσωπον αὐτῷ οἶσθα, ὥς ἐδὲν ἔτι
 δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἐτι σα-
 ληρέσης, ὦ Μύρτιον, ἀκέτομαι, παρθένης καὶ
 γάμους ναυκληρικὰς διεξίεσης; ἐγὼ δὲ ἡ σιμῆ
 τίνα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀ-
 λωπεκῆθεν (αἶμαι γὰρ ἐκῶνον λέγειν σε) θυγα-
 τέρα ὅλως εἶχεν ὠρεῖαν ἤδη γάμους; ἀλλ' ἐδὲ Φί-
 λος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρὶ. μέμνημαι γὰρ ὡς
 πρώην ἐδικήσατε περὶ συμβολαίᾳ ναυτικῇ, τά-
 λαντον γὰρ, αἶμαι, ὁ Φεῖλων τῷ πατρὶ, ἐκ ἡ-
 θελεν ἐκτίναεν· ὁ δὲ παρὰ τὰς ναυτοδίκας ἀπ-
 ἠγάγεν αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτό, οὐδ'
 ὅλον,

neque quod strabi sunt, et se inuicem respiciunt.
 Quin Philonem vidisti, patrem sponsae; faciem
 illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.
 PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium,
 audiam, virgines mihi et nauclericas nuptias
 narrantem? Ego vero simamne an pulchram
 sponsam noui? aut Philoni Alopecia, illum enim
 puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio?
 Sed neque amicus est patri. Memini enim nu-
 per illum de nautico negotio litem cum ipso ha-
 bere. Cum enim talentum, credo, deberet pa-
 tri, soluere noluit. At ille ad eos, qui nautis
 ius dicunt, traxit hominem, et aegre soluit; ac
 ne

ἄλον, ὡς ὁ πατήρ ἔΦασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν
 ἐδέδοκτό μοι, τὴν τῷ Δημέε θυγατέρα τὴν τῷ
 πέρυσιν ἐσρατηγηκότος ἀΦαίς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρὸς ἀνεψιὰν ἔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμην ἄν;
 σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκεις; ἢ συντεθῆκας αὐ-
 τῇ, ὦ Μύρτιον, καὶ νῦν τινὰς ζηλοτυπίαις σκια-
 μαχῶσα; ΜΥΡΤ. Οὐκ ἔν γαμῆς, ὦ Πάμ-
 Φιλε; ΠΑΜΦ. Μέρηνας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραι-
 πᾶλός. καίτοι χθές οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.
 ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖ-
 σα γὰρ αἰς ἔριω ὠνῆσταιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα,
 καὶ εὗξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμῆ, Λεσβίαν
 ἔφη ἐντυχῶσαν αὐτῇ. . . . μάλλον δὲ σὺ αὐ-
 τῷ, ὦ Δωρι, λέγεις ἄπερ ἀκήκοας; εἰ γε μὴ
 ἐπλά-

ne sic quidem totum; ut pater dicebat. Si verò
 vxorem ducere mihi decretum esset, relicta nemp̃e
 Demiae filia, eius, qui superiore anno duxit ex-
 ercītum, eaque consobrina mea, Philonis *puellam*
 ducerem? Tu verò vnde ista audisti; an ipsa ti-
 bi, Myrtium, finxisti nouas, quib̃s cūm zelo-
 typiā tua deinde pugnet, laruas? MYRT. Igi-
 tur vxorem non ducis, Pamphile? PAMPH.
 Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii. MYR. Doris me ista in dō-
 lorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi eme-
 ret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nun-
 cuparet, Lesbiam ait sibi obuiam factam. . . .
 Quin tute huic, Doris, quae audiisti dicito,
 nisi

ἐπλάσω αὐτά. ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν, ὦ
 δέσποινα, εἴ τι ἐφυσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ
 Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία
 μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔρασής ὑμῶν ὁ Πάμφι-
 λος γαμῶ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπια-
 σοίην, ἤξει με παρακύψασαν ἐς τὸν σὺνωπὸν
 ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσκευμένα, καὶ αὐλητρί-
 δας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὀμήρου ᾠδοντάς τινας.
 ΠΑΜΦ. Τί ἔν; παρέκυψας, ὦ Δωρί; ΔΩΡ.
 Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ.
 Μανθάνω τὴν ἀπάτην. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία,
 Δωρί, πρὸς σέ ἐφυσάτο, καὶ σὺ τὰ ληθῆ ἀπήγ-
 γελίας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε·
 οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθησθε

nisi ea confinxisti. DOR. At ego dispeream,
 hera, si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obuiam mihi fuit Lesbia, quae
 subridens dicebat, *Amator vester Pampbilus Phi-*
lonis ducis filiam. Si vero non crederem, iube-
 bat me vestrum in angiportum inspicere, ac vi-
 dere fertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumultu-
 tum, et Hymenaeum canentes aliquos. PAMPH.
 Quid ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. Οἴ-
 μνινο, et vidi omnia, vt praedixerat. PAMPH.
 Disco, quid erraueritis. Non omnia apud te,
 Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narrasti
 Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque
 enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor
 quod

σθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέστρε-
ψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὃ
μὲν ἡλικιώτης σοι Χαριμίδης, ὃ τοῦ γείτονος
Ἀριστανέτου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ,
σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σὺναι; τοιαῦτα παρ-
ακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα
ἔωθεν προηλθὼν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥς οὐδὲν
εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς,
αὐτὴς ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ
τὸν σενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, πότῃ ἐστὶν
ἡ κατεσεμμένη· εὐρήσεις γάρ τὴν τῶν γειτό-
νων. ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε·
ἀπηγγέλαμην γάρ ἄν, εἴ τι τοιοῦτό ἐγένετο.
ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω
μανεῖην,

quod heri e matre audiui, cum a vobis domum
redissem. Dicebat enim, Tuus, Pamphile, ac-
qualis, Charmidas, vicini nostri Aristaneneti filius,
uxorem iam ducit, et frugi est. Tu vero quam diu
es cum meretrice? Haec aure parum attenta cum
ex illa audissem, obdormivi: deinde mane domo
egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Do-
ris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes,
rursus abi, Dori, et accurate inspicere, non angu-
portum, sed ianuam, vtra coronata sit. Inue-
nientes enim esse vicinorum. MYRT. Servasti
me, Pamphile. Suspendere enim me, si quid
tale fieret. PAMPH. Sed nihil factum est. Ne-
que

μανεῖην, ὡς ἐπαθεσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα
ἤδη μοι καὶ σὴς παιδίον.

que ita ego infaniam, vt obliuiscar Myrtii, id-
que ferentis ex me vterum.

III.

Μήτηρ καὶ Φίλιννα.

ΜΗΤ. **Ε**μάνης, ὦ Φίλιννα, ἥ τί ἔπαθες ἐν
τῷ συμποσίῳ χθές; ἡμεῖς γὰρ παρ'
ἐμὲ Δίφωλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσά το μοι
ἃ ἔπαθεν ὑπάσῃ. μεμεθύεσθαι γάρ σε, καὶ ἐς
τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῇ διακω-
λύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν
τὸν ἐταῖρον αὐτῇ, καὶ ἐπεὶ ἐχάλεπνέ σοι κα-
ταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμ-
πρίαν,

Mater et Philinna.

MAT. **E**urobas ne, Philinna, aut quid tibi erat
heri in conuiuio? Venit enim ad me
Diphilus mane plorans, et quae perpeffus a te
esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque
in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae:
cumque grauiter id ferret, se relicto, abiisse ad
Lam-

πρίαν, καὶ περίβαλῃν ἐκείνον, ἑαυτὸν δὲ ἀπο-
 πνίγεσθαι, τέτων γιγναμένων. ἀλλ' ἐδὲ τῆς
 νυκτός, οἶμαι, συνεκάθευδες. καταλιπῶσα δὲ
 θαρρύνοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος
 κατέκεισο ἄδουσα, καὶ λυπῶσα ἐκείνον. ΦΙΛ.
 Τὰ γὰρ αὐτῶ ποι, ὦ μήτερ, ἐδιηγῆσάτο. οὐ
 γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὕβρις ἢ γε ὄντι, ὃς ἐμῶ
 γε ἀφήμενος ἐκοινολογεῖτο. Θαΐδι τῇ Λαμπρίᾳ
 ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνῃ παρόντος· ἐπεὶ δὲ χα-
 λειπαίνεσθαι εἶδέν με, καὶ διένευσά αὐτῷ οἶκ ποιεῖν,
 τῶ ὥτ' ἄνθρωπος ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐ-
 χένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν ἕτω προσφυῶς, ὥς ἐ-
 μόλις ἐπέσπασε τὰ χεῖλη. εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδά-
 κρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολ-
 λα

Lamprian eumque amplexatam esse: se vero hisce
 factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum
 ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola ia-
 cuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
 afficiens. PHIL. Nimirum quae ipse fecerit,
 mater, non enarrauit. Neque enim causam il-
 lius, contumeliosi hominis, ageres: qui me reli-
 qua sermones misceret cum Thaide, amica Lam-
 priae, cum ille nondum adesset. Cum vero ae-
 gre me ferre videret, nutu, quid ageret? signi-
 ficantem: extrema Thaidis aure prehensa, reflexa-
 que ceruice, ita arcte illam osculatus est, vix ut
 labia retraheret. Tum plorare ego, et iste ridere,
Luc. Op. T. VII. Y et

λὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ
 ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ
 προσκίοντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκάρ-
 σθησάν ποτε Φιλᾶντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς
 παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τῷτο προ-
 Φασίζοιτο ὕσερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχή-
 σατο πρώτη ἀπογυμνῶσα ἐπιπολὺ τὰ σφυραῖ,
 ὡς μὲν καλὰ ἔχευσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ
 Λαμπρίας μὲν εἰσῆγα, καὶ εἶπεν ἄδέν· Δίφιλος
 δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμεν, καὶ τὸ κεχορηγη-
 μένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πᾶς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθά-
 περ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ'
 ἔχι Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλαβερμένην ἡμῖν
 οἷα

et multa in aurem dicere Thaidi, contra me sci-
 licet. Ac subridebat Thais ad me respiciens.
 Cum vero aduenientem sentirent Lamprian, et
 satiati tandem essent osculis inutuis: ego tamen
 apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet ob-
 tentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nu-
 datis multum talis, quasi pulchros sola habeat;
 cumque defisset, tacente Lampria, et nihil di-
 cente, Diphilus laudare numerosam saltationem
 et accommodatam choro, quamque bene ad citha-
 ram pes congrueret, quam pulcher talus, et sex-
 centa alia, quasi qui Sosandram laudaret Calami-
 dis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
 nosti, cum lauet nobiscum. Thais vero qualia
 statim

οἷά ἐστι. Θαΐς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς ἐμέ;
 εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχα-
 σα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστάσα,
 τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρ-
 χησάμην, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ
 ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα εἰς
 τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; ΜΗΤ. Φιλοτιμότε-
 ρον μὲν, ὦ θυγάτηρ, εἰ δὲ φροντίζεις γὰρ ἐχρῆν
 λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν
 ἄν ἄλλοι ἐπῆνεν, ὁ Δίφιλος δὲ μένος ὑπτιον
 καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
 ἄχρι δὴ καμῆσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤ. Τὸ Φι-
 λῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ με-
 ταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ
 ἐτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. ΦΙΛ. Ἀντιλυ-
 πείν

statim in me iecit? Si quam, inquit, non pude-
 crum exilitatis, saltatum et ipsa surgat! Quid
 dicerem, mater? Surrexi nimirum et saltavi.
 Quid enim facerem? ferrem, et confirmarem il-
 lius dictum, Thaida tyrannidem habere conuiuii
 paterer? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filia:
 nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid
 postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus
 Diphilus supinum se abiecerat lacunar respiciens,
 dum fatigata desinerem. MAT. Illud autem ve-
 rum erat, quod Lamprian osculata es, et trans-
 iens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
 venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod il-

πεῖν ἐβελόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἴτα ἔδὲ συν-
 κἀθευδες, ἀλλὰ καὶ ἡδες, ἐκείνῃ δακρύοντος;
 ἐν αἰσθάνῃ, ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχὰί ἐσμεν,
 ἔδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτῷ ἐλάβομεν, ἢ οἷον
 δὴ τὸν πέρυσιν χειμῶνα διηγώγομεν ἄν, εἰ μὴ
 τῷτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτῃ ἐπεμψε; ΦΙΛ. Τί ἔν
 ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;
 ΜΗΤ. Ὅργιζε μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ· ἐκ οἷσθα
 ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπιτι-
 μῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰὲ τῷ ἀν-
 θρώπῳ γεγέννησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἀπορῆξωμεν πάνυ τείνῃσαι τὸ καλῶδιον.

lum morderet, volebam facere. MAT. Deinde
 neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam
 cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse paupe-
 res; neque, quantum ab illo acceperimus, me-
 ministi, aut quomodo hiemen superiorem acturae
 fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset? PHIL.
 Quid ergo, patiarne propter hoc me contumelio-
 se ab illo tractari? MAT. Irascere, sed noli con-
 tra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant,
 eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos repre-
 hendere? Tu vero aspera nimis semper in homi-
 nem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio,
 nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

Μέλιττα καὶ Βακχίς.

ΜΕΛ. Εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷα
πολλὰ Θετταλὰ λέγονται ἐπάδε-
σαι, καὶ ἐρασμίας ποιῆσαι, εἰ καὶ πάνυ μισαμέ-
νη γυνὴ τυγχάνοι (ἔτως ὄναο) παραλαβοῦσα
ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προείμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμέ
αὐθις ἀνασρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμ-
μίχην, ὥς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; καὶ ἔτι
εὐνῇσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μέλιτ-
τα, οἶχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς
τῶν γονέων ἐνέσχετο, καὶ βεληθεὶς τὴν πλασίαν
ἐκείνην

Melissa et Bacchis.

MEL. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, qua-
les esse in Thessalia multae dicuntur,
quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis!
ad me venito. Vestes enim integras et hoc au-
rum lubens abiiciam, modo videam redeuntem
ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me,
habere. BACCH. Quid ais? Non amplius te-
cum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, trans-
iit Charinus, propter quam tantas parentum iras
sustinuit, diuitem illam recusans ducere, quin-
que

ἐκεῖνην γῆμαι, πέντε προίκὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου αἰξάσσα. ΜΕΛ. Ἄπαντα ἐκεῖνα οἷχεται, ὦ Βακχι, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἐδ' ἐώρακα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνῃσι παρὰ τῷ συνεφύβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη. ΒΑΚΧ. Δεῖνὰ, ὦ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέσκησεν; ἔοικε γὰρ ἔ μικρὸν τᾶτ' εἶναι. ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον ἐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶτον δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) ἅτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, ἅτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμῆσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περικλακῆναι θέλῃσαν, Ἄπιθι, Φησί, πρὸς τὸν ναύκλη-

que dotis talenta, vti dicebant, adferentem? Ista enim ex te audire memini. ΜΕΛ. Abierunt ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche. ΒΑΚΧ. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disjunct? videtur enim non paruum quiddam illud esse. ΜΕΛ. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reuersus ex Piraeo (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauticum Her-*
mosi-

ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων
 γοηρυμένα ἐν τῷ Κεραμικῷ ἀνάγνωθι, ὅπως
 κατεσηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. τίνα Ἑρ-
 μότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν σῆλην λέγεις;
 ὃ δὲ εὐδὲν ἀποκρινάμενος, εὐδὲ δειπνήσας, ἐκ-
 θευδεν ἀποστραφεῖς. πόσα οἶε ἐπὶ τέτον με-
 μηχανῆσθαι με περιβάλλεσαν, ἐπιστρέψεσαν,
 φιλέσαν ἀπετραμμένε τὸ μετάφρενον; ὃ δ' εὐδὲ
 ὀπωσιᾶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι; Φησὶν, ἐπεὶ
 πλεον ὀχλήσεις, ἀπείμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύ-
 κτες εἰσὶν. ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότι-
 μον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδεις, ὦ Βακχι, ἀθλιώ-
 τερον διάγασαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τίνα ἐγὼ ναύκλη-
 ρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν
 ἀπελη-

*motimum, aut scripta in parietibus in Ceramico le-
 ge, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila pro-
 scripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermoti-
 mum, aut quam pilam narras? At ille nihil respon-
 dens, nec coenatus, auersus iacuit. Quas tu
 me putas admouisse illi machinas? amplexa sum
 illum, conuertere ad me studui, dorsum auersi
 osculata sum. Ille vero ne qualitercumque qui-
 dem emolliri se passus, At si mihi, inquit, diu-
 tius molesta fueris, iam statim, media licet nocte,
 abeo. BACCH. Tamen nosti Hermotimum.
 MEL. At miserius me viventem, quam nunc
 habeo, videas, si quem ego nauclerum noui Her-
 motimum. Verum ille sub galli cantum surgens*

ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυάνος εὐθὺς ᾄσαντες
 ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμνημόμην ὅτι κατὰ τοίχῃ
 τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τὸνδε ἐν Κεραμει-
 κῷ· ἔπειψα ἂν Ἀκίδα κατασκευασμένην· ἥδ'
 ἄλλο μὲν ἔδεν εὔρε, τῶτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμ-
 μένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ,
 Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῆς
 ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μέ-
 λιτταν. ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων,
 συνίημι γάρ. λυπήσαί τις θέλων τὸν Χαρίνον,
 ἀπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐπίστυσεν. εἰ δέ περ ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι.
 Ἀπειρός ἐστὶ, καὶ παῖς ἐστὶ. ΜΕΛ. Πᾶ δ' ἂν
 ἴδοις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἐαυτὸν, σύνεσι τῇ
 Σιμμί-

mane abiit. Ego memineram illum dicere in
 pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo
 visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud,
 praeterquam hoc solum scriptum ad dextram in-
 troeuntium versus portam geminam, *Melissa amat*
Hermotimum, et paullo inferius iterum, *Naucle-*
us Hermotimus amat Melissam. BACCH. Male
 sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Ae-
 gre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui
 zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim
 credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar.
 Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Vbi au-
 tem illum tu videas? qui se cum Simmiche in-
 cluse-

Σιμμίχη; οἱ γὰρ εἰς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητᾷσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὖροιμι, ὦ Βακχί, γραῦν εἰς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν Φανείσῃ. ΒΑΚΧ. Ἔσιν, ὦ Φιλτάτῃ, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἣ μοί ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κῆϊνον εἰκῆ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλης τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἶπερ ἔτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν καὶ δὲ παλὺν, ὦ Μελίττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἁλῶν, καὶ ὀβολὰς ἑπτὰ, καὶ θείον, καὶ δαῖδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβά-
νει,

cluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inueniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia seruaret. BACCH. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc et compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliauit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit. MEL. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi? BACCH. Caput mercedem non multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos et odores sacros, et facem. Haec quoque
Y 5 anus

νει, καὶ κρατῆρα ἡσυχάζεσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεί-
νην μόνην. δεήσει δέ τι αὐτῇ τῷ ἀνδρὶ εἶναι
οἶον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν,
ἢ τι τῶν τοιούτων. ΜΕΛ. Ἔχω τὰς κρηπί-
δας αὐτῇ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ πατ-
τάλῃ ὑποθυμῶ τῷ θεῷ, πάτσασα καὶ τῶν
αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἄμφοιν τὰ ὀνό-
ματα, καὶ τὸ ἐκείνη, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τῇ
κόλπῃ προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπα-
θὴν τινα λέγασα, ἐπιτρέχῃ τῇ γλώσσῃ, βαρ-
βαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε
τότε. καὶ μετ' ἐ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν
συνεφύβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοι-
βίδος, ἢ συνῆν, πολλὰ αἰτιάσης, ἡμέ μοι τὸ
πλέον

anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse
oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet
autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes,
aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo ge-
nere. MEL. Habeo illius soleas. BACCH.
Has de clauo suspensas suffitu ex odoribus facto
imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit,
pronunciens simul nomina vtriusque, et ipsius,
et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum in-
torquet, carmen simul volubili lingua dicens,
barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fece-
rat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
licet illum reprehendentibus, et multum rogante,
quicum adhuc fuerat, Phoebeide, ad me venit

πλέον ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τὸ
 με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηθραν
 ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἶχνος ἐπὶ ἀπολίποι
 ἀμυρῶσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀρισερῶ ἐκείνης
 τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀρισερὸν ἑμ-
 παλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερά-
 νω εἰμί, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
 Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, καλεῖ ἤδη τὴν
 Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

ab illo maxime incantamento adductus. Insuper
 vero illud mihi valde odii contra Phoebidem ex-
 citandi remedium commendavit, ut observatum
 illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
 ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter
 pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret,
 diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac fe-
 ci quod praeceperat. MEL. Noli, noli cunctari,
 Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis,
 panem et odores, et reliqua omnia ad incantatio-
 nem compara.

Κλωνάριον καὶ Λέαίνα.

ΚΛΩΝ. **Κ**αὶνὰ περὶ σὲ ἀνέχομεν, ὦ Λέαίνα, τὴν
 Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν,
 ἐρᾶν σὲ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναυμάς ἐκ οἷδ'
 ὅ, τι ποιήσας μετ' ἀλλήλων. τί τᾶτο; ἤρυθρίαι-
 σας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ΛΕΑΙ.
 Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκο-
 τον γὰρ τί ἐστὶ. ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κεροτρόφου
 τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βέλεται ἡ γυνή; τί δέ καὶ
 πράττετε ὅταν συνῆτε; ὀρᾶς; καὶ Φιλῆς με, οὐ
 γὰρ ἂν ἀπεκρύπτει τὰ τοιαῦτα. ΛΕΑΙ. Φιλῶ
 μὲν, εἰ καὶ τίνα ἄλλην· ἡ γυνή δέ δεινῶς ἀνδρι-
 κή

Clonarium et Leaena.

CLON. **N**oua de te, Leaena, audimus, Les-
 biam Megillam, diuitem, tui ut vi-
 rum amore incensam, et coire vos, nescio quid
 inter vos peragentes. Quid hoc? erubuiſti? ve-
 rum dic an vera sint ista? LEA. Vera, Clona-
 rion, sed pudet me: est enim absurdum quid-
 dam. CLON. Per matrem Liberae, quid ne-
 gotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero
 facitis, cum vna estis. Vides? non amas me:
 neque enim talia celares. LEA. Amo equidem,
 si quam aliam. Illa vero mulier vehementer ma-
 scula

κή ἐσιν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέ-
γεις, εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει ἔσθ'· τοι-
αύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀν-
δρῶν μὲν ἐκ ἐθέλουσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ
δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. ΛΕΑΙ.
Τοιοῦτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκ ἔν, ὦ Λέαινα, τῷτο
αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπαίρα τὸ πρῶ-
τον, ὅπως δὲ καὶ συνεπείσθης, καὶ τὰ μετὰ
ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτῶσα αὐ-
τῇ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία, πλασία δὲ καὶ
αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφα-
σι με κιθαρίζεν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιδάρισα, καὶ
ἄνωγ' ἦν, καὶ ἔδει καθεῦδεν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγῃ
δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι
γάρ

scula est. CLON. Nondum quid dicas intelli-
go, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales
enim Lesbii esse aiunt mulieres, quae viros qui-
dem pati reculent, ipsae vero mulieribus fruan-
tur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Er-
go, mea Leaena, illud ipsum quoque narra,
quomodo tentauerit primum, quomodo tibi per-
suasum sit, et quae sequuntur. LEA. Conui-
vium instituerat cum Corinthia Demonassa, di-
vite et ipsa, atque eandem artem quam Megilla
exercente: adsumferant autem me, quae cithara
ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et se-
rum esset, atque tempus eundi cubitum, essent.
que bene potae, *Age sane, mea Leaena*, inquit
Megil-

γὰρ ἤδη καλόν, ἔνταῦθα καθευδε μεθ' ἡμῶν
 μέση ἀμφοτέρων. ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ
 μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο; ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν
 με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, ἐκ αὐτὰ μόνον
 προσαερόμενοι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοίγισαι τὸ
 σῶμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τὰς μαστὰς ἔθλι-
 βον· ἡ Δημῶνεσσα δὲ καὶ ἔδανε μεταξὺ κατα-
 φιλεῖσα· ἐγὼ δὲ ἐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρῶ-
 γμα εἶη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη
 ἦσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς,
 ἐπέκειτο δὲ πανυ ὁμοία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν
 χροῖ ὥφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώ-
 δεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἔτα-
 ράχθην ἰδεῖσα. ἡ δὲ, ὦ Λεαννά, φησιν, ἐώ-
 ρακας

Megilla; *dormiendi iam tempus est, hic apud nos
 cuba virarumque media.* CLON. Accubuisti er-
 go: deinde quid actum est? LEA. Osculabantur
 me primum vt viri, non ipsa modo applicantes
 labia, sed os etiam aliquantum aperientes; am-
 plexabantur, opprimebant papillas: Demonassa
 autem inter osculandum etiam mordere. Ego
 vero, quid res sibi vellet nondum coniicere.
 Tandem Megilla, quae iam incaluissest ficticiam
 de capite comam aufert: impositam autem habe-
 bat valde similem et bene applicitam: atque ap-
 paret accurate ad ipsamque cutem, vt viriliores
 athletae, detonsa; vt ego ipso adspectu perturba-
 rer. At illa, *Mec Leana*, inquit, *vidistine iam*
 pul-

ρακας ἤδη ἔτω καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' ἔχ' ὄρῳ,
 ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ
 καταθῆλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγο-
 μαί, καὶ γεγάμημα πρόπαλα ταύτην Δημώ-
 νασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλω-
 νάριον, ἐπὶ τῷ, καὶ ἔφην, Οὐκὲν σὺ, ὦ
 Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ
 τὸν Ἀχιλλέα Φασί, κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρ-
 θένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκείνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς
 τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκείνο μὲν,
 ἔφη, ὦ Λέαινα, ἐκ ἔχω· δέομαι δὲ ἐδὲ πάν-
 αὐτῶ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδίω παραπολὺ ὁμι-
 λῶντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ,
 ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα
 ἔχον-

*pulchrum adeo iuuenem? Ego vero, inquam, non
 video hic iuuenem, Megilla. Noli me, inquit, fa-
 cere feminam. Megillus enim vocor, et olim duxi
 hanc Demonassam, et mea uxor est.* Risi ego hoc,
 Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam,
 quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille
 dicunt, inter virgines delitisti? et illud habes quo
 viri censentur, et Demonassae facis, quod viri?
 Illud equidem, inquit, Leaena, non habeo: sed
 neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam mo-
 do et multum iucundiore coeuntem me vihebis. Ego,
 Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, qua-
 les multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe
 adhuc,

ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ
 πρᾶγμα. ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι-
 ἤκασα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος
 Ἰσμηνοδώρας, διηγαμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐ-
 τοῖς I), ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐν γυναικὸς
 ἀνὴρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἀριστος, οἶμαι,
 Τειρεσίας τένομα. μὴ ἔν τι καὶ σὺ τοῦτο πέ-
 ποιθας; ἔκην, ὦ Λεάινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννή-
 θην

adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignora-
 bam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic
 ego: Audiui, inquam, Bocotiam tibicinam, Isme-
 nodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret,
 fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse
 eundem etiam vatem optimum: puto Tiresiam nomen
 illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu ve-
 nit? Neatiquam, ait, mea Leaena: sed ita nota
 sum

I. τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ'
 αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad
 Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque
 ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέσια adiunctum sit
 proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi
 nihil esse commodius, dum quid melius
 adferatur, quam legere τὰ Ἐφέσια, et in-
 telligere domestica, patria, memorabilia et
 singularia patriae suae. Ἐφέσιον esse, qui
 eandem nobiscum Vestam colat, eosdem la-
 res, penates etc. habeat, notum. Gesner.

θην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα πάντα, ἀνδρός ἐσί μοι. καὶ ἱκανὴ γὰρ σοι, ἔφην, ἐπιθυμία παρέχεσθαι γέν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπισεῖς, ἔφη, καὶ γνώση ἀδὲν ἐνδέχσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τῆς ἀνδρείας, ἀλλὰ παρέχε, ὅψαι γάρ. παρῆσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετεύσσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινα μοι δέσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὁδόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνᾳ τρόπῳ; τῆτο γὰρ μάλισα εἶπέ. ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάνηκιν ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥς μὰ τὴν Οὐρανίαν, ἂν ἂν εἴποιμι.

sum ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem tibi non habes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est. CLON. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime. LEA. Noli eurirole exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. Ω Κόριννα, ὡς μὲν ἔ' πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάρθηκας ἤδη, μετὰ μεριανίᾳ μὲν
 ὥραίᾳ γενομένη, μινᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμά
 κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι.
 ΚΟΡ. Ναὶ μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφες τι-
 νὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. ΚΡΩΒ.
 Ἔσαι τοιᾷτος· ἄκχε δὲ καὶ τᾷλλα παρ' ἐμῆ, ἃ
 σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσρεφῇ τῷ βίῳ
 ἔκ ἐστιν, ὧ θυγάτερ, ἄλλα δὲ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἔ
 τέθνη-

Crobyle et Corinna.

CROB. Igitur, mea Corinna, quam non valde
 formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi emam. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim no-
 bis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

πέθνηκεν ὁ μακαρίτης σε πατήρ, ἐκ οἷσθα ὅπως
 ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν
 ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῷ
 ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διομνυμέ-
 νων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον
 χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον
 ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἀκμονα, καὶ
 σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τέτων διетράφημεν.
 εἴτα νῦν μὲν ὑφαίνεσσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γα-
 σα, ἢ γήμονα κλώθεσσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία
 μόλις, ἔβοσκεν δέ σε, ὦ θυγάτηρ, τὴν ἐλπίδα
 περιμένεσσα. ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις; ΚΡΩΒ.
 Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμεν ὡς τηλικαύτη γενομένη,
 θρε-

iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix,
 obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixeri-
 mus? cum autem ille viueret, omnium rerum
 nobis erat copia: aerariam enim officinam exer-
 cebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen:
 estque audire deierantes omnes, non futurum
 post Philinum fabrum alium. At post mortem
 illius, primo quidem forcipes et incudem, et
 malleum duabus minis vendidi, de quibus vixi-
 mus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo
 subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi no-
 bis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem ex-
 pectans. COR. De mina dicis? CROB. Non.
 Sed ita rationes subducebam, te ubi ad hanc ae-

θρέψεις μὲν ἐμέ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
 δίως, καὶ πλατήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλα-
 γεῖς, καὶ θεραπαίνας. ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μή-
 τερ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνᾶσα μὲν τοῖς νεα-
 νίσκοις, καὶ συμπίνεσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθ-
 εύδεσα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δά-
 Φνιδος θυγάτηρ, Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ.
 Ἄλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τῷ-
 το δεινόν. καὶ σὺ γάρ πλατήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
 πολλὰς ἐρασὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριν-
 να; ἔχ' ὁρᾷς ὁπάσαι, καὶ ὡς περισπένδαοί εἰσιν
 αἱ ἐταῖραί, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν
 ΔάΦνίδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥα-
 κη, πρὶν αὐτὴν ἀνμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλη-
 μένην,

tatulam peruenisses, me quidem alituram esse, te
 ipsam vero exornaturam facile, et futuram diui-
 tem, et vestimenta habituram purpurea, atque
 ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut
 quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis vna
 sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.
 COR. Vt Lyra illa, filia Daphnidis? CROB.
 Ita fane. COR. At illa meretrix est. CROB.
 Nihil istoc mali. Nam tu quoque diues eris vt
 ista, et multos amatores habebis. Quid ploras,
 Corinna? Non vides, quot, et quanto in hono-
 re sint meretrices, et quas opes accipiant? Da-
 phnidem enim ego noui, o bona Adrastea! pan-
 nis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem
 perue-

μένην, ἀλλὰ νῦν ὄρας οἷα πρόεισι, χρυσός, καὶ
ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινα τέσσαρες.

KOP. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; KPOB.

Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμέσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς,
καὶ εὐσαλῆς ἔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, ἔκ
ἄχρι τῆ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἶω-
θας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἶτα
προσομιλῶσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φενακίζουσα εἴ-
τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μήτε αὐτὴ ἐπι-
λαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπ-
έλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβῶσα μίσθωμα, ἔτε μεθύ-
σκεται (καταγέλασαν γὰρ, καὶ μισῶσιν οἱ ἄν-
δρες τὰς τοιαύτας) ἔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ
οἴου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄ-
κροισ

peruenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
aurum, vestis florida, ancillae quatuor. COR.
Quomodo vero illa sibi Lyra parauit? CROB.
Primo quidem decenter se ornavit, bene compo-
sita, et iucunda ad omnes, non eo usque ut in
cachinnos facile solueretur, quod tu soles, sed
suaue quiddam et illecebrosum subridens: deinde
dextre versata est *cum hominibus*, ut nec illuderet
plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec ve-
ro ipsa viros inuaderet. Si quando autem mer-
cede conducta eat in conuiuium, nec inebriatur
(derisui enim illud opportunum, et oderunt viri
si qua talis sit) neque cibis, tanquam insueta bo-
narum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo

κροίς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις.
 ἂν ἐπ' ἀμφοτέρως παραβύεται τὰς γνάθους,
 πίνει δὲ ἡρέμῃ, αὐτὸ χαλδῶν ἀλλ' ἀναπαυομένη.
 ΚΟΡ. Κἀνείδιψῶσα, ὦ μήτηρ, τύχοι; ΚΡΩΒ.
 Τότε μάλισα, ὦ Κόριννα, καὶ αὐτὴ πλέον τοῦ
 δέοντος φθέγγεται, ἔτε ἀποσκήπτει ἐς τινὰ
 τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει· καὶ διὰ τῆτο ἐκείναι φιλεῖσιν αὐτήν.
 καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δόσι, ἀσελγὲς ἔδεν, ἔδ᾽
 ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν-
 τος ἐν τῆτο θηρεῖται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐρα-
 σὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαν-
 τες ἐπαινῶσιν. εἰ δὲ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις,
 μακάριον καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα

παρα-

digitis attingit, ac sitientio sumit buccas, non in-
 vtramque malam infercit: bibit autem placide,
 non vno haustu, sed interquiescens. COR. Et-
 iam si forte sitiat, mater? CROB. Tum vel ma-
 xime, mea Corinna. Neque plus quam opus est
 loquitur, neque in praesentium quemquam dicta
 iacit, sed solum illum qui se conduxit, adspicit.
 Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum
 eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens
 egerit, sed vnum illud venatur vndique, vt in-
 potestatem illum redigat, et suum faciat amato-
 rem. Propter haec enim omnes illam laudant.
 Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque
 erimus; quandoquidem quod ad reliqua, mul-
 tum

παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο ἔδεν, ὦ Φίλη Ἀδρα-
σειά, Φημι, ζῶης μόνον. ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ
μητερ, οἱ μισθόμενοι πάντες τοιᾶντοί εἰσιν, οἷος
ὁ Εὐκρίτας, μεθ' ἧς χθές ἐκάθευδον; ΚΡΩΒ.
Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνιοὶ μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
ἤδη ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ ἔ πάνυ μορφῆς εὐ-
φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκαθεύ-
δειν δεήσει; ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θυγάτερ· ἔ-
τοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐ-
τὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέ-
τω αἰεὶ τῷ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν
αἰπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, ἔχ ὁρᾷς
τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς
ὑπερπλάττει, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν
μητέ-

tum tu ista Verum nihil, cara Adraſtea!
dico: viuas ſolum! COR. Dic mihi, mater, qui
nos conducunt, omneſne tales ſunt, qualis Eu-
critus, quicum heri cubui? CROB. Non omnes,
ſed alii quidem meliores, alii vero iam viriles;
alii forma non ſatis a natura felici. COR. Etiam
cum his cubare oportebit? CROB. Ac maxime,
filia; hi quidem plura etiam largiuntur. Formoſi
vero ſolum illud, formoſi volunt eſſe. Tibi ve-
ro ſemper fit cura maioris laeri, ſi vis breui tem-
pore mulieres omnes dicere digito te monſtrata,
*Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam ſu-
pra fidem diues eſt, ut ter beatam matrem praecſti-*

μητέρα; τί Φῆς; παῖσεις ταῦτα; ποιήσεις, αἶ-
 δα ἐγώ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ῥαδίως· νῦν δ'
 ἄπιθι λατομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ
 μετράκιον ὁ Εὐκρίτης, ὑπισχνεῖτο γάρ.

αι. Quid ais? facies ista? facies, noui ego; et
 facile principatum tenebis omnium. Nunc vero
 lotum abi, si forte hodie quoque venerit adole-
 scentulus, Eucritus; certe promisit.

VII.

Μήτηρ καὶ Μισάριον.

ΜΗΤ. Ἄν ἔτι τοιῶτον ἐραζὴν εὖρωμεν, ὦ Μι-
 σάριον, οἷος ὁ Χαερέας ἐστὶ, θῦσαι
 μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐ-
 ρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἐκατέρω,
 σεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλατοδότειραν, καὶ ὅλως
 μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς
 γὰρ

Mater et Musarium.

MAT. Si talem adhuc vnum amatorem inuenia-
 mus, Musarium, qualis est Chaereas,
 immolare oportebit Populari Veneri albam capel-
 lam, Caelesti vero et Hortensi buculam vnicui-
 que, et coronare diuitiarum donatricem *Iunonem*:
 atque in vniuersum beatæ ac ter felices erimus.
 Nunc

γὰρ παρὰ τῷ νεανίσκῳ ἡλίκα λαμβάνομεν, ὃς
 ὀβολὸν μὲν ἐδωκώποτέ σοι δέδωκεν, ἐκ ἐσθῆ-
 τα, ἐκ ὑποδήματα, ἐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις
 αἰεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰν ἐλπίδες, καὶ
 πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι
 τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμω-
 μοκέναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιή-
 σται. ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ
 ταῖν ᾠδαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος. ΜΗΤ. Καὶ
 πιθεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τῶτο πρῶν ἐκ ἔχον-
 τι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον
 δέδωκας ἀγνοήσης ἐμῆ. ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέ-
 πτε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραλα τὰ Ἰωνικὰ,
 ἔλκοντα ἑκάτερον δύο Δαρεικὰς, ἃ σοι ὁ Χῖος

Πρα-

Nunc enim vides quantum accipiamus ab hoc iu-
 vene, qui obolum nondum vnum tibi dederit,
 non vestem, non calceos, non vnguentum; sed
apud illum excusationes semper, et promissiones,
 et longae spes, et multum illud *Si pater*, et *Si*
dominus paternorum fuero! et, *Tua erunt omnia!*
 Tu vero etiam iurasse illum tibi dicis, se legiti-
 mam sibi vxorem te ducturum. MVS. Iuravit
 enim, Mater, per Liberas et Custodem vrbis.
 MAT. Tu credis nimirum! et propterea nuper
 symbolam quam daret non habenti anulum im-
 prudente me dedisti? quem ille venditum abli-
 guriit; et rursus duo illa monilia Ionica Daricos
 vnumquodque duo pendentia, quae tibi Chiue

Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἑδῆτο γάρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁθόνας γάρ καὶ χιτωνίσκας, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαῖον τι ἡμῖν, καὶ μέγα ἀφελος συμπέπτωκεν ἔτος. ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐρεῖν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχνητος υἱὸς ἐστὶ τῷ Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν; καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ἦν ὁ γέρων μόνον καταμύση. ΜΗΤ. Οὐκᾶν, ὦ Μασάριον, εἰς ὑποδήσασθαι δεή, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐρεῖμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά·
καὶ

ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream erantum conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est. ΜΟΥΣ. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat. ΜΑΤ. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit tutor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorum eadem: et cum mercedem habitationis*

καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτῶμεθα, Περίμενον, Φή-
σομεν, ἔς' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ·
ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τὰς γάμους. ἐκ αἰ-
σχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταρῶν ἐκ ἐλλόβιον, ἐκ ὄρ-
μον, ἐ Ταραντινίδιον ἔχῃς; ΜΟΤΣ. Τί ἔν,
ὦ μήτηρ, ἐκείνα εὐτυχέστερά με, καὶ καλλίως
εἰσίν; ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτερά, καὶ
ἴσασιν ἐταιρίζεν. ἐδὲ πισεύσαι ῥηματίοις, καὶ
νεκνίσκοις ἐπ' ἄκρα τῆ χειλέας τὰς ὄρκους ἔχῃς·
σύ δὲ εἰ πιτῇ, καὶ Φίλανδρος, ἐδὲ προσίῃ ἄλ-
λον τινά, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην ὅτε
ὁ γεωργός ὁ Ἀκαρνανεύς ἤκε δύο μνᾶς κομίζων,
ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνε δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῷ
πατρὸς πέμψαντος) σύ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύ-
κτισας,

tiones exigemur, *Expecta*, dicemus, dum *Laches*
Colyttica (tribu) moriatur: *solvemus enim tibi post*
nuptias. Nonne te pudet, quae sola meretricium
nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam
habeas? ΜΥS. Quid ergo, Mater, num illae
feliciores me aut pulchriores sunt? ΜΑΤ. Non:
sed prudentiores, et norunt artem meretriciam:
neque verbulis credunt et adolescentulis, in ex-
tremis labris iurandum habentibus. Tu vero
fidelis es, et viri amans, neque admittis quem-
quam solum praeter Chaerean: et nuper ille ex
Acarmania rusticus cum veniret, imberbis et ipse,
minas ferens duas (vini enim pretium patris missu
acceperat) tu illum quidem superbe reiecasti, cu-
bas

κτίαςας 2), καθυύδεις δὲ μετὰ τῷ Ἀδώνιδος Χαιρέας. ΜΟΥΣ. Τί ἔν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος. ΜΗΤ. Ἐξω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνέει· τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτης μὲν ὑπισχνάμενον, ἔδὲ πᾶτον ἐδέξω, ἔ καλὸς ἦν, καὶ ἀξεῖος ἡλικιώτης Χαιρέας; ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφά-

bas autem cum tuo Chaerea Adonide. MVS. Quid ergo? oportebat relicto Chaerea recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius. MAT. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem Menecratis F. qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et vrbanus, aequalis Chaereae? MVS. At minatus erat Chaereas, se interfecturum

2. ἀπεμύκτισας] Nondum, puto, alias obseruatum verbum. Suspiciatur *Iensius* legendum ἀπεμύχθισας* cum μυχθίζω sit apud *Hesych.* μυκτίζω nusquam compareat. Sed quidquid sit de forma verbi: cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare superbe et cum strepitu quoddam inflatarum explosarumque narium aliquem reiicere. Gesner.

σφάξεν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλάουσιν; ἐμὲν ἀνέρας οὐ μενεῖς διὰ τὸτο, καὶ σωφρονήσης, καθάπερ ἔχ' ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρα ἱερειὰ τις ἔσα; ἐγὼ τὰλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἐορτήν;

ΜΟΤΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον. ΜΗΤ. Μόνος ἔσθ' ἔ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, καὶ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσαντα, ἐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ καθήτοι ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μεσάρειον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσθθαι; ἢ τὰ αὐτὰ
τὰ

rum vtrumque, si quando me cum illo deprehendisset. MAT. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa? MVS. Non habet, quod det, Matercula. MAT. Solus ille non inuenit aliquam ad patrem machinam? non seruum immisit deceptorem? non a matre petiit minatus se militatum enauigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeuiginti annorum te semper futuram?

τὰ Φρονήσεν Χαιρέαν, ὅταν πλατῇ μὲν αὐτὸς,
 ἢ δὲ μήτῃ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ;
 μνησθήσεται οἷα τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν
 Φιλημάτων, ἢ τῶν ὄρκων, πέντε ἴσως τάλαν-
 τα προικὸς βλέπων; ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται
 ἐκείνος· δῆγμα δὲ, ὡς εἰδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλ-
 λὰ καταναγκάζομενος καὶ βιαζόμενος ἤρνήσατο.
 ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε,
 ὦ Μεσάριον, τότε.

ram? aut eundem animum fore Chaereae, cum
 diues ipse erit, mater autem multorum illi talen-
 torum nuptias inueniet? Memor erit tum, putas,
 lacrumarum, et basiorum, iurisiurandi, quinque
 forte dotis talenta vbi viderit? MVS. Memor sa-
 ne erit. Argumentum eius rei hoc est, quod
 nondum duxit vxorem, sed vrgentibus, vim
 quasi parantibus, negauit. MAT. Vtinam non
 mentiat. Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

Ἀμπελὶς καὶ Χρυσίς.

ΑΜΠ. Εἴ τις δέ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρῶπισέ ποτε, ἢ περιέκρινεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἐτὶ ἐρασῆς ἐκείνός ἐστιν; ΧΡΥΣ. Οὐκ ἔν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δείγματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἡκεῖν, ἀρχομένε ἐρώτος σημεῖον, καὶ Φυομένε ἐτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐν τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥς εἰ καὶ σὺ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὖχε αἰετὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ampelis et Chrysis.

AMP. Si quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque aliam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? AMP. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iusiurandum frequens, et aduentus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, et semper eadem facere illum, opta. CHRYS.

Ea-

ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις αἰεὶ ῥαπί-
 ζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ
 πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποισ; ἔπει εἰ μὴ ἔραῶ γε,
 τί ἂν ἔτι ἐρηγίζοιτο, εἰ σὺ τινὰ ἕτερον ἐρασὴν
 ἔχοις; ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ
 μάτην ὑπέλαβε τὸν πλαστίκν μου ἔραν, διότι
 ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καί
 τῷτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλαστίων δίσσθαι σπευδάζε-
 σθαί σε. ἔτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φι-
 λοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλῃντο αὐτὸν οἱ ἀντι-
 ερασά. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτός γε μόνον ὀρ-
 γίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ εἶδεν. ΑΜΠ.
 Ἀλλὰ δάσκει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιζα λυπη-
 θήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσμαι-
 τα

Fadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?
 AMP. Non istuc! sed indigne eum ferre, nisi
 ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non
 amaret, quid tandem, alium te amatorem haben-
 te, irasceretur? CHRYS. Sed neque habeo equi-
 dem alium. At ille temere suspicatus est, amari
 me a diuite, eo quod casu quodam illius aliquan-
 do mentionem inieci. AMP. Etiam hoc iucun-
 dum, si a diuitibus coli te suspicetur: ita enim
 magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo
 putabit agi, ne rivales ipsum superent. CHRYS.
 Verum enim vero hic solum irascitur, et infligit
 alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit.
 Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Ne-
 scio

τα λαμβάνειν βέλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠ. Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιεῦσαι μόνος ἔχεν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἰκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτώκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον, ἔσα τυγχάνεις. εἰ βέλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, καὶ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα με ΔημόΦαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. ἔτος καὶ πῶποτε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἤξιε δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, ἔτε ὑποσέγων, ἔτε δακρύων, ἔτε αἰωρί

Scio cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium. AMP. Non. Sed ut arbitror magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo tibi quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poecilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, et herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intem-

ἄωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ
μόνον συνεκάθειδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τῆτο διὰ μα-
κρῶ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλ-
λιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμαῖς
πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδο-
ρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλθον ἡμέρας,
ἐγὼ δὲ ἔ προσέπεμπον, ὁ Καλλιὰδης δὲ ἔνδον ἦν
αὐθις, ὑποθερμανόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαν-
τος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
καὶ ἐπιστὰς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύ-
ραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεῖλει φονεύσειν, πε-
ριεῖρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέ-
λος τάλαντον δὰς, μόνος εἶχεν ὀκτῶ ὅλῃς μῆ-
νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτῷ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὥς
ὑπὸ

pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc age-
bat, ut interdum mecum cubaret, idque sat lon-
gis intervallis. Cum vero aduenientem aliquan-
do exclusissem, Calliades enim pictor intus erat,
qui drachmas decem miserat, primo quidem con-
viciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis
diebus non mitterem ego; Calliades autem intus
esset rursus: tum demum incallescens Demophan-
tus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum ad-
stans aliquando apertam observasset ianuam, plo-
ravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, ve-
stem discidit, fecit omnia: ac tandem talento da-
to, solus me habuit menses octo integros. Vxor
autem ipsius dictare omnibus, me venenis in fu-
rorem

ὑπὸ Φαρμάκων ἐμῆναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα
ζήλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ
σύ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ.
πλάσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσαι, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐ-
τῷ πάθῃ.

rorem illum egisse: nempe venenum illud zelo-
typia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, vtere eo-
dem in Gorgiam veneno; diues enim erit adole-
scentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

Δορκᾶς, Παννυχίς, Φιλόστρατος,
Πολέμων.

ΔΟΡΚ. **Α**πολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώ-
λαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρα-
τείας ἀνέστρεψε πλατῶν, ὥς Φασιν· ἐώρακα δὲ
καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορ-
πημέ-

Dorcas, Pannychis, Philostratus,
Polemo.

DORC. **P**erimus, hera, perimus! E bello red-
iit Polemo, diues, vt aiunt. Vidi
autem illum ipsa quoque: sagum purpura prae-

πημένον, καὶ ἀκολάθης ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ
 Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθρον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασό-
 μενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδῶσα κατ-
 όπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ,
 ἡρόμην, καὶ, εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων,
 ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξα-
 τε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανε-
 ληλύθειτε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθύς, ἀλλ'
 ἐκείνα, "Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾶ
 στρατεῖα· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί
 πράττοιτε; καὶ ἐνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τῷτο προσ-
 ἔθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πο-
 λέμωνος, ἄμεινον ἦν παραπολύ. ΔΟΡΚ. Προεῖ-
 πον

textum fibula confixum habet, et pedissequos si-
 mal multos. Et amici ut viderunt, salutandi
 causa ad ipsum concurrere: interea famulum con-
 spicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre
 abfuerat, interrogavi, et cum salutassem prius,
Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis,
et utrum dignum quidpiam bellis habentes reuersi
estis? ΠΑΝ. Non oportebat hoc statim: sed ista,
Cum salui rediistis, multas gratias agimus Diis,
et hospitali praeferim Ioui, et Mineruae bellicae.
Hera autem semper interrogavit, ut ageretur? et
ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, *Lacrima-*
vit etiam, et semper memoriam usurpavit Polemo-
nis; multo fuerat melius. ΔΟΡ. Praedixi initio
 statim

ποιον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε ἐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκασα, ἐβελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὶς γε Παρμενῶνα ἄτως ἠρξάμην. ἦ πα, ὦ Παρμενῶν, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κερκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλισσά εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνήγαι ἐλθόντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ σέβρα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάσθη. ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκάς, ἔτως ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἶτα ἐξῆς μετ' ἃ πολὺ ἠρόμην ἐκείνα. ὁ δέ, πᾶν λαμπρῶς, φησιν, ἀνδρῆς ἐψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω κακῆϊνος ἐδὲν προειπὼν, ὥς ἐμέμνητό μιν ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ

statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum quae audiui. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis herba mea meminerat, et maxime si quis rediisset e praelio, ubi caesi multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuncium lugere. ΠΑΝ. Euge, Dorcas, ita oportebat. ΔΟΡ. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, Magnifice omnino, inquit, rediimus. ΠΑΝ. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam inuenire optasset? ΔΟΡ.

πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξήγ-
γεικε, πλῆτον πολλὸν, χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκο-
λάθας, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ
ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμε-
τρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς
Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέ-
γιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν
τρίχρῳμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ'
ἔν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι ὡς τὸν Ἄλυν
διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ,
καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας
μάχῃ· καὶ ἀπέδραμέν σοι ταῦτα προσγγεῖλ-
σα, ὡς περὶ τῶν πάντων σέψαιο. εἰ γὰρ ἐλ-
θὼν ὁ Πολέμων (ἔξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμε-
νος

Omnino multa id genus dixit. Verum caput
rei hoc mihi renunciavit, diuitias multas, au-
rum, vestem, pedissequos, ebur; argentum
enim nec numero illum aduehere, sed diuensum
modio, modios multos. Habebat autem ipse
quoque Parmeno anulum paruo in digito maxi-
mum, multiangulum, et gemma in eo de trico-
loribus illis, suprema quidem facies rubicunda.
Passa ergo sum volentem mihi enarrare, vt Halys
traiecto Teridatem quendam interfecerint, et vt
in praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et
haec tibi nunciatura transcurri, vti de omni-
bus deliberes. Si enim adueniens Polemo, (omni-
no equidem dimotis familiaribus veniet;) rescie-
verit,

νος τὰς γνωρίμας) ἀναπτυθόμενος, εὔροι τὸν Φι-
 λόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶα ποιήσεν αὐ-
 τόν; ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκάς, ἐκ τῶν
 παρόντων σωτήριον· ἔτε γὰρ τῶτον ἀποπέμψαμ
 καλόν, τάλαντον ἑναγχος δεδωκότα, καὶ τάλ-
 λα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον·
 ἔτε Πολέμωνα τοιῶτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον
 μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπος
 ἐστίν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν·
 νῦν δὲ τί ἐκ αὐτοῦ ποιήσεις; ΔΟΡΚ. Ἀλ-
 λά καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορ-
 κάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ.
 Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. Τίς
 γένωμαι; πῶς αὖν με ἢ γῇ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί
 οὐ

verit, et iatus apud nos esse Philostratum inue-
 nerit; quid facturum esse existimas? PAN. In-
 veniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Ne-
 que enim dimittere hunc honestum est, qui ru-
 per admodum talentum dederit, mercatorem alio-
 quin et multa pollicitum: neque utile non reci-
 pere redeuntem hunc Polemonem. Insuper ze-
 lotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat
 intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?
 DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas,
 prae consilii inopia et tremo. DOR. Verum etiam
 accedit Philostratus. PAN. Quid me fiet? Quid
 si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus,

οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί; ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρόνιος Φανείς. ΠΟΛ. Οὗτος ἔν τις ἐστὶν ὁ προσκίων ὑμῖν; σιωπῶς; εὖγε οἶχε, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ σοὶ χάριν ἔχω, ἐκ ἔτε γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σέ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτις; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀκῆς, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀνδρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξενυχέ, Παννυχίς ἐμή ἐστὶ, καὶ τάλαντον εἰληφε,

mea Pannychis. PAN. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde aduenis! POL. Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Py-lis huc aduolaui ad talem festinans mulierem. Ve-rum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. PHIL. Tu vero quis es, mi homo? POL. Polemo Sti-riensis, tribu Pandionia, audin? qui primum mille armatos duxi; iam quinquies mille homi-num agmen ago, amator Pannychidis, cum pu-tarem illam adhuc humanum sapere. PHIL. Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea est Pannychis, et talentum accepit; accipiet au-tem

ληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
 Φροστιά διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ
 Παννυχί. τῶτον δὲ παρ' Ὀδρύσας χιλιαρχεῖν
 ἔκ. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρω μὲν ἐσι, καὶ ἀκολουθή-
 σαι, ἣν ἐθέλῃ. ΠΑΝ. Τί ποιεῖς, Δορκάς; ΔΟΡΚ.
 Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ ἐκ οἷον τε παρεῖ-
 ναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθῆσεται ζηλο-
 τυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν. ΠΟΛ.
 Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τῆ-
 μερον, ἢ μᾶττην ἐγὼ τασάτοις Φόνοις ἐγγεγυ-
 μνασμένος πάρειμι, τὰς Θροῦκας, ὦ Παρμένων.
 ΠΑΡ. Ὡπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν σε-
 νωπὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῃ μὲν τὸ ὀπλι-
 τικόν, παρ' ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
 τοξό-

tem iam etiam alterum, cum sarcinas disposueri-
 mus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc ve-
 ro mille hominibus praeesse apud Odrysas iubet.
 DOR. Libera quidem est, et sequetur, si volue-
 rit. PAN. Quid agam, Dorcas? DOR. In-
 trasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
 non conuenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.
 PAN. (*ad Philostratum*) Si vis, intremus. POL.
 Sed praedico vobis, vos vltimum hodie potatu-
 ros, aut frustra ego tot caedibus exercitatus ad-
 sum. Heus Parmeno, Thraces adduc. PAR.
 Armati venerunt, phalange obsepsere angipor-
 tum: in fronte grauis armatura, in vtroque cornu

τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς βρε-
 φυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις,
 καὶ μορμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε
 ἀπέκτενας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρέ-
 ρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τῷτο προσ-
 χαρίσωμαι σοι. ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴση μετ' ὀλί-
 γον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ 3) θεά-
 σῃ, σίλβοντας τοῖς ἔπλοις. ΦΙΛ. "Ἡκετε μό-
 νον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος ἔτος
 (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς
 λίθοις

funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.
 PHIL. Tanquam parvis infantibus ista, merce-
 narie, dicis? et larva quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti vn-
 quam? aut bellum vidisti? castellum forte infe-
 disti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi
 largiar. POL. Quin scies paullo post, ubi acce-
 dentes nos protensis hastis videbis, armis fulgen-
 tibus. PHIL. Venite modo instructi. Ego au-
 tem et Tibys iste (solus enim hic me sequitur)
 lapidi-

3. ἐπὶ δόρυ] Verti, *protensis hastis*, ut hastas
 suas quasi sequantur milites, parati ad prae-
 lium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod
 est inter imperia militaris, v. g. apud *Arrian*,
Tact. p. 71. sq. ubi ἐπὶ δόρυ in *dextram*! ἐπ'
 ἀσπίδα in *sinistram*! significat. Sed huc
 convenire non arbitror. *Gesner*.

λίθοις τε, καὶ ὀστέοις, ἔτω διασκεδάσομεν,
ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque,
quorsum effugiendum sit, reperiatis.

X.

Χελιδόνιον καὶ Δρόση.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι Φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δρόση,
τὸ μεράκιον ὁ Κλενίας; ἔ γάρ ἐώ-
ρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣ.
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ἃ γὰρ διδάσκαλος αὐ-
τὸν εἰρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ-
τος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκεῖνός γε Φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ ἄλλ'
ὁ κάκις αὖτε φιλοσόφων ἀπαλούμενος Ἀριστάνε-
τος.

Chelidonium et Drose.

CHEL. Non amplius ad te ventitat, mea Dro-
se, adolescentulus ille Climias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi. DROS.
Non amplius, mea Chelidonium: Magister enim
interdixit, ne amplius ad me accedat. CHEL.
Quis est iste? Diotimum ne dicis ludi gymnici
magistrum? nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosophorum
Aristae.

τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μαιρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκείνον Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κένισα ἐπίδοιμα ἀπολάμνον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίσ. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκειταις με γενόμενος, ὡς ἔγωγε γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὁμίλησέ μοι) τριῶν τέτων ἐξῆς ἡμερῶν, οὐδὲ προσῆλθε τῷ ξενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην (ἐκ οἷδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτόν, ἣ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἣ ἐν ποικίλῃ· ἣ δὲ περιπατοῦντα
ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile? DROS. Illum dico inpostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus,) mihi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulan-
tem

ἔφη ἰδῶσα μετὰ τῷ Ἀριστανέτῃ, νεῦσαι πόρρω,
 ἐκείνων δὲ ἐρυθρίασαντα καὶ τῷ ὄρει, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμὸν. εἴτ' ἐβλάδιζον ἅμα
 ἐς τὴν πόλιν *). ἡ δὲ ἄχρι τῷ Διπύλῃ ἀκολοῦθη-
 σασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως ἐπεσεράφη, ἐπανῆκεν,
 εὐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς μὲ οἶσι
 διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, ἐκ ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ,
 τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτὸν ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἡράσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διενώλυσεν αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσρεφον. ἤδη δὲ περὶ δαίλην
 ὄψιαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τευτὴ
 παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῶσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γραμματα. ΧΕΛ.
 Φέρ',

tem ait se vidisse cum Aristæneto, et innuisse ei
 e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse
 vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Illa
 ad portam usque geminam prosecuta, cum nec
 omnino se conuerteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quae coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid*
aliqua in re ipsum offendi? dicebam: *an alterius*
amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens.
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-
 ras.

* εἴτ'. — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesn.

Φέρ', ἰδωμεν τὰ γράμματα ἔκ πᾶν σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυσμένα, δηλῶντα ἑπείξιν τινα τῷ γεγραφότος. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τὰς θεὰς ποιῆμαι μάρτυρας. ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, ἔδδ' τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ ἔκ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ, κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σκ. ὁ πατὴρ γάρ 'Αριστανέτω παρδωκέ με Φιλοσοφεῖν αὐτῶν κακῆνός (ἔμαθς γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πᾶν πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταίρου συνεῖναι, 'Αρχιτέλῃς καὶ 'Ερασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς. ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραιοιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκείνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον. ΧΕΛ. Ὡς ἀνάγκη

ras. CHEL. Age videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amauerim, mea Drose, Deos facio testes*. DROS. Hei, hei, miser ne salutem quidem adscripsit. CHEL. *Et nunc non odio, sed necessitate discidium a te facio. Pater enim Aristanezo me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Archirelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse virtutem praeferre voluptati.* DROS. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum. CHEL. *Itaque necesse est illi parere.* Accu-

ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολῶθεῖ γὰρ ἀ-
κριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως εἰς προσβλέ-
πειν ἄλλῳ εὐδενὶ ἔξερσιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δέ σω-
Φρονεῖμι, καὶ πάντα πείσθειν αὐτῷ, ὑπι-
σχεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσσεσθαι με, καὶ ἐνά-
ρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνα-
σμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας
ἐμαυτὸν. σὺ δέ μεις εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλει-
νίας. ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χε-
λιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν
ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίας, ἔχει τινα ὑπό-
λοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτως ἔδοξεν
ἀπολλύμεν δ' ἔν ὑπὸ τῷ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρό-
μων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταί-
νετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συν-
εἶναι

*Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere
licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus
sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, et virtutis compotem, laboribus ante
exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem me sub-
duxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.*
ΔΡΟΣ. Quid tibi videtur haec epistola, Cheli-
donium? ΧΕΛ. Caetera velut Scytharum di-
ctio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei ali-
quid reliquum. ΔΡΟΣ. Etiam mihi ita videba-
tur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mi-
hi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, et
disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
ado-

εἶναι τοῖς ὠραιότατοῖς τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογι-
 σθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς
 ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσχύει ἀποφανεῖ αὐτόν.
 ἀλλὰ καὶ ἀναγινώσκει μετ' αὐτῷ ἐρωτικές τι-
 νας λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὰς
 μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ μαιράκιόν ἐστιν· ἡ-
 πείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τῷ Κλεινίου κατερεῖν
 ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῆ, γαστρίσαι
 τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ. Ἐγαστρίσα, καὶ ἄνευ
 δὲ τέττα ἐμός ἐστι. κέννισαι γὰρ καὶ κείνος τῆς
 Νεβρίδος. ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἐσσι καλῶς.
 ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ τοίχῳ
 ἐν Κεραμειῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περι-
 πατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥς
 καὶ

adolescentulis, et priuatim sermones habere cum
 Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi
 Dis parem facturum sit. Verum etiam legit cum
 illo amatorios quosdam antiquorum Philosopho-
 rum suis cum discipulis sermones, et totus est in
 hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo,
 se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL. Oportebat,
 Drose, cibo corruptum impellere Dromonem. DROS. Feci: et praeterea meus est,
 prurit enim et ille in Nebridem. CHEL. Bono ani-
 mo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam
 inscribere cogito in pariete in Ceramico, vbi in-
 ambulare solet Architeles, Aristaeus corrumpit
 Cliniam!

καὶ ἐν τῇ τε συνδραμεῖν τῇ παρὰ τῷ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθαις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσή, ἀνθρακα ποθέν λαβῆσαι. ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστρεψέμενος μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τῷ ἀλαζόνος Ἀριστανέτι.

Cliniam! ut etiam ex hac parte adiuuem Dromonis delationem. DROS. Quomodo vero satis occulte poteris scribere? CHEL. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone. DROS. Euge, iuua modo, Chelidonium, pugnam aduersus impostorem Aristanetum.

¶ XI.

ΤρύΦαινα καὶ Χαρμίδης.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμας τὸ μίσθωμα δές, καθεύδει ἀποσγραφεῖς, δακρύων καὶ γένων; ἀλλ' ἔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, ἔτε δειπνήσας μόνος ἡδέλυσας.

Tryphaena et Charmides.

TRYPH. Meretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, auersus deinde iacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti puto iucunde, neque
Luc. Op. T. VII. Bb que

λαφας, εἰλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐώρων
 γάρ. καὶ νῦν δὲ ἢ διαλέλοιπας ὑλολύζων, ὥς-
 περ βρέφος. ταῦτα ἔν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἐνε-
 κα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τῆτο
 ἐπολαύσω. τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.
 ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα,
 καὶ ἐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ'
 ὅτι μὲν ἐκ ἐμῶ ἐράς, ὀήλον. εἰ γὰρ ἂν ἔχων
 με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθῆ με περιπλέκεσθαι θέ-
 λουσιν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν
 τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαῦσαιμί, σκ. τίς δὲ
 ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἶπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ
 συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. διδα γὰρ ὡς
 χρεὶ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
 μὴν

que coenare solus voluisti. Plorasti autem in coe-
 na etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli
 instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis?
 Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vi-
 gilatae tecum noctis capiam. CHARM. Perdit
 me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad
 vim illius possum. TRYPH. Sed me non esse,
 quam amas, illud quidem satis apparet: nec
 enim, quam habes, negligeres, et amplexari te
 volentem repelleres, et tandem quasi murum in-
 ter nos quendam veste interposita fecisses, metu,
 ne forte te attingam. Quae tamen est illa? dic
 mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem ad-
 iuvero: certe ut ministranda sint talia, noui.
 CHARM.

μήν οἶσθα καὶ πάντῃ ἀκριβῶς αὐτὴν, καὶ κείνη σέ-
 εἰ γάρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ. Εἰπέ τῷ-
 νομα, ὦ Χαρμίδη. ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ
 Τρυφάννα. ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γάρ
 εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορυσμέ-
 νην, ἣς ἐστὶ Δάμυλλος ὁ τῷ νῦν ζῆτατηγοῦντος
 υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;
 ΧΑΡΜ. Ἐκείνην καὶ ἑάλωνα ὁ κακοδαίμων, καὶ
 συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔν δι'
 ἐκείνην ἔκλεις; ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα. ΤΡΥΦ.
 Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελὴς τις
 εἶ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ
 σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐ-
 τήν.

CHARM. Quin. nosti illam, accurate quidem,
 et illa te. Nec enim obscura est meretrix. TRYPH.
 Dic nomen, Charmides. CHARM. Philema-
 tium! mea Tryphaena. TRYPH. Vtram dicis?
 Duæ enim sunt: illam ex Piræeo, quæ nuper
 demum deuirginata est, quam Damyllus amat,
 eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alte-
 ram, cui Pagidis (*Laquei*) nomen est? CHARM.
 Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque ir-
 ritus sum. TRYPH. Propter hanc ergo plora-
 sti? CHARM. Omnino. TRYPH. Multumne
 tempus est ex quo amas, an nuper demum in-
 initiatus es? CHARM. Non nuper initiatus: sed
 menses fere septem sunt a Bæchanalibus inde,

τήν. ΤΡΥΦ. Είδες δὲ ὅλην ἀκριβοῦς, ἢ τὸ
 πρῶτον μόνον, καὶ ὅσα τῷ σώματος Φανερά,
 ἃ εἶδες, Φιληματίε, καὶ ὡς ἔχεῖν γυναῖκα πέν-
 τε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγενυῖαν ἤδη; ΧΑΡΜ.
 Καὶ μὴν ἐπάμνυται δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὴν ἐσέ-
 μεν. Ἐλαφροβόλωνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
 δὲ ποτέρους πιτεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις,
 ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς; ἐπίστανται γὰρ ἀκρι-
 βοῦς, ὑπεβλέψας ποτὲ τὰς κροτάφας αὐτῆς,
 ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλ-
 λα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τὰς κροτάφας ὀπό-
 ταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται,
 ὑπολειμάνεται τὰ πολλὰ· καίτοι τί τῷτο βιά-
 σαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν; ΧΑΡΜ. Οὐδὲ
 πῶπο-

cum primum illam vidi. TRYPH. Verum vi-
 distine totam accurate; an facies sola est, et par-
 tes corporis apertae, quae vidisti in Philematio,
 ut nempe conueniebat mulieri quinque et qua-
 draginta annos iam natae. CHARM. At illa
 deierat duo et viginti se Februario proximo an-
 nos impleturam. TRYPH. Tu vero vtri creden-
 dum putas, illine deieranti an tuis oculis? Ac-
 curate enim aduerte oculos considerandis illius
 temporibus, vbi solum suos ipsius capillos habet,
 reliqua omnis coma prolixa adscititia. Circa
 tempora autem, vbi medicamentum defecit quo
 tingitur, multum cana est. Quamquam quid
 hoc est? Vtge aliquando ut nudam videas?

CHARM.

πρώτῳ τοῖς μοι πρὸς τὸ ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰ-
 κότεως ἡπίστα γὰρ μυσώχθησόμενόν σε τὰς
 αὐτῆς λευκάς· ἔλη δὲ ἀπὸ τῆς αὐχένος ἐς τὰ
 γόνατα παρδάλει ἔοικεν· ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες,
 τοιαύτη μὴ σπάν· ἤπερ τάχα καὶ ἐλύπει σε,
 καὶ ὑπερεώρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα,
 καίτοι τόσαῦτα παρ' ἐμὲ λαμβάνεσα· καὶ νῦν
 ἐπειδὴ χιλίας αἰτέει καὶ εἶχον δίδοναι ῥαδίως,
 ἅτε ὑπὸ πατρὶ φερόμενῳ τρεφόμενος, Μο-
 σχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνδ' ὧν
 λυπήσῃ καὶ αὐτὸς θάλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.
 ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐν αὖ ἦκον, εἴ μοι
 προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τέτοις παραλαβανοίμην
 λυπήσῃ ἄλλην; καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σο-
 ρόν.

CHARM. Nunquam eo usque mihi indulgit.

ΤΡΥΦΗ. Merito illa quidem. Sciebat enim
 nauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a
 cervice inde ad gēua pardali similis est. Sed tu
 lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit?
 Nunquid fortasse etiam male te tractavit, et con-
 temptim habuit? CHARM. Ita sane, mea Try-
 phaina, licet tantum a me acceperit. Et nunc,
 quando mille poscenti non facile unde darem in-
 veniebam, quem parcus pater alat; Moschione
 recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut re-
 geram, te adsumsi! ΤΡΥΦΗ. Ita me Venus,
 non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me
 arcessi; uti aegre alii fieret: idque Philematio

ρόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τέτο ἤσαν
 ἀλεκτρούων. ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε ἔτω ταχέως,
 ὦ Τρύφαννα· εἰ γὰρ ἀληθῆ ἔσιν ἃ Φῆς περὶ Φι-
 ληματίης, τὴν Φευάκην, καὶ ὅτι βιάπτεται, καὶ
 τὸ τιῶν ἀλφῶν, ἔδὲ προσβλέπεν ἂν ἔτι δυναί-
 μην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρᾷ τὴν μητέρα, εἴ ποτα
 λέλκται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν καὶν ἃ
 πάππος διηγῆσται σοι, εἴτα· ἥ ἔτι. ΧΑΡΜ.
 Οὐκὲν ἐπεδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω μὲν
 ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλή-
 λους, καὶ φιλοῦμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φι-
 ληματίον δὲ πολλὰ χαίρω.

illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium
 hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter,
 mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae nar-
 ras de Philematio, de coma adscita, et quod tin-
 gitur, et illud de vitiliginibus: nec adspicere il-
 lam possim amplius. TRYPH. Matrem inter-
 roga, si quando cum illa laverit: de annis enim
 vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit. CHARM.
 Cum igitur illa talis sit: auferatur iam murus,
 complectamur nos invicem, et amemus, et bona
 fide vna sumus: longum vero valeat Philematium!

XII.

Ἰόεσσα, Πυθιάς καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣ. **Θ**ύπτη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ κα-
λῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε
ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἐνδον ἐτέ-
ρος, εἰπῶσα μήτε πικραλογισάμενον τὸν πατέ-
ρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρός, ἠνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιεῖσιν, ἀλλ' εὖ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς ἀμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην.
οἶσθα ὅσας ἐράσας παρέπεμψάμην; Ἡθοκλέα
τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύ-
κληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σε Μελίσσον, καί-
τοι ἐναγχος ἀποθανόντας αὐτῷ τῷ πατρὶ, καὶ
κύριον

Ioessa, Pythias et Lysias.

IOES. **D**elicatus es, Lysia, aequus me? et
iure quidem, quae neque argentum
vnaquam te poposcerim, neque excluserim venien-
tem dicens, *tuus iam alius*; neque te subegerim,
quod faciunt aliae, ut patre circumscripta, aut
spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid;
sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola
receperim. Nosti, quot amatores reiecerim,
Ethoclem, qui nunc in magistratu est, et Passio-
nem nauclerum, et aequalem tuum Melissum,
licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum

κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς ἁσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, ἄτε τινα προσβλέπουσα
 ἄταρον, ἄτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ
 ἢ ἀνόητος, ἀληθῆ εἶναι ἃ ὤμνυες, καὶ διὰ τῶ-
 τό σοι προσέχευσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσω-
 Φρόνεν, ἐπιβωμμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς
 Φίλας ἐγκαλέσσης· σὺ δὲ ἐπέειπες ἑμαυτὸς ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκῆαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαίνῃ προσέπαυζες, ἐμᾶ ὄρωσας, ὡς λυποίης
 ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνους
 Μαγίδιον τὴν ψάλτριν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τέτοις δα-
 κρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρῶην δὲ ὅπό-
 τε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος,
 παρήσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυ-
 ραλλίς,

potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phao-
 nem solum habui, nec adspiciens quemquam,
 neque admittens praeter te: putabam enim de-
 mens ego, vera esse quae iurabas, atque ideo
 tibi dedita, velut Penelope frugi etiam, incre-
 pante matre, et apud amicas me accusante. Tu
 vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere; modo Lycaenae alludebas, me vidente,
 ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens lau-
 dabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista
 ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum vna biberetis Thraso, tu, et Diphi-
 lus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Py-
 ralis

φαλῆς, ἐχθρὰ ἔσσι βροῖ· σὺ δὲ τῷ εἰδῶς, στή
 Κυμβάλιον μὲν ἔμοι πᾶν ἐμέλησεν ὅτι πεπτά-
 κης ἐΦιλῆσας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην
 Φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πῶν αὖ
 ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδῶς δὲ
 τῷ παιδί πρὸς τὸ ἄς ἐκλέυες, εἰ μὴ Πυραλλίς
 αἰτήσεις, μὴ αὖ ἄλλω ἐγγυῶ· τέλος δὲ τῷ μή-
 λε ἀποδακῶν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες, ὡσχό-
 λημενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς,
 εὐσώχως προσηκόντως εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς,
 εἰς ἀφθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ· ἡ δὲ Φιλῆσασα
 μεταξύ τῶν μαςῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παραβύ-
 σατο· ταῦτα ἐν τῇδε ἐνεκα ποιεῖς· τί σε ἡ
 μέγα

ralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires,
 Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,
 non vehementer curavi; tibi enim fecisti hac
 osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties
 innuabas? et cum biberes illi occulte monstrabas
 poculum; tradens autem feruulo, ad aurem illi
 imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infun-
 deret. Tandem vero pomum a te demorsum,
 obseruato, Diphilum aliud agere; qui cum
 Thrasone loqueretur, antrosum inclinatus, ac-
 curateque collineans in ipsius sinum coniiciebas,
 ita ut ne stunderes quidem meum conspectum effu-
 gere; quod illa osculata intra papillas sub stro-
 phio abscondidit. Haec igitur qua causa facis?

μέγα, ἢ μικρόν ἠδίκησα; ἢ λαλῦπῆμα ἐγώ; πῶς
 ἕτερον εἶδον; ἢ πρὸς μόνον σε ζῶ; ἢ μέγα, ἢ
 Λυσία; τῆτο ποιεῖς; γυναικὸν ἀδελιαν, λυπῶν,
 μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἐστὶ τις θεὸς ἢ Ἀδελεία, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ὀρεῖ; σὺ δὲ ποτὲ λυπήσῃ, τάχα
 ἂν ἀκίστης τί περὶ ἐμῆ κτημένην με, ἢ τὰ βρό-
 χῃ ἐμαυτὴν ἀποκνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φεβραῖ ἐπὶ
 κεφαλῇ ἐμπεσῶσαν; ἢ ἐμὰ γέ τινα πρᾶπτον εὐ-
 ρήσω θανάτῃ, ὡς μὴ ἐτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη.
 πομπήσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὰν ἔργον
 ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τὰς
 ὀδόντας; εἰ γὰρ τι ἐγνώθης, εἶπε, Πυθίᾳς καὶ
 αὐτῇ δαμασάτῃ. τί τῆτο εἰδὲ ἀποκρινάμενος
 ἀπέρ-

qua vel parua ego te vel magna iniuria affeci?
 quem tibi obieci dolorem? Quem adspexi, alium?
 potius soli tibi viuo? Non magnum est, quod
 facis, Lysia; miseram mulierculam dolore cum
 afficis, infano tui amore flagrantem. Est aliqua
 ultrix Dea, et videt talia. Forte audies de me
 aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut
 praecipitem defuisse in puteum, aut viam certe
 mortis inuenisse; ne meo tibi, conspectu
 amplius molesta sum. Triumphabis nempe tum
 tanquam magno claroque patrato facinora. Quid
 furtim ad me respicis et dentibus infrendes? si
 quid enim me accusas, dicito. Pythias haec no-
 bis item indicabit. Quid hoc? ne respondens
 qui-

ἀπέρχη καταλιπὼν με; ἀρῶς, ὦ Πυθιάς, οἷα
πάσχω ὑπὸ Λυσίᾳ; ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος,
πὸ δὲ μὴ ἐπιπλασθῆναι δακρυρροίας, λίθας οὐκ
ἄνθρωπος ἐστὶ· πλὴν ἄλλ' εἴγε χεὶρ τάληδες εἰ-
πεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθικας αὐτὸν ὑπερ-
αγαπῶσα, καὶ τὰτο ἐμφαίνεσσα. ἐχρῆν δὲ μὴ
πάνυ αὐτὸν ζῆλῶν, ὑπερόπτα γὰρ αἰσθανόμε-
νοι γίνονται. παύε, ὦ τάλαινα δακρυρροῦσα,
καὶ ἢν μοι περὶ τῆς ἄπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόν-
τα. ὅψαι γὰρ ἀνγκαιόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ
ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς. ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἰ-
σῆς, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αἰ-
τὸς ἀποσαίνῃ φθάσας. ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανερ-
χεται αὐτίς. ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ
Πυθιάς,

quidem me relicta discedis? Vides, Pythias,
quomodo tractet me Lysias? PYTH. Hein feri-
tatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse?
Lapis, non homo est. Verum, si quod res est
dicendum est, tute ipsum, Ioessa, corrupisti,
quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis.
Oportebat vero non nimis illum studiose colere.
Superbi enim, eo animaduerso, fiunt. Desine
plorare, misella, et si me audis, semel aut bis
venientem exclude. Videbis enim illum plane
accendi, et mutatis vicibus in te furere. IOES.
Tu vero ne quid tale dicas: apage: ego Lysiam
excludam? vtinam ne ille prior discessionem faciat.
PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidisti
nos

Πυθιάς, ἡρώαταί σε ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγέ-
σης. ΛΤΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκον, ὦ Πυθιάς,
ἐπανεληλυθῆ, ἣν ἔδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύ-
την ἔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγινώσκῃς
ἐμῆ, καὶ λέγῃς ἀνατρεχτός ὁ Λυσίας ἐστίν. ΠΥΘ.
Ἀμέλει καὶ ἄλεγον, ὦ Λυσία. ΛΤΣ. Φέρεται
ἂν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰοῦσσαν τὴν νῦν δα-
κρύωσαν, αὐτὸν ἐπισάντα αὐτῇ ποτὲ μετὰ νεα-
ρῇ καθευδῆσῃ, ἐμῆ ἀποσάσῃ; ΠΥΘ. Λυσία,
τὸ μὲν ὅλον ἐταῦρά ἐσι. πότε δ' ἂν κατέλοι-
πες αὐτὰς συγκαθεύδοντας; ΛΤΣ. Ἐκτὴν σκε-
δὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτὴν γε, δευτέρᾳ
Ἰσαρένῃ· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ
εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτήσιν τῆς χρηστῆς
ἐνέ-

nos Pythias: audiuit forte, de exclusionē cum
diceres. LYS. Non propter istam redii, Pythias;
quam nec adspicere amplius, talem mulierem,
digner: sed propter te, ne me condemnes, aut
dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH.
Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS.
Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem
modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquandō
ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?
PYTH. Lysia, ut in summa dicam, meretrix
est! quando verō illos vna cubantes deprehendi-
sti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, se-
xtus ipse, secundo mentis die: hodie autem est
septimus. Pater cum sciret, me olim amore
bonae

ἐνέλεισέ με, παραγγέλλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν: ἐγὼ δὲ, ἔ- γὰρ ἔΦερον μὴ ἔχῃ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ Φριγνῷ τῆς αὐλῆς, ἥ ταπεινότατον ἦν ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν κώτων· ῥῶον γὰρ ἔτως ἀναβήσεσθαι ἐμεῖλλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαί γὰρ νύκτες ἦσαν. ἔκ ἐκοίφα δ' ἐν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγγαγὼν τὸν Σροφέα παρῆλθον ἀψοφῆτι, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τῷ τοίχῳ, ἐφίσημαι τῇ κλίνῃ. Ι Ο Ε Σ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῷ γάρ. Λ Τ Σ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχῃ εἴρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ

bonae istius captum, me incluserat, et ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intraui sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan- do murum ad lectum adsto. Ι Ο Ε Σ. Quid dices, Sancta Ceres! vehementer enim laboro! Λ Υ Σ. Cum autem simplicem spiritum non duci senti- rem:

τὸ μὲν πρῶτον ὦμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκα-
 θεύδειν, τόδ' ἐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψά-
 μενος εὖρον ἀγένειόν τινα πᾶνυ ἀπαλόν, ἐν χρεῶ
 κεκαρμένον μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τῷτο
 ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, ἐκ αὖν ὤκ-
 νησα, εὖ ἴξε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλω-
 τος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι; IOES. Τῷτό
 σε, ὦ Λυσία, κελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι
 συνεκάθευδε. ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς
 αὐτόν. IOES. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλ-
 τατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμῶ, ὡς ἅμα καθεύ-
 δοιμεν. ἐλυπέμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣ.
 Πυθιάς, ὅ ἐν χρεῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἔκτῃς
 ἡμέ-

rem: primo putabam equidem, dormire cum
 ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed pal-
 pando deprehendi imberbem quendam, mollicu-
 lum, ad cutem detonsam, vnguenta redolentem
 et ipsam. Hoc videns, si quidem cum gladio
 venissem, non cunctatus essem, . . . iam scitis
 . . . Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi nar-
 rare videor? IOES. Hoc igitur te, Lysia, male
 habuit? Haec ipsa inecum dormiebat Pythias.
 PYTH. Noli hoc illi, Ioëssa, dicere. IOES.
 Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiramus. - Tristis enim eram,
 quae te non haberem. LYS. Pythias, ille ad
 cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta
 illi

ἡμέρας ἀνέκοιμ' ἡσέ τε σάυτην κόμην; IOES. Ἀπὸ
 τῆς νόσας ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ
 αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήμην ἀπέδε-
 πα. Δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον ἔτι καὶ οὐκ, πεί-
 σαν αὐτάν. ἰδὲ τὸ μαιράκιον ὁ μοιχὸς, ἐν ἐξῆ-
 λότηπεις. ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν ἐν, ὦ Ἰοέσσα,
 καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; IOES.
 Οὐκ ἐν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βέλει δὲ ἀντιλυ-
 πῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέ-
 ρει; ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ
 Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι
 ταῖς σπονδαῖς. IOES. Παρέσαι. οἷα πέπον-
 θα διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθιάς.

ΠΤΘ.

illi coma renata est? IOES. Ob morbum radi se
 curavit, mi Lysia: defluiebant enim illi comae.
 Iam vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem
 fac viro: en tibi adolescentulum; moechum il-
 lum, propter quem eras zelotypus! LYS. Non-
 ne vero oportebat, Ioessa, idque amantem, qui
suis ipse manibus illum palpasset? IOES. Ergo
 tibi quidem iam satisfactum est. . . Visne autem,
 ut vicissim ego tibi dolorem obiciam, iuste ipsa
 vicissim tibi irascens. LYS. Minime vero; sed
 bibamus iam, et nobiscum Pythias, æquum
 enim est, illam nostro foederi interesse. IOES.
 Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, ge-
 nerosissima iuuenum, Pythias? PYTH. Verum
 etiam

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥς
μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὄρα, ὦ Λυ-
σία, μή τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

etiam idem ego vos conciliaui. Itaque noli mi-
hi irata esse. Verum illud . . . vide, Lysia, ne
cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ καὶ Ὑμνίς.

ΛΕΟΝΤ. **Ε**ν δὲ τῇ πρὸς τὰς Γαλάτας μάχῃ
εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προ-
εξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τῷ ἵππῳ τοῦ
λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι
ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ ἔθεις ἔτι
ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκον-
τίσας,

Leontichus, Chenidas et Hymnis.

LEONT. **I**n pugna vero contra Gallograecos dic,
Chenida, quomodo ante reliquos
equites eruperim in equo albo, et quomodo Gal-
lograeci, fortes licet, statim ad meum conspe-
ctum pertinuerint, et nemo amplius restiterit.
Tum igitur ego emissa hasta ducem equitatus il-
lorum

τίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεσηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες, οἳ ἔμνον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τὰς ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τὰς προεσῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῶ ἵππῳ τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων. ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, ἔμεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας καὶ ἀγεννῆς ἐστὶ ἐκείνης τῆς πράξεως· ὃ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων ἀρι-
στεύων

lorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant enim quidam qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose inuadens, ipsa equi impressione septem duces euerto; tum gladio impacto unius decurionis cum ipso cranio caput dissecuri: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis iam fugientibus. CHEN. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnaret cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque opera edidisti? LEONT. Bene admones me actionis et ipsius non ignauae. Satrapa enim, vir maxi-

5ος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῷ Ἑλληνικοῦ,
 προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, πρὸς καλεῖτο εἴ τις
 ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσαι. οἱ μὲν ἔν ἄλλοι κατ-
 επεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ
 ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι ἔκ ἀγεννῆς ἀνθρώπος
 ὢν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς,
 ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλίαρχον ἔτι, τολ-
 μήσας δ' ὅμως, καὶ τὰς ἐταίρας ἐπιλαμβανο-
 μένας ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμᾶ
 ὀρῶντες ἀποσίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπι-
 χρύσοις τοῖς ἐπλοῖς, μέγαν τε, καὶ φοβερόν
 ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.
 ΧΗΝ. Καὶ γὰρ ἔδρεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ
 οἶσθα ὡς εἰχόμεν σου δρόμενος, μὴ προκινδύ-
 νευειν,

mus, qui armorum videretur esse praestantissi-
 mus, Graeci nominis contemtor, in medium
 progressus prouocabat si quis pugnare secum vel-
 let. Reliqui ergo perturbati, decuriones, et
 ductores ordinum, et ipse adeo imperator, quam-
 quam vir minime ignauus. Aristaechnus enim
 ducebat Imperator Aetolus, iaculator optimus,
 ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
 men sumpta, dimotis, qui me retinere vellent,
 sodalibus: timebant mihi nimirum, videntes
 fulgentem aureis in armis barbarum, magnum,
 cristaque et vibrata hasta terribilem . . . CHEN.
 Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et nosti,
 quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro-
 alis

νεύειν, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.
 ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρηλθὼν ἐς
 τὸ μέσον, εἰ χεῖρον τῷ ΠαΦλαγόντος ὤπλισμέ-
 νος, ἀλλὰ πᾶγχρυστος καὶ αὐτός. ὥς τε βοή εὐ-
 θὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρ-
 βάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κῆνοι ἰδόντες ἀπὸ
 τῆς πέλτης μάλισσα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τῷ
 λόφῳ. εἰπέ, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε
 εἰκαζον; ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ
 Δία, τῷ Θετίδος καὶ Πηλέως; ἔτως ἔπρεπε
 μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικίς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ
 πέλτη ἐμάρμαιρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέση-
 μεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλί-
 γον

aliis subires: neque enim, te mortuo, viuendum
 mihi putabam. LEONT. Sed ego audacia sum-
 ta in medium progredior, non deterius Paphla-
 gone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Ita-
 que clamor statim elatus a nostris pariter atque a
 barbaris. Nam hi quoque ad primum me con-
 spectum nouerant a pelta maxime et phaleris, et
 crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assi-
 milabant? CHEN. Cui vero alii, quam Achilli,
 per Iouem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo
 decebat te galea, adeo floridum colorem sparge-
 bat paludamentum, adeo pelta splendebat.
 LEONT. Cum vero congressi essemus, leuiter
 primo vulnerat me barbarus, aliquantum hoste-

γον ἔσον ἐπιψάυσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ
 γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση,
 παίω διαμπαῆς εἰς τὸ σέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν
 ἀπαδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄ-
 πλα ἔχων ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν
 ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελαμέ-
 νος τῷ Φόνῳ. TMN. Ἄπαγε, ὦ Λεόντιχε,
 μιὰρὰ ταῦτα καὶ Φοβερά περὶ σαυτῆ διηγῇ, καὶ
 ἐκ ἂν ἔτι σε εἰδὲ προσβλέψῃς τις, ἔτω χαί-
 ροντα τῷ λύθρῳ, ἔχ' ὅπως συμπίοι, ἢ συγ-
 κοιμηθοίη. ἔγωγε ἔν' ἄπειμι. LEONT. Δι-
 πλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. TMN. Οὐκ ἂν
 ὑπομείναιμι ἀνδροΦόνῳ συγκαθεύδειν. LEONT.
 Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί. ἐν Παφλαγόσιν· ἐκεῖνα
 πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. TMN. Ἄλλ'
 ἕνα-

perstringens paullum supra genu. Ego vero cly-
 peo illius sarissa mea perfollo, mediam pectoris
 compagem traieci, tum accurrens facile caput
 gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
 simul sarissa fixum gerens, caede illius inadidus.
 HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec et ter-
 ribilia de te narras, nec te vlla amplius adspicere
 sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut
 bibat vna aut cubet: equidem hinc discedo.
 LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN.
 Non sustineo ego iacere cum homicida. LEONT.
 Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlago-
 nes ista acta sunt: iam quidem pacem ago. HYMN.

At

ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσασέ σε
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆ βαρβάρῃ, ἣν ἔΦερες ἐπὶ
 τῇ σαρίσσει, εἴτ' ἐγὼ τοιᾶτον ἄνδρα περιβαλῶ,
 καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν
 γὰρ ἔστος ἀμείνων τῆ δημίας. ΛΕΟΝΤ. Καὶ
 μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης
 ἂν. ΥΜΝ. Ἀκέκασα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυ-
 τιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σικιάς μοι δοκῶ ὄραν,
 καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα
 τῆ ἀθλίᾳ λοχαγῇ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρη-
 μένῃ· τί οἶσι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεα-
 σαίμην, καὶ κειμένῃς τῆς νεκρῆς; ἐκθανεῖν γὰρ
 μοι δοκῶ, ἔδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμε-
 νον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Ὑμνί,
 καὶ

At impiatus tamen homo es, stillavitque in te
 sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa.
 Deinde talem ego hominem complectar, et oscu-
 ler? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo
 carnifice melior. LEONT. Quin si in armis me
 videres, bene noui me amares. HYMN. Cum
 audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo,
 et umbras mihi videre videor ac spectra interfe-
 ctorum, et miseri praesertim decurionis, cui in
 duas partes caput a te dissectum est: quid putas,
 ipsum opus et sanguinem si viderem, et iacentes
 mortuos: moritura enim mihi videor, quae ne-
 que gallinaceum gallum necari viderim. LEONT.
 Adeo ignaua, Hymnis, et pusilli es animi? Ego

καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὦμην ἡσθήσεσθαί σε
 ἀνέχσαν. ΤΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι
 ταῖτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὔροις·
 ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέρα ἐστίν, ἔπε καὶ σὺ, ὦ Γραμμῇ· σὺ δὲ ἔρ-
 ῶσο, χιλιάρχων ἄρισε, καὶ Φονεῦ, ὁπόσων ἂν
 ἐθέλης. ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Τμνί, μεῖνον.
 ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀ-
 φελῇ παιδείην κατεφόβησας, ἐπισείων λό-
 φος, καὶ ἀπιθάνης ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ
 ἑώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ
 κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγεμένε, καὶ συνέ-
 σειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ
 διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. ΛΕΟΝΤ. Ὡμην
 ἐρασμιώ-

autem auditu te delectatum iri sperabam. HYMN.
 At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lem-
 niadas inueneris aut Danaidas. Ego autem ad
 matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere
 tu quoque, Gramine. Tu vero vale tribunorum
 fortissime, et interfecto, quotcumque hominum
 volueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane
 . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leontiche,
 puellam simplicem perterrui, quatienda crista,
 et incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego ve-
 ro statim videbam quomodo expallescere, te ad-
 huc illa de decurione narrante, et vultum muta-
 ret, et perhorresceret, cum diffidisse te caput di-
 ceres. LEONT. Putabam me amabiliorem illi
 visum

ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανῆσθαι, ἀλλὰ καὶ σύ με
 πρῶτα ἀπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον
 ὑποβαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδεα γὰρ συνεπιψεύ-
 δεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας;
 σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔσω γὰρ
 ἀπέτεμες τῷ κηκοδάρμονος Πηφλαγόνος τὴν κε-
 φαλήν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σα-
 ρίσεως, ὥς σε καταρρεῖν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ.
 Τὸ τοιαῦτον, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τό-
 γε ἄλλα ἐκ κακῶς συνεπέπλαστο. ἀπιδι δ' οὖν,
 καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσασαν. ΧΗΝ.
 Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ
 δόξαι βεβλόμενος; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χη-
 νίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν ἐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλθ
 τοῖνον

yisum iri. At tu insuper me, Chenida, perdi-
 disti, subiicienda mihi illa pugna solitaria. CHEN.
 Nonne igitur oportebat tua adiuuare mendacia
 cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu
 vero ita terribile illud fecisti. Esto enim. Abici-
 deris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?
 LEONT. Hoc re vera foedum, Chenida, nam
 reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et
 illi persuade, mecum ut cubet. CHEN. Dicam
 ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi
 velles videri? LEONT. Turpe hoc, Chenida.
 CHEN. Verum aliter non venerit. Elige ergo

τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δο-
κῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁ-
μολογῶν. ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω·
αἰρᾶμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι ἔν, καὶ
λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

alterutrum, vt aut odio illi sis cum viri fortis
opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum
te fassus. LEONT. Ambo quidem difficilia.
Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, et me
mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen
omnia.

XIV.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν ὅτε
πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι
τὰ τοιαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπό-
της, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη
ἀκρι-

Dorio et Myrtale.

DOR. Nunc me excludis, Myrtale, nunc post-
quam pauper per te factus sum? Cum
vero tot tibi res adferrem amasius, vir, domi-
nus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam
plane

ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βίθυνόν ἔμπορον εὐρηκας
 ἐρασην, ἀποκλείομαι μὲν ἐγώ, καὶ πρὸ τῶν θυ-
 ρῶν ἐς ἡμέρας δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται,
 καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν
 Φῆς ἀπ' αὐτῆς. ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνί-
 γει, Δωρίων, καὶ μάλιστα ὁπότεν λέγῃς ὡς πολ-
 λὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λόγι-
 σαι γὰρ ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμι-
 σας. ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα
 ὑποδήματα ἐν Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δρα-
 χμῶν· τίθει δύο δραχμάς· ΜΥΡΤ. Ἀλλ'
 ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἦκον
 ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρεα ἐκ Φοινίκης, δύο
 καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΜΥΡΤ.
 Ἐγώ

plane exhaustus; tu vero amatorem Bithynum il-
 lum mercatorem inuenisti, ego excludor, et ad
 fores sto lacrimans: ille vero noctibus amatur,
 et solus intus est, et peruigilia agit, et ex illo
 ferre te dicis vterum. MYRT. Ista me, Dorio,
 enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis,
 et pauperem propter me factum esse. Computa
 enim ab initio inde omnia, quaecumque mihi
 attulisti. DOR. Recte, Myrtale, computemus.
 Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum.
 Pone drachmas duas. MYRT. Sed cubuisti *apud*
me noctes duas. DOR. Et cum venirem ex Sy-
 ria, vnguenti alabastrum e Phoenice, duarum
 et hunc, ita me Neptunus, drachmarum. MYRT.

Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτῶ-
 νιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων,
 Ἐπίκουρον τῆ πρῶτάως ἐκλαθασμένου αὐτὰ παρ'
 ἡμῖν, ὁπότε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . ΔΩΡ.
 Ἀπέλαβεν αὐτὰ γνωρίσας ὁ Ἐπίκουρος πρῶτην ἐν
 Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης.
 κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ
 πέτρικας τέσσαρας ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσ-
 πόρου, ἐκόμισά σοι. . τι ἔν; καὶ ἄρτους ὀκτῶ
 ναυτικὰς ἐν γυργάθῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχυάδων βίκου
 ἐκ Καρίας, καὶ ὕπερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπί-
 χρυσα, ὦ ἀχάρισε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι
 τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως
 δραχμῶν, ὦ Δωριῶν, ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. ὦ
 Μυρ-

At ego tibi nauiganti paruum illud amiculum ad
 femora modo pertinens, vt dum remigas haberes,
 quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta,
 cum mecum cubuisset. DOR. Abstulit illud
 agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam,
 o Dii, rixam. Cepas autem ex Cyprio et saper-
 das quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo
 appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes
 octo nauticos, in reticulo siccos, et ficuum or-
 cam e Caria, et nuper e Pataris inaurata sandalia,
 ingrata mulier. Casei tandem recordor magni e
 Gythio. MYRT. Quinque forte drachmarum
 ista, Dorio, omnia. DOR. Quantum nempe,
 Myr-

Μυρτάλη, ὅσα νύτῃς αἰθρῶπος ἐδυνάμην, μισθῷ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχῃ ἀρχῶ τῷ δεξιῷ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρῶτῃ δὲ ὅπου τῇ Ἀφροδίτῃ ἦν, ἐχὶ δραχμὴν ἔθηναι πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σὺ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑπερδήματα δύο δραχμάς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολάς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, ἥσῃα νύτῃς ἀνδρὸς ἦν. ΜΤΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέδες, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ. Ναί, ἐγὰρ εἶχον πλείω κομίζεσθαι, ἐγὰρ ἀνῆρετον, εἶγε πλετῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ ἐδὲ κεφαλίδι μίαν σκορόδιον ἐκόμισα πῶποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅτινά σοι παρὰ τῷ Βιθυνῷ τὰ δῶρα. ΜΤΡΤ.

Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus nauigans. Nunc enim deinum lateri remigum dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphroditis, nonne drachmam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta substantia nautae erat. MYRT. Cepae et saperdae, Dorio? DOR. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec nauigare, si diues essem. Matri vero neque caput ulli unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaeriam tibi a Bithyno munera venerunt. MYRT. Hanc pri-

ΜΥΡΤ. Τὰτὶ πρῶτον ὀρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεί-
νος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἤδεν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν,
καὶ σμαράγδης ἔκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ,

καὶ δάπιδά· καὶ πρώην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοί-
κιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔ σάνδρα Πατα-
ρικᾶ, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ ΦληνάΦος. ΔΩΡ.

Ἄλλὰ ἐκεῖνα ἔ λέγεις, οἷω ὄντι συγκαθεύδεις
αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως
ἀναΦαλαντίας, καὶ τὴν χροιάν οἷος κάραβος·
ἔδὲ τὰς ὀδόντας αὐτῷ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες,
ὦ Διοσκόρω, πολλά, καὶ μάλιστα ὁπόταν ἄδη,
καὶ ἀβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐταλυρίζων Φασίν.
ἀλλὰ

primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc
crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisse,
nouī. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multo
erat tenuius, et Smaragdus non habuit: tum *emit*
inaures hasce, et tapetem: et nuper minas duas,
et domus mercedem soluit pro nobis; non sanda-
lia de Pataris, et caseum Gythiacum, et *id genus*
nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum
homine cubes? vxorem duxit: supra quinquaginta
omnino natus est, recaluafter, et colore
instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam
gratiae, boni Dioscuro! illius multae, praesertim
cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram,
aiunt.

ἀλλὰ ὄναιο αὐτῆ, ἀξία γε ἔσα, καὶ γένοιτο
 ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινὰ τῶν
 κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα,
 ἢ πάντως τινά. δάπιδας δέ, καὶ ὄρυκας, καὶ
 διμναῖα μισθώματα, ἔ πάντες ἔχομεν. ΜΥΡΤ.
 ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐρασὴν σε, ὦ Δωρίων,
 ἔξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
 τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίης καταπλέης.

aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et
 nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et
 ipse inueniam Delphidem, aut Cymbalium quan-
 dam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam no-
 stram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes
 vero, et monilia, et binarum minarum merce-
 des, non omnes habemus. MYRT. Beatam il-
 lam, quae amatorem te habebit, Dorio. Cepas
 enim illi adferes ex Cyprio, et caseum, cum re-
 dibis e Gythio.

XV.

Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.

ΚΟΧΛ. **Τ**ί δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν
κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ
Κροκάλης ἐρῶν, ἐρῶπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν
παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντεραςῷ αὐτοῦ
Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τὲς τε αὐλὰς μου
συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνέν-
των ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπισκοπώ-
σας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖον ἐκείνον τὸν Γόργον
ἀπὸ τῷ συμποσίῃ κατασπάσας τῶν τριχῶν,
ἔπαλον περισάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης (Δει-
νόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης
αὐτῷ.

Cochlis et Parthenis.

COCHL. **Q**uid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit
me, quum deprehendisset tibiis canentem apud
Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, et
tibias mihi fregit, et mensam inter coenandum
evertit, et craterem irruens effundit. Et rusti-
cum illum Gorgon de conuiuio detractum crini-
bus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Di-
nomachus puto vocatur, tum illius commilito,
vt

αὐτῆ. ὥς ἐκ οἴδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος,
 ὦ Κοχλί, αἶμά τε γάρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρι-
 νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἔλον ἐξώδηκεν αὐτῆ, καὶ
 πελιδνὸν ἐσιν. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος,
 ἥ μέθῃ τίς ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ.
 Ζηλοτυπία τίς, ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἑκτοπος·
 ἡ Κρεκάλῃ δέ, οἶμα, δύο τάλαντα αὐτήσασα,
 εἰ βέλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδε
 Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα,
 προσαρῥάξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγε-
 το· τὸν Γόργον δὲ Οἰνῶσα τινὰ γεωργὸν εὐπορον
 ἐκ πολλῶν ἐρῶντα, καὶ χρυσὸν ἄνθρωπον προσιε-
 μένη, ἔπινε μετ' αὐτῆ, καὶ μετὰ παρέλαβεν αὐλή-
 σουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωρῶντος τῆ
 πότῃ,

vt nesciam vivere ne homo possit, mea Cochlis.
 Nam copiosus de naribus profluxit sanguis et fa-
 cies illius tota intumuit et liuida est. COCHL.
 Furit ne homo, an ebrietas erat et vinolenta infa-
 nia? P A R T H. Zelotypia quaedam, Cochlis,
 et amor immoderatus. Crocale autem duo, pu-
 to, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam
 vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit ve-
 nientem, impacta, vti dicebatur, illi ianua. Gor-
 guum vero, Oenoënsē quendam rusticum diui-
 tem, suum olim amatorem, et bonum virum,
 admisit, quī cum biberet, me quoque ad canen-
 dum adhibita. Iam vero processerat compotatio;
 ego

πότε, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν· τι τῶν Λυδίων, ὁ
 γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκά-
 λη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσού-
 τῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς
 ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον
 ὀκτὼ νεανίσκοι μᾶλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγα-
 ρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς ἔν ἀνετέτραπτο πάντα,
 καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπα-
 τεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, ἐκ οἷδ'
 ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγᾶσα παρὰ τὴν γείτονα
 Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκ-
 φθείρου, Φησί, κατεαγώτας μοι τὰς αὐλοὺς
 προσρίψας, καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσασα ταῦ-
 τα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς
 ὀψό-

ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa
 iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus;
 laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tu-
 multus et clamor, et aulae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo iuvenes sane robusti, et
 inter illos iste Megarensis. Statim ergo eueria
 omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, et humi
 iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomo-
 do, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat.
 Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in
 malam rem abire, et cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: et nunc ausugio, nunciatura haec
 meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos
 quos-

ὁψόμενός τινας Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώ-
 σασι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
 Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τέτων
 ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμό-
 νες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἢν τι δένοα
 δέῃ, Περιμένον, Φασί, τὴν συνταξιν, ἐς' ἃν
 ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ παήσω πάντα
 ἐπιτρίβειν δ' ἐν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' ἐν εὐ-
 ποῶ, μὴ προσιεμένη αὐτὰς τὸ παραπαν' ἀ-
 λειὺς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναυτῆς, ἢ γεωργός
 ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων
 πολλὰ· οἱ δὲ τὰς λόφας ἐπισείοντες ἔτοι, καὶ
 μάχας διηγόμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem
 magistratibus. COCHL. Isti fructus amorum
 istorum militarium, plagae et lites. Caeterum
 duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum
 sit, *Expecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris*,
dum stipendium percipiam, et faciam omnia. Male
 pereant igitur superbi impostores. Recte sane
 ego istos omnino non admittō. Piscator mihi
 aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequus
 homo, parum adulandi gnarus, et multum ad-
 ferens. At isti qui suas cristas quatiunt, et enar-
 rant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν, ἐπὶ τοσαύτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τῆς εἰπῶν πρὸς τὰς Ἑλλήνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τῷ τολμήματι.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄραν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύσσει τῷ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας, ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων ἀλέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν ἔν πόρρῳ ταῦτα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέσειον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθόμενων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιον τῷ γέροντος. ἦσαν δὲ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ,

tissima, rogo exstructo maximo, tot testibus infiliit, cum rationem consilii sui non multis ante ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis nares: vel potius audire clamentem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista et multo securius: at ego apud ipsum ignem, et prius adhuc in magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferentibus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui

αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγῃ δέην, ὑπὸ τῶν Κυνηῶν ἐγὼ
σοι διεσπάσθην, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν
κυνῶν, ἢ ὁ ἀνελπίος αὐτῷ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν
Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ δράματος διασκευῇ, τοιαύδε
ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλί-
κα ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίαν, ὑπὲρ τὸν Σο-
φοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τά-
χιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμην, διὰ τῷ γυμνα-
σίῳ αὐτῶν ἐπήκαον ἅμα Κυνηῶν τινος, μεγάλη
καὶ τραχὺα, τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ
ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοῶμεν, καὶ ἅπασιν
ἀπαξάπλῳς λοιδορούμεν, εἶτα κατέληξεν αὐ-
τῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ,
πειρά-

et ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin
discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Mae-
nadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit.
Ipsum auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quasi
que tota vita dederit Tragoedias, supra Sopho-
clem et Aeschylum. Ego vero cum primum ve-
ni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium
illorum Cynicum quendam, magna atque aspera
voce, consueta illa, et istam de triuio virtutem
inclamantem, maledicentemque simpliciter omni-
bus. Tum exibat illi clamor in Proteum: et
quan-

πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι,
ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πόλλάν τις
αὐτοῖς παρασὰς βοῶσι.

Πρωτέα γὰρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέ-
γειν, ὃ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλατ-
τα, καὶ πατρῶς Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συ-
ρία δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντα-
κισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως ἐκβληθέντα, τὸν τῷ Ἠλίᾳ ἐπισημότερον,
τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ
δυναμένον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίᾳ
διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο
ἀναφέρουσιν. ἔ γάρ Ἡρακλῆς ἔτως; ἔ γάρ Ἀ-
σκλη-

quantum potero; studebo ipsa tibi illa, vti pro-
lata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum,
qui saepe clamantibus adstiteris.

4. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae
dicere quisquam audet? o terra, et sol, et flumina,
et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum
vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae
quingies mille talenta? illum Romanorum urbe eie-
ctum, sole illum insigniorem, illum qui cum ipso
certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere
se de vita decreuit; ad vanam gloriam nonnulli hoc
referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim

σκληπίδος καὶ Διόνυσος κεραυνῶ; ἢ γὰρ τὰ τε-
λευτᾷα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τὰς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τῷτο γὰρ ὁ
κεκραγώς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἠρώμην τινὰ τῶν
παρεσώτων, τί βέλεται τὸ περὶ τῶ πυρός, ἢ
τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα;
ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ
Πρωτεύς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἐνε-
κῆ; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾷτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυ-
νικός, ὥς ἐ ἀμύχανον ἦν ἄλλῃ ἀκέραιον. ἐπήκουον,
ἐν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλῶντος αὐτῶ, καὶ θαυμα-
στὰς τῆς ὑπερβολῆς διεξιόντος κατὰ τῶ Πρω-
τέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
αὐτῶ Ἀντισθένη, ἐδὲ παραβάλλειν ἡξίει αὐτῶ,
ἀλλ'.

*Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima
aetate in crateras Empedocles?*

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim
clamoso illi nomen erat, interrogo adstantium
aliquem, *Quid vellet sibi illud de igne, aut quid
ad Proteum Hercules atque Empedocles? Ille, Non
ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus
Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa?*
Tum ille respondere parabat; clamabat autem
Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiui
igitur profundentem reliqua, et admirabilis quos-
dam dicendi excessus de Proteo proferentem,
Nam Sinopensem illum, aut illius inagistrum
Antisthenem, ne comparare quidem illi dignaba-
tur,

ἀλλ' εἰδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἀνάκει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἀμύλλαν. εἴτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσως πως Φυλάξαι αὐτὰς, καὶ ἄτω κατέπαυσεν τὸν λόγον·

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστος δημιουργήματα εἰθέασατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσσει δὲ καὶ τεχνίται, τᾷ μὲν Φειδίας, τᾷ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὸ ἀγαλματῶτο οἰχίσεται, ὀχήμενον ἐπὶ τῷ πυρὸς, ἀρφανὲς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτά ξὺν πολλῷ ἰδρωτί διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτόν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, παραμυθόμενοι,

Μετα-
tur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad certamen illud prouocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio vtrumque ser-
uare, atque ita orationem finit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympiam Iouem et Proteum: Fictores et artifices alterius Phidias, alterius vero naturae. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibat, inuectum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronunciaffet, plorauit ridicule, et crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt.

Μετὰ δὲ τῆτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμένει διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις I) τοῖς προτέροις ἰβρείσις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ παλὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νεοῦθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρματος Θεωγένης τέλος τῶν μιαιφωτάτων αὐτῷ λόγων τὰ Ἡρακλείτη δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῷ Δημοκρίτῃ γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέλα ἐπιπολὺ, ἵασε καὶ ἡμῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τῷ ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἴτα

7. Post hunc vero alius statim descendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exoritur est: *Quandoquidem execrabilis ille iste Theogenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam*, et denuo risit tantum, ut etiam nostrum plures ad risus societatem pertraheret.

8. Dein

I. ἐπ' αἰδομένοις] Non damnauerim repetitionem Praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει. sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἐτι αἰδομένοις. *Gesner.*

Εἶτα ἐπιστρέψας ἐαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλλο, εἶφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκρόντας μὲν εὐτὼ γελοίων ῥήσεων, θρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίᾳ κατὰ πτόσιν ἔνεκα, μονοναχί κυβιστώντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμαὶ ἐν τὸ καυθισόμενον, ἀνάσατέ με, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτῆ, καὶ πόνβιον ἐπιτηρήσαντος· ἐνία δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτῆ ἐπωθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν.

Τὸ γὰρ τῆς Φύσεως τῆτο πλάσμα καὶ δημι-
 ἔργημα, ὃ τῆ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄν-
 δρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχσῶν ἀλῆς,
 μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ
 τῆ

8. Dein se conuertens, *Aur quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico. Ut autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum, me audite, qui diligenter obseruavi illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de ciuibus istius exquirendo cognoui; hisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant.*

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canion, cum ad virilem aetatem peruenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem salu de regulis effu-

τῷ τέρῳ ἀλόμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πε-
γὴν βεβυσμένος· εἶτα μερμήκιον τι ὠρεῖον δια-
φθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γο-
νέων τῷ παιδός, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τῷ
ἄρμος ἡν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασεν μοι δοκῶν πη-
λός γάρ ἐτι ἄπλυστος ἦν, καὶ ἐδέπω ἐντελὲς ἀ-
γαλμα ἡμῖν ἐδεδημιέρευτο· ἃ δὲ τὸν πατέρα
ἔδρασε, καὶ πάντα ἀκῆσαι ἄξιον, καὶ πάντες
ἴσε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, καὶ
ἀνασχόμενος αὐτὰν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γη-
ρῶντα· εἶτα ἐπεὶ τὸ πρῶγμα διεβεβόητο,
Φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτα, ἄλλην
ἄλλοτε ἀμείβων.

"Οτε-

git, obtruratum raphano podicem auferens. Deinde
adolefcentulum formosum eum corrupisset, tribus
millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis,
ne ad Praefidem Asiae deduceretur.

10. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet
omittere: argilla enim adhuc erat informis, non-
dum inde perfectum nobis simulacrum effictum fue-
rat. Quae autem patri fecerit, audire omnino ope-
rae pretium est. Quamquam nostis omnes et audii-
stis, ut senem suffocauerit, non passus illum ultra
sexaginta annos iam senescere. Deinde cum per-
vulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberra-
vit aliam alia terra permittans.

11. Quo

Ὅτε περ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαισίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διδάσκει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραψε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἡγνόντο, καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο, καὶ προσάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γὰρ ἐκείνον ἐτίσβεσαν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαισίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καὶ τὴν ταύτην τελευτὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον.

Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τέττω ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅπερ καὶ αὐτὸ

II. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, et chori illorum praeful, et concionator, et solus omnia. Ac librorum alias interpretatus est, ac declaravit, multos ipso conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebatur, et virebantur legislatore, et suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, quod introducta in vitam haec mysteria, affixum.

12. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non par-

αὐτὸ δ' ἰμῆρόν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἔπει δ' ἐν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιῶμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνυν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἔπει τῷτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα δ' παρέργως ἀλλὰ ζῶν σπεδῇ ἐγένετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὄρεᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γαλίδια, χήρας τινάς, καὶ παλδία ὄρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάρθου-
 δον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθερίζοντες τοὺς δε-
 σμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομί-
 ζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ
 ὁ βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἑκα-
 λείτο)

nam illi futurare vitae dignitatem conciliauit, et
 praestigiatum gloriaeque studium, quae iam ante
 amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem
 eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum
 relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fie-
 ri non poterat, ministerium omne reliquum non obi-
 ter, sed summo studio peragebatur. Et mane qui-
 dem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas,
 viduas quasdam et orphanos. Qui vero bonoratio-
 res illorum, ii etiam corruptis carceris custodibus
 intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae in-
 ferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recita-
 bantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim ad-
 buc

λεῖτο) καινὸς Σιωναίτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο.

- Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἦκόν τινες τῶν Χριστιανῶν σελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινῆς, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγορεύοντες, καὶ παρὰ μὴν θέρμενοι, τὸν ἄνδρα, ἀμύχανον δέ τι πρὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται, δημοσίῃ, ἐν βραχεὶ γάρ, ἀφειδῶσι πάντων, καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ παρὰ τότε ἦκε. χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ πρόσθεσι τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσθεν ἡ μικρὰν ταύτην ἐποίησεν. πεπεικασί γάρ αὐτὰς οἱ μαχοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι εἶναι, καὶ βιώεσθαι τὸν αἰὲ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονῶσι τῆ θανάτου.

buc tum nomine censebatur) nouus ab illis dicebatur Socrates.

13. *Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venire quidam, adiuturi virum, et aduocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim asacritatem ostendunt, si quid tale fiat publico. Ut enim breuiter dicam, nulli rei parcuat. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venire vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri in uniuersum quidem se futuros esse immortales, et perpetuo tempore victuros: vnde etiam contemnunt maxime vulgo, suaque se sponte occi-*

νάτε, καὶ ἐκόντες αὐτὰς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί.
 ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτὰς,
 ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἀ-
 παξ παραβάντες, θεὸς μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀπα-
 αρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον
 σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τὰς ἐκεί-
 νη νόμους βιώσι. καταφρονῶσιν οὖν ἀπάντων
 ἐξίσσης, καὶ κοινὰ ἡγῶνται, ἀνευ τινὸς ἀκρι-
 βᾶς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεχόμενοι. ἢ τοί-
 νυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτὰς γόης, καὶ τεχνίτης
 ἀνθρωπος, καὶ πρᾶγμασι χρῆσθαι δυνάμενος
 αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώ-
 ταις ἀνθρώποις ἐγχανών.

Πλὴν ἄλλ' ὁ Περσεγρῖνος ἀφείδῃ ὑπὸ τῇ τό-
 τε τῆς Συρίας ἀρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφίᾳ
 χαί-

occidendos praebeant. Deinde vero primus illis legis-
 lator persuasit, omnes esse inuicem fratres, post-
 quam semel transgressi, Graecis Deos abnegauerint,
 adorauerint autem affixum illum cruci suum Sophi-
 stam, atque ex ipsius legibus uiuant. Quare omnia
 reliqua aequae contemnunt, et arbitrantur commu-
 nia, quae quidem nullo idoneo argumento recepe-
 runt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, et cal-
 lidus homo, et uti rebus qui sciat, ilicet breui sta-
 tim tempore diues factus homines imperitos albis
 dentibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui tum prae-
 aebat Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam
 ama-

χαίροντες, ὅς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ
 ὅτι δεξαίτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τῶν
 ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτόν, ἐδὲ τῆς κολάσεως
 υπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελ-
 θὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τῷ πατρὶτι Φόνε
 ἔτι φλεγμάλινον, καὶ πολλὰς τὰς ἐπανατεινο-
 μένας τὴν κατηγορίαν. διήρπασε δὲ τὰ πλεῖστα
 τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτῷ, καὶ
 μόνοι ὑπελείποντο αἱ ἀγροὶ ὅσον· εἴη· πεντεκαί-
 δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα εὐσία· τριάκοντα
 τὰ περὶ τάλαντων ἄξια, ἣν ὁ γέρονς κατέλιπεν,
 ἔχων ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεν-
 τακισχιλίων. τοσαῦτα γὰρ ἐδὲ ἡ πᾶσα τῶν
 Παριανῶν πόλις, πάντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώ-
 σας

amaret, quique intellecta istius amentia, eumque
 mortem optatum, vii famam eo nomine relinqueret,
 hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit.
 At ille in patriam reuersus deprehendit flagrantem
 adhuc illam de patre interfecto famam, et multos
 accusationem intentantes. Verum etiam pleraequē
 ipsius opes per illam peregrinationem diuerpae fue-
 rant, solis relictis agris quindecim circiter talento-
 rum. Tota enim, quam reliquerat senex, substan-
 tia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies
 mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim
 nec vniuersa Parianorum vrbs, si vicinas sibi quin-

σας παραλαβῆσα, πρᾶθειν αὐτὰς αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλήμα θερμὸν ἦν, καὶ εἴκει ἐκ εἰς μὲν εὖ ἐπ' ἀνασῆσεν αὐτῶν, καὶ μάλιστα ἡ δῆμος αὐτὸς ἠγαυακτεῖ, χρῆσόν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθόντες, ἔτις ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς ἔτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρεῖς ὥρα πικρὸν ἡμπείχετο, καὶ πῆραν παρέσθητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ἄλλος μάλ' αὖτε τραγικῶς ἐσκύαζοι) τοιοῦτος οὖν ἐπ' ἔκφασκε αὐτοῖς, ἀφ' εἶναι

que alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, et pecudibus, et apparatu reliquo.

15. *Verum tamen accusatio illa et crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo perisse iugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid inuenerit, ex qua ratione effugerit periculum. Progreffus nempe in Parianorum concionem (iam autem comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et suspenderat peram, et in manu fustis erat, et tragicum omnino habitum sumferat.) Sic ergo in conspectum*

εἶναι εἶπε τὴν ἑστίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐ-
τῷ κατέλειπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τῷτο ὡς
ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς
διανομὰς κατηνύστες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα Φι-
λόσοφον, ἕνα Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ
Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο.
καὶ εἰ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι τῆς Φόνου,
λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο.

Ἐξήκει ἔν τὸ δεύτερον πλανησόμενος, ἱκανὰ
εἰσόδια τὰς Χριστιανὰς ἔχων, ὑπὸ ὧν δορυφο-
ρέμενος, ἐν ᾗπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρέον
μὲν τινα ἔτιωσ ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τε
καὶ ἐς ἐκείνας (εἰσέβη γάρ τι, ὡς οἶμαι, εἰσθίειν
τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσειμένυν
αὐτῶν

*spec̃tum illorum prodicens, permitttere se ait, ut uni-
versa patris sui felicitis memoriae substantia sit pu-
blica. Hoc ut populus audiuit, homines pauperes et
inbiantes largitionibus, statim exclamans, Vnum
Sapientiae, vnum patriae amatorem! vnum Dio-
genis et Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam
obturatum erat, et si quis caedis iniicere mentionem
conaretur, lapidibus statim pernebatur.*

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem
egressus est, satis luculenti viarici instar habens
Christianos, quorum satellitio instructus copiis omni-
bus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur.
Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim,
puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non am-
Luc. Op. T. VII. Ecce plus

αὐτῶν ἀπορέμενος, ἐν παλιμπόδιος πρὸς δαῖν
 ἀπατεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
 γραμματεῖον ἐπιδᾶς, ἥξας ταῦτα κομίσασθαι,
 κελεύσαντες βασιλεύς. εἶτα τῆς πόλεως ἀντι-
 πρεσβευσαμένης, ἔδεν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένει
 ἐκκληύσθῃ, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδεὶς καταναγ-
 χίσαντος.

Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον
 παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἵνα περ τὴν θαυμα-
 σὴν ἀσκήσιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κε-
 Φαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρὸς-
 ωπον, ἐν πολλῶ δὲ πέν περιεσώτων δῆμα
 ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τῶν
 το καλέμερον ἐπιδεινύματος. εἶτα παίων, καὶ
 παίο-

plus cum admitterent, ad indigentiam reductus ne-
 quam censebat; retractata donatione, a ciuitate re-
 pecere bona sua: datoque libello recipere illa Impe-
 ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum
 a ciuitate Legatis, frustra fuit; iussusque in his;
 quae nemine cogente constituisset, manere.

17. Post haec tercia ab illo suscepta in Aegyptum
 peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam
 exercitationem suscepit, ut rafa dimidia capitis par-
 te, oblita luto facie; in multo circumstantium po-
 pulo, fricando pudendo; illud quod indifferens ab
 istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret,
 ipse,

παίδμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ νεανικώτερα. 2) θαυματοποιῶν.

Ἐκείθεν δὲ ἔτῳ παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰτα-
λίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῆς, εὐθύς ἐλοι-
δοῦντο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶ-
τον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥς ἀσφα-
λῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον
ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ ἐν ἡλίῳ φιλοσο-
φίαν ὑποδυόμενον τινα κολᾶσαι ἐπὶ ῥήμασι, καὶ
μάλιστα τέχνην τινα τὸ λοιδόρεισθαι πεποιημέ-
νον. τῷ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τῆς δόξης ἡ-
ξάνε-

*ipse, vel pulsandus ferula nates aliis praeberet, alia-
que vehementiora etiam spectacula cederet.*

18. Hinc autem sic instructus navigavit in Ita-
liam, et egressus naui maledicere statim coepit omni-
bus, Imperatori maxime, quem mitissimum scires
mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus
est. Parum enim ille, ut par erat, curabat male-
dicta, neque dignam se censebat, hominem philoso-
phiae larvam indutum propter verba punire, cum
praeferat, qui sibi artem ipsum illud maledicere
fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud

Εε 2

impe-

2. νεανικώτερον] Dedi vehementiora. Haec saepe
verbi vis est, illustrata a Geuartio ad
Scarii Sylu. 1, 4, 51. f. Papin. lectt. I, 32.
itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim.
II, 22. f. νεωτέραις ἐπιθυμίαις, Gesner.

ζάνετο· παρὰ γοῦν ταῖς ιδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπόνοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραχμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιῶντα φιλοσόφου. πλὴν ἄλλὰ καὶ τῷτο κλεινὸν αὐτῷ, καὶ διὰ σώματος ἦν ἄπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυνε κατὰ τῷτο τῷ Μασωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιείσει τοιαύτῃ ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἕλαιοις ἐλοιδόρεῖτο, ἄρτι δὲ τὰς Ἑλλήνας ἐπέειπεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἀνδρα-
πα-

imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali Philosopho. Verum enim vera hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium. Philosophus propter dicendi fiduciam et nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, et Dionem, et Epictetum; et si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elisibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos. caperent: iam virum doctrina
pari

παίδεσθαι καὶ ἀξιώματι πρᾶχοντα, διότι καὶ ἐν
 τρεῖς ἄλλαις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδαρ
 ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαι ἀπολ-
 λυμένους τὰς πανηγυριστὰς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς
 καταθελύναντα τὰς Ἑλλήνας, δέον τὰς θεατὰς
 τῶν Ὀλυμπικῶν διακατερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ
 Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφο-
 δρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τῆ χω-
 ρίας, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦ-
 τα ἔλεγε, πίνων τῆ αὐτῆ ὕδατος. ὡς δὲ μι-
 κρὰ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος,
 εὖρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν.

Ε;

*pariter et dignitate eminentem, quod praeter caetera
 hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam per-
 duceret Olympiam, et probiberet ne porro sibi peri-
 rent spectatores, maledictis incessabat, velut qui
 effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre specta-
 tores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire
 multos illorum a morbis vebementibus, qui tum pro-
 pter regionis siccitatem, in magna multitudine fre-
 quentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem
 aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus
 illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad
 Iouem confugiens vir fortis, mortem euitauit.*

Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθείς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περιβλεπτος ὢν, ἔωκα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἐπι-κατασκευάζειν ἐδύνάτο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξαι τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβαλέειν ποιήσει, εὐπερὶ ἐξαρχῆς θεαμέν. τινα ἔρωτα ἔρων ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς κυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας συνθεὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τὰ πικρὰ καύσων ἑαυτόν.

Καὶ

20. Olympiade proxima, orationem quāvis interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius qui aquam perduxit, et fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligere ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum.

21. Ε

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φῆς
 σι, βόθρου ἀρύττων, καὶ ξύλα συσκομίζων, καὶ
 δεσφὴν τινα τὴν κατερείαν ὑπὸ σκῆπτρον, ἐχρῆν
 δέ, εἶμαι, μάλιστ' ἀνὰ τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπέτευσαν ἐκ τῆς βίης. εἰ δέ καὶ πάντα
 φως διέγνωσέ οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μὴ
 δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τάτοις χρῆσθαι,
 ἀλλ' ἄτερόν τινα θανάτε τρόπον, μυρίων ὄντων,
 ἐλάμενου ἀπελθεῖν. εἰ δέ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡρά-
 κλειόν τι ἀσπάζεται, τί δὴ ποτε ἐχὶ κατὰ σι-
 γὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν
 ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ οἶόν Θεῶν γένη τῶτον,
 Φιλοκτῆτην παρὰ λαβῶν, ὃ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς
 πανηγύρεως πληθύνει, μόνον δὲ ἐπὶ σκηνῆς
 ὀπτήσεται ἐκ τῶν, καὶ ἀνάξιος ὢν, μάλιστα Ἡρακλῆα,
 εἶγε

21. Ex uix eadem portenta agit, fodienda,
 et aiunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem
 arbitror, primum quidem expectare mortem, non
 aufugere de vita. Sin vero omnino mori illi decre-
 tum sit, non igne vii, neque tragico illo apparatu,
 sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto,
 discedere. Si vero ignem etiam et Herculeum quid-
 dam amat, quid tandem non silentio eligens filio-
 sum moueri, in illo se cremat solus, uno quodam
 Philoctete, verbi causa hoc Taciturne, assumto? Ad
 ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in
 scena se affabit, non indignus Alcibiade! siquidem
 Ec 4 patri-

εἴγε καὶ καὶ τὰς πατραλοίας, καὶ τὰς ἀθέτας
 δίκας δίδοναι τῶν τολημημάτων· καὶ κατὰ τῆν
 το πᾶν ὅψε δρᾶν αὐτὸ εἴκειν, ὃν ἐχερῆν πᾶ-
 λαί ἐς τὸν τῆ Φαλαρίδος ταῦρον ἐμπροσόντα τὴν
 ἐξίαν ἀποτοτικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα
 πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τόδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εἰδὼς
 ἐξυτὸς ἄλλος θανάτῳ τρέπος τῆ δια πυρός;
 ἀνοιξαι γὰρ δεῖ μόνον τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τεθ-
 νάναι.

Τὸ μὲντοι θάμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σε-
 μνόν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἄνθρωπος, ἐν-
 θα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνήσκον-
 τας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων
 τις

*patricidas atque atreos poenas dare facinorum fas
 est, ei hoc quidem respectu tarde sane illud facere
 videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro in-
 clusum digna dedisse supplicia, non semel hausta
 ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc
 quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius
 igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim
 mori.*

22. *Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum,
 quasi magnificum sit homo in loco sacro com-
 bustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religio-
 nem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem,
 qui*

τις ἔδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον
ἐκ εἶχαν ἐπιτυχεῖν τάτῃ, ἐνέπρησε τῆς Ἐφε-
σίας Ἀρτέμιδας τὸν νεών. τοιαῦτόν τί καὶ αὐτὸς
ἐπινόει, τοσαύτος ἔρωσ τῆς δόξης ἐντέτηκε αὐτῷ.

Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
αὐτὰ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὲς θανάτῃ κατα-
Φρονεῖν, καὶ ἐγκατερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ
ἠδέως ἂν ἐροίμην ἐκ ἐκείνων, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ
τὰς κακέρχας βέλαισθε ἂν μαθητὰς αὐτῆς γε-
νέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταΦρονεῖν
θανάτῃ, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δει-
μάτων. ἀλλ' ἐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε.
πῶς ἔν ὁ Πρωτεύς τῷτο διακρίνει, καὶ τὰς μὲν
χρηστὰς ὠφελῇται, τὰς δὲ πονηρὰς οὐ φιλοκιν-
δυνωτέρως καὶ τολμηροτέρως ἀποΦανεῖ;

Καί-

*qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei conse-
quendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae ae-
dem incendiisse. Tale quid et iste excogitat: tantus
illi famae amor insedit.*

23. *Quamquam dicit, se hominum gratia hoc
facere, ut mortem contemnere illos doceas, et terri-
bilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non
illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imi-
tatores illius fortitudinis fieri, et mortis contem-
nendae, et viuicomburii, et terrorum similium?
Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuves, malos
non amantiores periculae et audaciores facias?*

E e 5

24. *Quam-*

Καίτοι δυνάττον ἔγω εἰς πάντα μόνος ἀπαντήσε-
σθαι τὰς πρὸς τὸ ὠφελίμον ὀφρομένους τὸ πρᾶ-
γμα· ὑμᾶς δ' ἐν αὐθις ἀρήσομαι, δέξαισθ' ἂν
ὑμῶν πᾶς παῖδας ζηλωτὰς τῶ τοιαύτῃ γενέσθαις
ἐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τῷτο ἡρόμην, ὅπερ μηδ'
αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτῶ ζήλώσειεν ἂν;
τὸν ἐν Θεαγένη τῷτο μάλιστα ἀντιάσκειτο ἄν τις,
ὅτι τὰλλα ζηλῶν τάνδρως, εἶχ' ἔπειτα τῷ δι-
δασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὡς
Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμετος ἐν βραχέϊ πανευ-
δαιμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ
πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πῆρᾳ, καὶ βάπτρῳ, καὶ τρί-
βωνι ὁ βῆλος; ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ
ῥόδια, καὶ παντός ἂν εἴη· τὰ τέλος δέ, καὶ
τὸ

24. *Quamquam ponamus fieri posse, hac ut. soli
veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint,
At ego vos rursus interrogabo, Velitisne vestros
liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non
sana dixeritis. Ex quid sic interrogavi, cum neque
discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit?
Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cae-
tera viri imitatus, non sequitur hac parte magi-
strum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit
comitem, cum possis brevi tempore beatus iudicari
fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque
enim in pera eo baculo, et pallio aemulario iuest;
secura ista, facilia, et uniuscuiusque fuerint. At
finem*

τὸ κεφάλαιον χρηζήλῃν, καὶ πυρὶν συνθεῖτα κορμῶν συνκίνων, ὥς ἐνι μάλισα χλωρῶν, ἐνα-
παυγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ
μόνον Ἡρακλῆς, καὶ Ἀσκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν
ἱεροσύλων, καὶ ἀνδράφονων, οὓς ὁρᾷν ἐσιν ἐκ
καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥς ἄμεινον τὸ
διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν
γνῶντε.

Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλ-
μασέ τι τοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ εὗρασεν, ὑπὸ
τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὥς Φησὶν ἡ τραγωδία,
κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνες αἰτίας ἐνεκεν
ἐμβαλάει Φέρον ἐαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δι',
ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ οἱ
Βράχμῆνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίε Θεαγένους

εἰκᾶ-

*finem et carni aemulari oportet, et rogo e ficulneis
codicibus quantum potest viridibus composito, suffo-
candum se fumo praeberet. Nam ignis ipse non
Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum
etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio da-
mnatos istuc pari. Quare fumo melius est: pro-
prium enim vestrum fuerit.*

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quid-
dam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Cen-
tauri sanguine, ut ait tragedia, exederetur. At
hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Io-
vem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachma-
nes; illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi
non

εἰκάζεν, ὥσπερ ἐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τε-
 νας μωροὺς καὶ κενυδοῦς ἀνθρώπους. ὁμῶς δ'
 οὖν καὶ ἐκείνους μμείσθω. οὗτοι γὰρ ἐκ ἐμ-
 πηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλε-
 ξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Καλανοῦ καὶ Ὀρμενίου,
 Φητιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νῆσῳσι, πλησίον παραι-
 νάντες ἀκίνητοι, ἀνέχοντάς παροπταμένους,
 εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίοντα, οὐδ'
 ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. ἔ-
 τος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπειῶν τεθνήσκειται συμ-
 μερασθεῖς ὑπὸ τῆς πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ
 ἀνακηδῆσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ
 ὅπερ Φασί, μηχανήσεται βοάειαν γενέσθαι καὶ
 ἐν βοᾷ τὴν πυράν.

Εἰσί

non possent in India etiam esse stulti quidam et in-
 anis gloriae cupidi homines. Attamen vel hocce ae-
 muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
 sicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem
 vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes
 immozi ustulari se patiuntur: tum consensu rogo,
 servato eodem habitu cremantur, ne paulum qui-
 dem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid
 magnum, si iniectus statim moriatur, ubi correptus
 ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futu-
 rum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud machi-
 netur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat
 atque in fossa rogos.

Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι φασὶν αὐτὸν, καὶ τινα ἐνείρατα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς ἐκ ἑῶντος, μιάνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τάττε γὰρ ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην αὐτῷ, ἢ μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περσεύης κακῶς ἀποθάνοι. καὶ μὴν εἰ δὲ ῥέδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρορμῶσι, καὶ συνωθῆσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπέκκαλψι τὴν γνώμην, ἐκ ἑῶντες ἀποδειλιάν' ὧν ἐδύο συγκατασπᾶσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρᾶν, τᾶτο μόνον χάριεν ἐργάσαιτο.

Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἔτι καλεῖσθαι Πηλεΐδην, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare velle sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iupiter locum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo ad hoc quidem quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deorum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus moriatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem, et una in ignem contrudunt, et animum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur. Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum lepidum opus fecerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari velle amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse,

καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ἔρπον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρώτατῳ γήρῳ προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμάς τινας διδύξεισι παλαιὰς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτεφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσᾶς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.

Καὶ, μὰ Δία, ἃδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήταις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τὰς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτᾶ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχημένῳ τῷ δαίμονι τῷ νυκτεφύλακι· οἱ κατάρκτοι δὲ ἄτοι μαθηταὶ αὐτᾶ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκείνος ὁ

Διός,

viffe, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam senectutem proaepta est. Verum etiam rumores spargit, et oracula quaedam vetusta refert, in fatis esse, ut noctis custos genius ipse euadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, et futurum sperare, uti stes aureus.

28. Neque vero, per Iovem, abhorret in magna dementium multitudine inuentum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurriffe noctis illum custodem genium. Excetabiles autem isti, illius discipali, etiam oraculum, puto, et adyem in roga illius machinabuntur, propterea quod

Pro-

Δίδως, ὁ προπάτωρ τῶν ὀνόματος, μάντιος ἦν.
μαρτύρομαι δέ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχ-
θῆσθαι, μασίγων, ἢ πευκτηρίαν, ἢ τινος
τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελε-
τὴν τινὰ ἐπ' αὐτῷ σῆσθαι τυκτέριον, καὶ δα-
δαχίαν ἐπὶ τῇ πυρρῇ.

Θεαγένης δὲ ἑταγχος, ὥς μοί τις τῶν ἐταί-
ρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι
περὶ τῶτων. καὶ τὰ ἑπὶ γὰρ ἀπεμνημόνευσεν.

Ἄλλ' ὁπότεν Πρωτεύς Κυνικῶν ἔχ' αἰετός
ἀπάντων,

Ζηνὸς ἐριγδάπε τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύ-
σας,

Ἐ;

Proteus ille Iouis filius primus huius nominis auctor
vases fuit. Testor autem sacerdotes, etiam illius
constitutum iri, flagrorum, aut estulationum, aut
prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iouem,
mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum
gestationem circa rogum.

29. Theagenes autem nuper, ut renunciavit mihi
aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce ali-
quid praedixisse. Nempe versibus recitavit illos:

Ast vbi iam Proteus, Cynicorum maximus
vnus,

Ad Iouis altitoni succensis ignibus aedem

In

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ εἰς μακρὸν Ὀ-
λυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν
ἔδωσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίσῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φη-
σίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τέ-
των ἔρω. Φησὶ δὲ ὁ Βάκισ οὕτω σφόδρα εὖ
ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὅποταν Κυνικὸς πολυώνυμος εἰς Φλό-
γα πολλήν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὀρίνθεις,
Δὴ

In flammam infiliens, altum conscendet O-
lympum;

Tunc una, quotquot vascuntur munere
terrae,

Noctiuagum iubeo venerari Heroa, Poten-
tem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, se-
dentem.

30. Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes.
At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam.
Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens caeteris:

Ast vbi iam vario Cynicus cum nomine flam-
mam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπενας, οἳ οἱ
ἔπονταν,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποικοινομένοιο λυ-
κοιο.

Ὃς δὲ καὶ δειλὸς εἶν, Φεύγει μένος Ἡφαί-
στοιο,

Αἰέσσι βαλεῖν τέτον τάχα πάντας Ἀ-
χαιῆς,

Ὃς μὴ ψυχρὸς εἶν, Θερμηγορέειν ἐπιχειρεῖ,
Χρυσῷ σαζάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δα-
νείζων,

Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πάντε τά-
λαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησιμο-
λόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥς ὥρα τοῖς
θαυ-

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata
magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.
Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
Iactis confestim hunc saxi petat omnis Achi-
vus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,
Patris condita habens pulchris ter quinque
talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior
Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admira-
Luc. Op. T. VII. Ff bili-*

θαυμαστοῖς τῆτοις ὁμιληταῖς τῷ Πρωτέῳ, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτὰς ἐξαερώσουσι· τῷτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.

Ταῦτ' εἰπόitos, ἀνεβόησαν οἱ περιεσῶτες ὅπαντες, Ἦδη καίσε-θωσαν, ἄξιοι τῷ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ' ἂν ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὥς ἤκασε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβάς, ἐνεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξήει περὶ τῷ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆειν ὀψόμενος τὰς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανόδικαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἥλιδι.

Ἐπεὶ

bilibus illis Proiei sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissoluant, isto enim verbo combustionem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstabant omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. *Sed non fugerunt Nestora voces*, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, escendensque clamavit, et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athletas. Iam enim esse dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Elide.

32. Ipsam

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, με-
 τὰς ἣν ὁ ὀπισθοδόμος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τέως, ἢ ἐπακνάντων τὴν προαίρεσιν αὐτῆ, ὥς
 καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί, ἀχρεὶ δὲ
 παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τῆ τῶν κηρύκων 3)
 ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ,
 τὸν

32. Ipsam verò Olympiam cum venissemus,
 plenum erat posticum templi vel accusantium
 Protea, vel propositum illius laudantium: adeo
 ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec
 ipse progressus innumerabili comitante multitudine
 Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 Ff 2 de

3. κατόπιν τῆ τῶν κηρύκων] Οπισθοδόμον
 Iouis Olympii fuisse auditorium, vel ex He-
 rodoti Luciani principio itemque *Fugit. c.*
 7. satis apparet. Nec ergo dubium, prae-
 conum ibi etiam certamina potuisse institui.
 Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν
 θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Por-
 ro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus
 posse referri, tralaticium est. Itaque *post*
agonem praeconum significat, vel, postquam
 certarunt praecones; vel, post s. pone eum
 locum, ubi certare solent. Vtrum hic ve-
 rius, difficile dictu est, et parum ad senten-
 tiam refert. *Gesner.*

τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, ἧς ἐκινδύνυσσε διηγόμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἔνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκησα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεσώτων. εἴτα φοβηθεὶς μὴ συντρίβειν ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλὰς τῆτο πάσχοντας εἰδὼν, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι.

Πλὴν τότε τοσῶτον ἐπήκησα· ἔφη γὰρ βάλεισθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῇ κορώνῃ ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀμανιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βάλομαι ἰς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς
 ὃν

de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit enarrans, et quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde ne tanta in turba eliderer metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere iusso affectante mortem Sophista, ipso sibi ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aetreae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, et remisceri aetheri.* Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quem

ὃν χρὴ τρόπον θανάτῳ καταφρονεῖν. πάντας ἔν
 δεῖ μοι τὰς ἀνθρώπους φιλοκλήτας γενέσθαι.
 οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδά-
 κρουν, καὶ ἐβόων, Σώζε τοῖς Ἑλλήσιν· οἱ δὲ
 ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράησαν, Τέλει τὰ δεδογμέ-
 να· ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτερος ἔμετρίως ἐθορυβή-
 θη, ἐλπίζων πάντας ἔξασθαι αὐτῷ, καὶ μὴ προή-
 σασθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξεν ἐν
 τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀ-
 δόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησεν, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχον-
 τι, καὶ νῆ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥς καταέπαυ-
 σε τὸν λόγον.

Ἐγὼ

*quem ad modum mortem oporteat contemnere. Ita-
 que Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum
 est. Qui ergo stupidiores erant hominum lacri-
 mari et clamare; Serva te Graecis! Qui autem
 fortiores, ii clamarunt; decreta perage! a quibus
 non mediocriter perturbatus est senex, qui spe-
 rasset futurum, uti omnes retinerent se, neque
 igni permitterent, sed inuitum in vita manere
 cogerent. Quum ergo plane praeter opinionem
 illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res
 magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam
 cadaueroso iam ante colore esset) et tremere et-
 iam, medius fidius! Itaque orationem finit.*

Ἐγὼ δὲ εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, ἔτῳ δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπου ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, καὶ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σαυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῶι πλείους ἔπονται.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, καλλι-
στα Ὀλυμπίων γεγόμενα, ὧν ἐγὼ εἰδόν, τετρα-
κίς ἤδη ὄρων. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὀχή-
ματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἁκῶν ὑπελιπό-
μην.

34. Ego vero quam riserim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita inuenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, inuitus ibi reli-

μην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευ-
ταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καὶ
με τῶν ἐταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέ-
σας νύκτας, ἔξαντας, ἀπῆεν εὐθὺ τῆς Ἀρε-
πίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. σάδιοι πάντες ἔτοι ἐί-
κοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρόμον
ἀπιόντων πρὸς ἑω· καὶ ἐπεὶ τάχις αὐφικόμε-
θα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βά-
θει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δῶδες ἦσαν
τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυσο τῶν Φρυγῶνων,
ὡς ἀναφθεῖν τάχις.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κα-
κίην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῶτο ἔργον) πρό-
εισιν

relictus sum. At iste subinde differens, tandem
praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis ad-
sumisset, surgens circa mediam noctem recta
Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec
sunt viginti Olympia iuxta Hippodromum orien-
tem versus euntibus. Cum primum eo venisse-
mus, rogam deprehendimus in fossa ad passus
vnius profunditatem structum. Faces multae ad-
erant et sarmenta ubique interposita ignem celer-
rime uti conciperet.

36. Ex oriente luna, oportebat enim hanc quo-
que videre pulcherrimum facinus, procedit iste

οἰσιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον,
καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα
ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δάδα ἔχων, ἔ Φαῦ-
λος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρω-
τεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀ-
νῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, αἷτε ἀπὸ δάδων, καὶ
Φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρέσχε
τὸν νῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβώ-
νιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔση ἐν
ὁθόνη ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἦται λιβανωτὸν
ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός,
ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπο-
βλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγω-
δίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες 4) μητρῷοι
καὶ

quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum
principes, praesertim generosus ille Patrensis, fa-
cem gestans, non malus secundarum partium
certator. Facem gestabat vero etiam Proteus.
Accedentes autem alter ab altera parte ignem in-
cenderunt, maximum, quippe a facibus ac sar-
mentis. Iste vero, et iam mihi diligenter atten-
de, deposita pera, pallio, et Herculeae illa claua,
adstabat in linteo plane sordido. Tum, tus petiit,
quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo,
iniecit, dixitque conuersus ad meridiem (nam
hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies)

*Mas-
ter-*

4. Δαίμονες] Deme Tragicam magnificentiam,
et

καὶ πατῶροι δέξασθε με εὐμενῆς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, ἔ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολλῆς ἡμένης.

Αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τῆς δράματος. ἐγὼ δὲ τὰς μητρώας μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί', ἔ σφάδρα ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὰς πατρῶας ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ φθόνου εἰρημένων, ἔδὲ κατέχειν ἡδυνάμην τὸν γέλωτα.

ci

Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite! Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae surgebat, flamma.

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fabulae conuersionem. Equidem maternos daemones inuocantem non valde, ita me Iupiter, reprehendi: sed cum paternos etiam aduocaret, recordatus eorum, quae de caede illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cynici au-

Ff 5

tem

et erunt, quos inuocant, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. *Hierocles* ad A. C. 3. p. 38. *Needb.* τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεῖαι καὶ ἀρετῇ κοσμηθεῖσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. *Gesner.*

οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν, ἐκ ἐδάκρυον
 μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ
 πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς),
 Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. ἔ γάρ ἡδὺ τὸ
 θέαμα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀνα-
 πιμπλαμένους ποτηρᾶς. ἢ περιμένετε ἐς' ἂν γρα-
 Φεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεινάσῃ ὑμᾶς, οἷας τοὺς
 ἐν τῷ

tem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea res
 pene enecaret, *Abeamus* dicerem, *vani homines!*
Neque enim iucundum spectaculum, senem affari
videre, et malo uidore oppleri. An expectatis dñm
piCTOR aliquis superueniens depingat vos, uti sodales
in

5. ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς] Malim hic dixisse
 Lucianum causam aliquam Physicam sui dis-
 cessus. Ridere se horum hominum stulti-
 tiam profitetur; vix ergo est, vt eodem spi-
 ritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνι-
 γῆναι, prae indignitate paene suffocatum.
 Itaque opto in libro aliquo bono inueniri
 ὑπ' αὐχμῆς vel ἀτμῆς, vt dicat, cum mo-
 lestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus,
 discessionem se parasse. Interpretationem
 dedi, quae vtrique sensui sic satis contuenire
 videtur: nam ea res potest esse affectata illa
 Cynicorum tristitia, potest esse fumus et ni-
 dor vstulati Protei. *Gesner.*

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγαυάκτου, καὶ ἐλοιδόρουντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν. εἴτα ἐπειδὴ ἡπειλήσα ξυναρπάσασθινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἐποιנטο τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλέδοξον οἶόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφικτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός.

Εἴτα

in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere.

38. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset.

39. Tum

Εἵτα ἐνετίγχανον πολλοῖς ἀπιῶσιν, ὡς θεάσαντο καὶ αὐτοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος· (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰς Βραχμᾶνας Φασί ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέσρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἡδὴ τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδασον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἐταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τίνα χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ πρα-
χθέν-

39. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita ut exorientem solem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere dicunt, rogi consensurum esse. Multos igitur illorum auerti, cum iam perfectum esse opus, dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, et aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem politum doctrina hominem, nuda illi acta,

χθέντα διηγούμενην. πρὸς δὲ τοὺς βλάνας, καὶ
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηγνότες, ἐτραγώδουν τὴν
 παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ,
 ἐνέβαλε δὲ φέρον ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμᾶ
 πρότερον μεγάλῃ γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς
 γῆς, γύψ ἀναπτάμενος ἐν μέσῃ τῆς φλογός,
 οἷχοιτο εἰς τὸν ἔρανόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ
 φωνῇ λέγων, "Ἐλπιον γὰρ, βαίνω δ' εἰς Ὀλυμ-
 πον. ἐκεῖνοι μὲν ἄν ἐτεθήπεσαν, καὶ προσεκύν-
 ουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγον-
 τες, πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμαῖς ἐνεχθεῖν
 ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὲν ἀπεκρίναμην αὐτοῖς.
 Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ
 πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσ-
 + ωπον

acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud stipi-
 tes vero, et inhiantes narrationi, tragicæ quid-
 dam grauitatis de meo adiciebam, vt hoc, Cum
 accensus esset rogas, et iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, euo-
 lantem media de flamma vulturem, caelum ver-
 sus abiisse, humana magna voce clamantem;
Reliqui terram, abeo in Olympum! Hi ergo obstu-
 pescentes cum horrore quodam adorare, et ex me
 quaerere, *Vtrum versus orientem an ad occiden-
 sem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buc-
 cam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adstiti cano
 cuidam viro, et fide digno, medius fidius, si
vultum

ωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότη-
τι, τάς τε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτέως,
καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσσοιτο αὐτὸν ἐν
λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπο-
λίποι περιπατῆντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ
σοᾷ, κοτίνῳ τε ἐσεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσ-
έθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐω-
ρακέναι ἀνεπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς. ὃν ἐγὼ
μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγε-
λῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσε-
σθαι, ποίας μὲν ἂ μελίττας ἐπισήσσεσθαι ἐπὶ
τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας ἐκ ἐπαγαγέσθαι,
τίνας δὲ κορώνας ἐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ
ἐπὶ

vultum spectares cum barba et gravitate reliqua,
cum et reliqua narraret de Proteo, et vt vidisset
ipsum paullo ante, post combustionem, in veste
candida, et modo inambulanti laetum atque
hilarem in septem vocum porticu reliquisset, co-
ronatum olea. Deinde post omnia etiam vultu-
rem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de
rogo evolantem, quem ego paullo ante dimise-
ram, vt ridiculos faceret amentes homines et mo-
ribus stupidos.

41. Caeterum cogita, quae in illo postea futu-
ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco
conuenturas? quas non congregaturas se cicadas?
quas non cornices inuoluturas, vt in sepulcrum

Hesio-

ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰ-
κόνας μὲν γὰρ παρὰ τὴν Ἠλείων αὐτῶν, παρὰ
τὴν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσαλκείαν
ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομέ-
νας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πό-
λεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τι-
γὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ
τῷ περὶ βουτὰς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε,
νεκρὰγγέλους καὶ νεκροδρομοὺς προσαγορεύσας.
Τὸ τέλος τῷ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγέ-
νετο, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
ἐλήθειαν μὲν ἔδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ
δόξῃ δὲ, καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἁ-
παντὰ εἰπόντος αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ
αἰε-

Hesiodi: et id genus alia? Statuas quidem cum
apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas
statuas ei noui. Aiunt vero, nobilibus oppidis
fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptio-
nibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam
sodalium nonnullos eius rei causa legatos consti-
tuerat, quos mortis nuncios et inferorum cursores
appellabat.

Λρ. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui,
vt breui sermone complectar, ad verum quidem
respexerat nunquam, gloriae autem et laudis po-
pularis causa dixerat semper feceratque omnia,
adeo vt in ignem etiam insiliret, cum neque frui

ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ' ἀπολαύσῃ τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.

Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολὺ γελαῖν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλα οἴσθα εὐθύς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγεμένον, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφὴν, καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζεης ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπὶ παραχρθεῖν μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφε καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός, καὶ θανάτε κρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἄλλὰ

iam posset laudibus, quippe quarum sensus peruenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum vnum adhuc tibi narrauero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso nauigauerim, et cum reliquum hominis in illa nauigatione luxum, tum fornosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quosque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraueritque cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur.

44. Ve-

Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα ὀκταδὸν περὶ ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμαι, τῆς ἱκανοῦς ἐμφαγῶν, ἡμεσὲς τε τῆς νυκτὸς, καὶ ἐάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν ἐφάροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτῶντα πάνυ ἐρωτικῶς, αὐτὸν δὲ μὴ δῆναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη, πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτῳ δέοιστο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόμακτον. ὥσα καλῶς ἔχεις ἔπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τάνδ' αὖ Φάναϊ· Ἀλλ' ἔχ' ὁμοίως ἐνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦ-

44. Verum paullo ante mortem, nouem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, et vomuit noctu, et febricorruptus est satis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narrauit, qui vocatus erat, vt illum inuiferet. Aiebat ergo se inuenisse hominem humi se volutantem, impatientemque aestus, et amatoriiis velut blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: verum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non aequè gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune esset.

G g 2

45. Haec

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος· ἐγὼ δὲ εἰς αὐτὸς
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκοχρισμένον,
 ὡς ἀποδακρύσει τῷ δριμυτῷ Φαρμάκῳ. ὀρεῖς; ἔ-
 πάνυ τὰς ἀμβλυωπῶντας ὁ Αἰάνος παραδέχε-
 ται; ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀναβίσεισθαι
 μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θε-
 ραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα
 εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσούτον γέλωτα; τὸ
 δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλι-
 στα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

45. Haec Alexander. Ego vero, et ipse non
 multis ante mortem diebus inunctum vidi, vt la-
 crimis motis oculos purgaret acerbis medicamen-
 to. Vides? Non sane recipit, qui hebetes ocu-
 los habent, Acacus. Simile hoc est, vt si quis
 in crucem innox agendus digiti offensionem curet.
 Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista,
 Democritus? Risisset ne, prout dignum est, vi-
 rum? Quamquam vnde tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et
 maxime cum alios admirari istum audieris!

A llocutio, siue Bacchus	1
Allocutio, siue Hercules Gallicus	14
De Electro, seu Cynis	23
Muscae Encomium	30
Aduersus Indoctum, et libros multos eminentem	44
De non temere credendo calumniae	87
Pseudologista, siue de Apophrade	125
De Domo	173
Macrobi	209
Patriae Encomium	234
De Dipfadibus	245
Dissertatio cum Hesiodo	255
Nauigium, seu vota	266

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais	327
Myrtium, Pamphilus et Doris	330
Mater et Philinna	336
Melissa et Bacchis	341
Clonarium et Leaena	348
Cro-	

Crobyle et Corinæ	354
Mater et Musarium	360
Ampelis et Chrysis	367
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon	371
Chelidonium et Drofe	379
Tryphaena et Charmides	385
Ioessa, Pythias et Lysias	391
Leontichus, Chenidas et Hymnis	400
Dorio et Myrtale	408
Cochlis et Parthenis	414
De morte Peregrini	418

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA